

Anthony Grey
KUNG-FU ÉLETRE-HALÁLRA
SOLARIS KFT BUDAPEST, 1992
MINDEN JOG A SOLARIS KFT. SZÁMÁRA FENNTARTVA,
BELEÉRTVE A MEGFILMESÍTÉS JOGÁT IS
ISBN 963 7987 12 6

MEGJELENT A SOLARIS KFT. KIADÁSÁBAN
FELELŐS KIADÓ VESZÉLY ILONA ÜV. IGAZGATÓ
TERJESZTI AZ ÚJ HERKULES KFT. BP., XIII. LEHEL U. 20.
A FEDÉLCRAFIKÁT KÉSZÍTETTE: KADOSA ZOLTÁN
A TIPOGRÁFIA ÉS KÖTÉSTERV: KIRÁLY ISTVÁN MUNKÁJA
MEGJELENT 14,4 A5 ÍV TERJEDELEMBEN
SZEDTE ÉS NYOMTA AZ ALFÖLDI NYOMDA
A NYOMDAI MEGRENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 7833.66-14-2
KÉSZÜLT DEBRECENBEN, AZ 1992. ÉVBEN
FELELŐS VEZETŐ: GYÖRGY GÉZA

,Élni életveszélyes dolog, ,
és eddig még mindenki belehalt.

Fruggi váratlanul tört ránk, akár az afrikai homokvihar a sivatag gyanútlan utazóira.

Épp kedvenc törzshelyünkön ebédeltünk, és - nem sejtve, milyen háborzongató kalandba mászunk bele pillanatokon belül - felszabadultan tárgyaltuk az elmúlt éjszaka során végrehajtott akciókat, amellyel sikerült ártalmatlanná tennünk azt az örült kéjgyilkost, aki egyik megbízónkat fenyegette. Ebben a békés, mondhatni idilli hangulatban csapott le ránk régi ismerősünk, az ügyefogyott, ámde örökké vidám, köpcös emberke.

-Juhé! - rikoltotta a terem túlsó végéből, amint kiszúrt bennünket, aztán nekiiramodott, és a következő pillanatban már ott is volt az asztalunknál.

- Jaj de jó, hogy mégittvannak!-huppantlemellénk.-Már a kínok kínját álltam ki, mert rossz ennek a kuplerájnak a telefonja, és nem tudtam ideszólni, hogy várjanak meg, a titkárnőjük meg azt csacsogta, hogy csak fél háromig lesznek itt, aztán mennek valami bokszmeccsre.

- A bokszmeccs stimmel - bólintottam, miközben egy elfojtott mosollyal adóztam a kis köpcös jól ismert, mindig üdítő beszédstílusának -... de azért annyira nem vagyunk pedánsak, hogy percre pontosan éljük az életünket. Másrészt még csak negyed három van.

- Nem semmi, akkor ezek szerint gyors voltam, mint Ben Johnson doppinggal meg hátszéllel - állapította meg elégedetten Fruggi, majd hozzátette: - De meg is hajtottam a járgányt... mert utálok, ha nem tudom teljesíteni, amit megígérek.

- Miért, mit ígért meg? - tudakolta óvatosan Miké. - És kinek?

- Hát Wilmotnak azt, hogy ma délután összehozom Los Angeles két legfrankóbb magánnyomozójával. Márpedig azok maguk.

Elvigyorodtunk, de csak egy pillanatra. Aztán szinte egyszerre kérdeztük:

- Ki az a Wilmot?

- Nagy cápa az ürge - magyarázta lendületesen Fruggi -, mindenféle elektronikai szerkentyűvel meg ilyesmivel kereskedik. Egyébként én is innen ismerem, ugyanis pár évvel ezelőtt én is üzleteltem számítógépekkel. Persze, én csak kis szardínia voltam hozzá képest, de egyszer egy üzlet közvetítőjeként mégis megismerkedtem vele. Jó humorú, nem lekezelő stílusú, egyszóval szimpatikus ürge. Ezért is esett meg rajta tegnap a szívem.

- Miért, mi történt tegnap?

- Összefutottunk egy bárban.

-És?

- Mit mondjak, már kilométerekről látszott csórikámon, hogy nyakig van a szószban. Kialvatlan volt, borostás, csapzott

meg totál részeg. Pedig egyébként nem szokása kiütni magát. Ráadásul a hely, ahol összeakadtam vele, csak a hozzám hasonló pitiánerek számára elfogadható, az olyanok, mint ő, be se teszik oda a lábukat, csak ha már annyira lerobbant állapotban vannak, hogy minden mindegy nekik. Meredt is a kukkerom rendesen, amikor megláttam, de aztán csak magamhoz tértem. Akkor odamentem hozzá, és faggatni kezdtem, hogy mi baja. Először baromi titokzatos volt, meg minden, de aztán az ötödik, jobban mondva, neki már vagy a huszadik whisky után végre kinyögte, hogy hol szorít a cipő.

- No és, hol szorít? - érdeklődtem.

Fruggi egyébként mindig kedélyes ábrázata most először komorodott el a megérkezése óta.

- Elrabolták a láfiyát a nyomorultnak. És ki kéne szabadítani.

A bejelentés hallatán előbb egymásra pillantottunk Mikekal, aztán újra a kis köpcösre függesztettük a tekintetünket.

Ugyanis érződött a hangján, hogy az emberrabláson kívül van még más probléma is az ügyben. Valami, ami miatt Wilmotnak pont ránk van szüksége.

Fruggi is észrevette rajtunk a várakozást. Nem is tétovázott sokat, csupán annyi szünetet tartott, amíg a poharunkra, majd magára mutatva jelezte a közeledő pincérnek, hogy ő is sört kér, aztán folytatta a mondókáját.

- Az ügy minden részletét én sem ismerem. Wilmot csak annyit mondott el, hogy kerek egymillió dolcsit követelnek az emberrablók, amelyet ő természetesen nem akar kifizetni, meg azt, hogy még egy hét van hátra a határidő lejártáig... meg azt, hogy...

- Nos? - hegyezte a fülét Miké.

- Meg azt, hogy kung-fusokra van szüksége.

- Kung-fusokra? - képedt el társam.

- Igen - bölintott Fruggi. - Olyan magánnyomozókra, akik mesteri szinten értenek a kung-fuhoz. Valami olyasmit mondott, hogy ha feltűnés nélkül akarnak nyomozni, akkor erre a tudásra mindenképpen szükségük lesz. Ezért is jutottak eszembe maguk. Mert maguk amellett, hogy piszok furmányosak, mindketten vágják ezt a témát.

-Hm.

Belekortyoltam a sörömbe, aztán elgondolkozva az abroszra meredtem.

Vajon milyen hely lehet az, ahol valaki a kung-fu-tudásával nemhogy kitűnne, hanem épp ellenkezőleg, beleolvad a környezetébe? Legalábbis furcsa.

- Azt nem mondta Wilmot, hogy hol történt az emberrablás? - kérdeztem.

- Valami jajról beszélt - motyogta bizonytalanul Fruggi.

- Mi az, hogy jajról?

- Hát... hogy ott rabolták el a lányt.

-Jajban?

- Igen, jajban. Meg dadogott még előtte valamit, de az egésznek nem volt semmi értelme. Persze, nem csoda, hisz piszkosul be volt rúgva csórikám.

- Aha - dünnyögtem, és úgy véltem, jobb, ha inkább Wilmotot faggatjuk erről a bizonyos jaj-ról. De Mike-nak más volt a véleménye.

- Biztos benne, hogy Wilmot jaj-t mondott? - kérdezte Fruggitól.

- Persze, hát ennyit csak meg tudok jegyezni - válaszolta a kis köpcös.

- Nem így értettem. Nem lehet, hogy az a bizonyos jaj valójában egy ipszilonból, egy a-ból és egy i-ből állt? A hangzása annak is ugyanaz.

- Hát lehetséges - vont vállat Fruggi -, de szerintem ilyen nevű helység sincs.

- Pedig van - bölintott Miké, aztán felém fordult. - A teljes neve Ban Hat Yai.

- Igaza lehet - élénkült fel Fruggi. - Ha jól emlékszem, Wilmot is valami ilyesmit gagyogott. De nagyon kis porfészek lehet, mert még sose hallottam róla.

- Téved, Mr. Fruggi - rázta a fejét Miké. - Elég jelentős város, még nemzetközi repülőtérrel is rendelkezik. Csak egy kicsit messze van innen... Thaiföldön.

- Thaiföldön? - hördült fel a kis köpcös. - Akkor... ezek szerint Wilmot oda akarja küldeni magukat?

- Úgy tűnik - merengtem magam elé, majd rövid hallgatás után hozzátettem:

- És, ha így van, akkor valóban szükség lehet a kung-futudásunkra. Mivel az ügy meglehetősen felkeltette az érdeklődésünket, a bokszmeccsre szóló jegyeket odaajándékoztuk a szomszédos asztalnál ülőknek, aztán Fruggival együtt kocsiba vágtuk magunkat, és a Wilmot-villa felé vettük az utunkat. Alig egy óra elteltével már a Bel Air-i ház tágas társalgójában ültünk, és az ötvenes éveinek elején járó, markáns arcú üzletembert hallgattuk.

- Nem tudom, Mr. Fruggi mennyit mondott el önöknek... az ügyről - kezdte a beszélgetést kissé bizonytalan hangon vendéglátónk -, bár, hogy őszinte legyek, már én sem emlékszem tökéletesen, mit közöltem vele és mit nem.

- Csak annyit tudunk, Mr. Wilmot, hogy az ön lányát elrabolták, és az emberrablók egy hetet adtak arra, hogy az érte követelt egymillió dolláros váltságdíjat kifizesse - válaszoltam tömören.

- Csak ennyit?

- ...Na meg azt, hogy önnek valami miatt fontos az, hogy tudjunk kung-fuzni.

Wilmot arca ez utóbbi mondat hallatán fájdalmasan megrándult, mintha valami nagyon kellemetlen emlék jutna eszébe. Néhány hosszú másodpercig nem is szólt semmit, csak ült magába roskadva. Aztán nagy nehezen mégis erőt vett magán.

- Igen - sóhajtott -, ez valóban nagyon lényeges.

- Szabadna tudnunk, hogy miért? - tudakolta Miké.

- Hát... persze. Csak... csak azt sem tudom, hol kezdjem...

- Az elején, Mr. Wilmot - mondtam biztatóan -, az elején.

- Igen - bólogatott beleegyezően. - Azt hiszem, valóban az lesz a legjobb. Nos, az ügy két héttel ezelőtt kezdődött, amikor is a lányom, Elizabeth elutazott Thaiföldre.

- Valamilyen konkrét céllal ment oda? - kérdeztem közbe.

- A, dehogyan - legyintett Wilmot -, egyszerűen csak utazgatni akart. Úgy tervezte, hogy végigutazza Thaiföldet, aztán Malajziát, Indonéziát, végül a Fülöp-szigeteket.

- Értem... És meddig jutott?

- A thai-maláj határig. Pontosabban Ban Hat Yai-ig. Összenéztünk Mike-kal, mintegy konstatálva, hogy jól tippelt, majd visszafordultunk vendéglátónk felé. Az zavartan szétdörgölt egy könnycseppet a szeme sarkában, aztán vett egy nagy levegőt, és folytatta a beszédet.

1 - Az első héten nem is volt semmi baj, Elizabeth mindennap felhívott-tudják, nagyon ragaszkodik hozzám-, és beszélgettünk. Elmesélte, merre járt, mi történt vele... Talán furcsállják, de közöttünk nem afféle apa és lánya közötti kapcsolat van... hanem inkább baráti. Amióta szegény feleségem meghalt, már csak Elizabeth maradt meg nekem, mint társ, akivel mindenről őszintén elbeszélgethetek, őérte pedig még, hál istennek, nem jött el az a férfi, aki majd, úgymond, el fogja venni tőlem. Keserűen elmosolyodott, annak az embernek a bölcs belenyugvásával, aki tudja, hogy vannak bizonyos dolgok az életben, amelyek előbb-utóbb mindenképpen bekövetkeznek, és ha mégoly fájdalmasak is, megakadályozni nem lehet, legfeljebb csak elviselni. Néhány másodpercig így ült révedezve, a semmibe bámulva, aztán a gondolatai lassan visszakapaszkodtak a valóságba. Vonásai megkeményedtek, a szeme hidegen villant, amint ránk nézett.

- Nem azért nem akarom kifizetni az egymillió dollárt, mert sajnálom a pénzt... hanem elvből. Nem tudnám elviselni, hogy azok az aljas gazemberek hasznot húzzanak a lányom elrablásából. Sőt azt akarom, hogy bűnhődjenek!

- Mr. Wilmot! - szakítottam félbe. - Remélem, nem holmi büntetőexpedíciót akar szervezni?

- Nem - rázta meg a fejét a kérdezett -, erről szó sincs. Csupán szeretném rács mögött tudni az egész bandát.

- Ez ellen semmi kifogásunk. De még mindig nem tudunk semmit az ügyről, úgyhogy kérem, folytassa a tények ismertetését. Mert az az egy hét, ami a rendelkezésünkre áll, nagyon rövid idő, és ha sikert akarunk elérni, minél hamarabb meg kell kezdenünk a munkát.

- Tehát elvállalják? - csillant fel Wilmot szeme.

- Erre csak akkor tudunk válaszolni, ha már minden részletet ismerünk.

- Értem... Akkor folytatom. Nos, ott tartottam, hogy Elizabeth eljutott Ban Hat Yai-ba. A megérkezése napján még telefonált, aztán másnap már nem. Ekkor még nem aggódtam, bár egy kicsit zokon vettem a dolgot, hiszen nagyon vártam a hívását. Aznap rosszul is aludtam, mintha éreztem volna, hogy valami baj történt. Másnap pedig már tükön ültem, annyira vártam, hogy hívjon. Végül este nem bírtam tovább, odaszóltam a szállodába, ahol lakott. Ott legnagyobb megdöbbenésemre azt mondták, hogy Elizabeth minden holmiját hátrahagyva, fizetés nélkül távozott. Természetesen nagyon megijedtem, mert tudtam, hogy Elizabeth sosem tenne ilyet. Már éppen értesíteni akartam a rendőrséget, amikor csöngetett a postás. Egy csomagot hozott, amelyet előző nap adtak fel Ban Hat Yai-ban. Izgatottan téptem fel a kartondobozt... aztán majdnem rosszul lettem. Mert az első dolog, amit megpillantottam, Elizabeth sálja volt. Ezenkívül egy nyakkendő és egy meghívó volt a küldeményben, valamint egy levél, amelyet az emberrablók írtak. Ebben közölték, hogy a lányom a foglyuk, s amennyiben két héten belül nem fizetek nekik egymillió dollárt, Elizabeth-et... Hongkongba viszik, és prostitúcióra kényszerítik...

Az utolsó mondat fájdalomtól és dühtől remegő hangon buggyant ki Wilmotból. Látszott rajta, mennyire megviseli a gondolat, hogy az emberrablók esetleg beváltják a fenyegetésüket. Tulajdonképpen illett volna tapintatos hallgatásba burkolózni egy rövid ideig, nekem azonban annyira szöveget ütött a fejembe valami, hogy nem tudtam udvariasan várakozni.

- Mr. Wilmot!

- Igen?

- Azt mondta, az emberrablók két héten belül várták a pénzt. Most viszont már csak egy hét van hátra.

- Gondoltam, hogy azonnal fel fognak figyelni erre az egy hét különbségre. Most, ugye, azt akarja kérdezni, hogy mit tettem ez alatt az idő alatt?

- Igen, jó lenne, ha elmondaná.

- Nos... -Wilmot egy darabig habozni látszott, aztán némi vívódás után kibökte: - Odaküldtem egy magánnyomozót.

- Tessék?

- Igen, jól hallották. Odaküldtem egy Benjámint Patton nevű fickót, hogy szaglásszon körül, és próbálja meg megtalálni a lányomat.

- Ezt nem értem - rázta a fejét Miké. - Ha dolgozik már valaki az ügyön, akkor miért van szükség ránk... meg a kung-futudásunkra?

Wilmot Mike-ra nézett, aztán rám, aztán a mindvégig csendben üldögélő Fruggira, végül lehorgasztotta fejét, és csendesen mondta:

- Mert Patton már nem dolgozik az ügyön.

- Annyira reménytelennek találta?

- Nem. Nem erről van szó.

- Hanem?

Wilmot nem mert ránk nézni, amikor válaszolt.

- Patton meghalt. Az emberrablók meggyilkolták.

Puff neki! Szépen kezdődnek a dolgok!

Valami nagyon magvasat akartam mondani, de ehelyett csak egy idétlen hogy történt? bukott ki belőlem.

Wilmotot azonban láthatóan nem a hangsúly érdekelte, hanem az, hogy a kérdés valóban jogos, így nyomban magyarázni kezdett.

- Ahhoz, hogy megértsék a dolgot, először is tudniuk kell, mi állt az emberrablók levelében a váltságdíj kifizetésére vonatkozólag. Azt írták, hogy a megbízottamnak, aki a pénzt viszi, tizennegyedikén, azaz holnapután kell elutaznia Thaiföldre, semmiképpen sem előbb. Amikor megérkezik Ban Hat Yai-ba, a csomagban küldött meghívó hátoldalán lévő térkép segítségével el kell mennie a vázlaton bejelölt villába, ahol majd felveszik vele a kapcsolatot...

- Ezt nem értem - vettem közbe. - Konkrét címet írtak?

- Igen.:, de a dolog nem ilyen egyszerű. A kérdéses villában ugyanis abban az időben meglehetősen sokan lesznek.

- Akkor is elég nyilvánvaló, hogy a meghívókat csak a házigazda vagy legfeljebb valamelyik alkalmazott küldhette, nem?

- Nem. Azokat a meghívókat ugyanis pénzért árulták, így bárki megvehetette. Már persze, ha hajlandó volt kifizetni érte ötezer dollárt.

-Micsodaaa?! - hördült fel az eddig csendesesen üldögélő

Fruggi. - Ötezer dolcsi? Mi a rossebet lehet ott látni, hogy ennyi pénzt kérnek egy beugróit?

- Versenyt - válaszolta szűkszavúan a kis köpcösnek Wilmot, aztán ránk nézett. - Nem tudom, mond-e önöknek valamit az a név, hogy Surapong?

Én a magam részéről nyomban jeleztem, hogy semmit, Miké viszont - akinek irigylendő lexikális tudása már nem egy esetben kisegített bennünket, ha nevekről vagy helységekről volt szó - úgy tűnt, szagot fogott.

-Surapong, Surapong... - ismételte elgondolkozva, mintegy ízlelgetve a szót, aztán hirtelen felkiáltott: - Megvan!

- Nos? - fordultam felé.

- Dúsgazdag vállalkozó az ürge, akinek a pénzcsináláson kívül csak egyetlen szenvedélye van...

- Éspedig?

- A thai bokszt. Saját csapata van, arftelynek a tagjai igen szép eredményeket érnek el a különböző versenyeken.

- Úgy van - bólintott Wilmot.

- De mi köze Surapongnak a lányrabláshoz? - kérdeztem.

- Az - válaszolta a kérdezett -, hogy a meghívó, amelyet az emberrablók küldtek, a Surapong-villába szól, az ott rendezendő thai boksztversenyre.

- Thai boksztverseny egy villában? - tamáskodtam.

- Először én is csodálkoztam a dolgon - ismerte be Wilmot

-, de aztán Patton körbeszimatolt a helyszínen, és elmagyarázta, hogy miről van szó.

- És miről?

- A Surapong-villa valójában egy edzőtábor, ahol a Surapong csapat versenyzői az egyes viadalokra készülnek. Ez a

Surapong nagyon mániákus lehet, mert a hatalmas kertben, amely a villához tartozik, minden megtalálható, ami csak kell a felkészüléshez, edzőterem, szabadtéri gyakorló pályák, sőt egy valószínű sportcsarnok is, amely kétszáz fő befogadására alkalmas. Ez utóbbiban kihívásos versenyeket szoktak rendezni, kis létszámú, válogatott közönségnek. A mostani verseny

azonban nem ilyen. Ezt Surapong nagyapjának, Karnaprachinak az emlékére rendezik, aki maga is híres thai bokszos volt

annak idején, és a hagyományok tiszteletének jegyében ezen a versenyen a régi szabályok szerint zajlanak a küzdelmek.

-Vagyis mindenféle védőfelszerelés nélkül, súlycsoport nélkül, úgyhogy gyakorlatilag bármilyen, egyébként tiltott

technika megengedett - világosítottam meg az erősen figyelő Fruggi számára a helyzetet, miközben gyanakodva fürkésztem vendéglátónk arcát. Ugyanis lassan kezdtem rájönni, hova akar kilyukadni.

Wilmot bölintott az általam elmondottakra, aztán némi habozás után folytatta a mondókáját.

- A verseny bentlakásos mind a versenyzők, mind a nézők számára, és négy napig tart. Az emberrablók ez alatt az idő alatt fogják felvenni a kapcsolatot a megbízottammal, akinek azzal kell egyértelművé tenni a kilétét, hogy a zsarolók által küldött nyakkendőtiseli.

- Nem rossz terv - jegyezte meg elismerően Miké. - Először a meghívós trükkel elintézik, hogy a megbízottja semmiképpen se vihessen magával segítséget, aztán a nyakkendő alapján csalhatatlanul kiválasztják őt a jelenlévők közül.

- Pontosan - sóhajtotta Wilmot. - Az egyetlen jó megoldás az lett volna, ha sikerül szereznem néhány meghívót, erről azonban lekéstem. Mire Patton nagy nehezen kiszimatolta hol árulják ezeket, már mind elfogyott.

- Nem az ő hibája - ráztam a fejem. - Egyrészt az efféle versenyeket a hatóság nem engedélyezi, tehát az ezekre szóló meghívókat sem árusítják hivatalosan, az utcasarkokon, másrészt sok olyan gazdag ember van, aki szereti a küzdősportokat, és ők egy ilyen, csemegének ígérkező versenyre valószínűleg elkapkodják a jegyeket. Meg aztán arról sem szabad megfeledkezni, hogy ha a verseny bentlakásos, akkor csak annyi meghívót adhattak el, ahány vendéget el tudnak szállásolni a Surapong-villában, ez pedig nem lehet túl sok.

- Nem is hibáztattam én Pattont - rázta a fejét nekikeseredve Wilmot -, de hogy hibáztattam. Ő mindent megtett, amit lehetett... mindent...

Elhallgatott, látszott, hogy küzd a bensőjét marcangoló önváddal, amiért, ha akaratlanul is, mégiscsak valakinek a halálát okozta. Kellott egy kis idő, amíg annyira lecsillapodott, hogy folytathatta a tények ismertetését.

- Amikor megtudtam, hogy nem sikerült meghívókat szerezni, nagyon megijedtem. Így aztán két kézzel kaptam Patton

ajánlatán, hogy még a verseny kezdete előtt megpróbálja kiszimatolni, hol őrzik Elizabeth-et, és ha lehetséges, kiszabadítja.

Megegyeztünk, hogy állandóan tájékoztat a fejleményekről, és csak akkor kísérel meg a szabadítási akciót, ha a helyzet ismeretében én is áldásomat adom rá. Ezt követően minden este felhívott, és beszámolt róla, hogy hol tart a nyomozásban. Így ment ez három napig...

- És ezután?

- Természetesen a negyedik nap is vártam a hívását a szokott időben... ekkor azonban nem ő telefonált.

- Hanem?

- Az emberrablók egyike. Közölte, hogy Pattont megölték, aztán megfenyegetett, hogy ha újabb embert vagy embereket küldök a helyszínre, vagy értesítem a rendőrséget... végeznek a lányommal.

Wilmot újra elhallgatott, és néhány pillanatig mi sem szólaltunk meg, emésztettük az elmondottakat. Végül én törtem meg a csendet.

- Mr. Wilmot, bocsásson meg, de nem gondolja, hogy ilyen előzmények után rendkívül kockázatos dolog egy újabb kiszabadítási akcióval próbálkozni? A lánya érdekében.

- De igen, Mr. Grey, tisztában vagyok vele, hogy rendkívül kockázatos dolog.

-Ennek ellenére is... - kezdtem, de Wilmot indulatosan közbevágott.

- Igen, Mr. Grey, ennek ellenére is szeretném, ha megpróbálnák. És, mint már mondtam, nem azért, mert sajnálom kifizetni Elizabeth-ért azt az egymillió

dollárt. Ő ennél sokkal többet is megér a számomra... de itt nem a pénzről van szó! Mr.

Grey, ezek a gazemberek kezét emeltek a lányomra, elrabolták, engem megzsaroltak, ezenkívül megöltek valakit, akit én küldtem a helyszínre, így, ha akaratlanul is, egy ember halálának okozójává tettek. Ön sem kívánhatja, hogy mindezekért cserébe még fizetni is akarjak nekik. Persze... persze, ezzel nem azt akarom mondani, hogy ezt a lehetőséget teljesen elvetem.

- Ne haragudjon, Mr. Wilmot, de nem értem, mire gondol.

- Rögtön elmagyarázom. Előbb azonban jó, ha tudják, hogy mit sikerült kiderítenie halála előtt Pattonnak.

- Ha elvállaljuk az ügyet, akkor valóban szükségünk van minden információra, amely a segítségünkre lehet - bólintottam.

- Helyes - mondta némiképp megnyugodva Wilmot -, akkor kezdjük talán magával a helyszínnel. Patton jelentése szerint a Surapong-villa és az azt körülvevő kert a thai-maláj határ

közvetlen közelében, egy enyhe lejtésű domboldalon helyezkedik el a

tengerparton. A kert egészen a vízig nyúlik, a parton

csónakok vannak, arra az esetre, ha a villa lakóinak csónakázni

támadna kedvük a partközeli aprócska szigetek tucatjai közt. A környéken

egyetlen lakott sziget van, egy lándzsahegy

alakú, körülbelül fél kilométer hosszú földdarab, amelyen halászok élnek. Patton szerint úgy ötven-hatvan házból áll a falujuk...

- Bocsásson meg, Mr. Wilmot... - próbálta félbeszakítani

Miké, de vendéglátónk egy apró mozdulattal leintette.

- Tudom, Mr. Darms, most azt akarja kérdezni, hogy mi köze van ennek az egésznek a lányom elrablásához.

- így van - ismerte be társam.

Wilmot nem válaszolt azonnal, összehúzott szemmel kinézett az ablakon, mintha

keresne valamit a távolban úszó, tejfehér felhők között. Csak nagy sokára

szólalt meg. Rekedt, színtelen volt a hangja.

- Pattonnak sikerült kiderítenie, hogy Elizabeth-et a halászfalu valamelyik házában őrzik.

Azt hiszem, akkor sem nézhettünk volna sokkal

butábban, ha házigazdánk azt mondja, hogy a lányát ufók őrzik egy csészealjban, amely a Mars körül kering.

Teljesen logikátlannak, érthetetlennek tűnt az egész. Hisz, ha

valóban úgy áll a dolog, ahogy Patton jelentette, akkor mi

szükségük volt az emberrablóknak erre az egész meghívós

trükkre? Sokkal kevesebb erőfeszítéssel is találhattak volna

megfelelő helyet és módot a váltságdíj átvételére.

Láthatóan házigazdánk is észrevette rajtunk a megdöbbenést, mert magyarázni kezdett:

- Tudják, én is sokat gondolkoztam rajta, hogy ezek a gazemberek miért keverik meg ennyire a dolgokat... és azt hiszem, sikerült rájönnöm a titok nyitjára.

- Nos? - érdeklődött Miké.

- Tudják, a környék, ahol a Surapong-villa van, meglehetősen kihalt. Igaz, van ott egy szálloda, de az jelenleg átépítés alatt áll, így most ott sem tartózkodik vendég.

-És?

- Az emberrablók valami miatt, talán azért, hogy baj esetén megpróbálhassanak átcsúszni a határon, a rejtekhelyük környékén akarják lebonyolítani a váltságdíj átadás-átvételét.

- Még mindig nem értem - rázta a fejét Miké.

- Pedig egyszerű. A szigeten, ahol laknak, nyilvánvalóan

nem szeretnének semmiféle ilyen jellegű akciót csinálni, hisz

nem akarják felhívni a figyelmet a halászfalura, annál is inkább, mert nem tudják, hogy Patton rájött, ott tanyáznak.

- Eddig stimmel.

- Akkor viszont vagy a tengerpart marad a számukra, amely azonban jól szemmel tartható, és könnyűszerrel elbújhatnak a part menti bokrokban akár a rendőrség, akár az én embereim, vagy pedig a Surapong-villa...

- ...ahová a zártkörű verseny miatt csak egyedül juthat be az ön megbízottja, mindenféle segítők nélkül, és ahol gyerekjáték kockázatmentesen megoldani egy táska pénz átadásátvételét - fejeztem be a mondatot.

- Pontosan így van - bólintott Wilmot, majd folytatta: A helyzet azonban fordítva is igaz, már ami a környék megfigyelését illeti.

- Mire gondol, Mr. Wilmot?

- Arra, hogy az emberrablók szintén szemmel tudják tartani a környékettehát ha önök elfogadják a megbízást, akkor sem vállalhatnánk azt a kockázatot, hogy esetleg napokon keresztül bujkáljanak a környéken, és ilyen körülmények között pró-1 bálják felderíteni az emberrablók rejtekhelyét. Hiszen... Patton is ezzel próbálkozott. Szegény.

- Ezek szerint mindenképpen be kell jutnunk a Surapongvillába - állapítottam meg.

- Ott pedig figyelni az ön megbízottját, illetve azt, aki felveszi vele a kapcsolatot, hogy általa eljuthassunk az emberrablók rejtekhelyére - tette hozzá Miké.

- így van - helyeselt Wilmot. - Az ugyanis nyilvánvaló, hogy a banditáknak van emberük a villában. Ő viszont csak úgy tarthatja a kapcsolatot a faluban lévőekkel, ha titokban csónakkal átevez hozzájuk.

- És ha rádióadója van? - vetette közbe Miké.

- Patton szerint az használhatatlan lenne. Surapong ugyanis rádiótelefonon keresztül intézi az üzleti ügyeit, és hogy senki se hallgathassa le a beszélgetéseit, speciális zavaróberendezést szereltetett fel a villában.

- Aha, így már világos.

- Azt hiszem mindent elmondtam - fejezte be a helyzetismertetést Wilmot.

- Csak épp a legfontosabbat nem - mosolyodtam el.

- Mire gondol? - kérdezte házigazdánk enyhe zavarodottsággal a hangjában.

- Mr. Wilmot, ön láthatóan nagyon sokat töprengett, hogy miként lehetne kiszabadítani a lányát. Sokszor átrágtá magát Patton jelentésein, nagyon sok dolgot ki is következtetett belőlük, és biztos vagyok abban is, hogy nem véletlenül mondta azt Mr. Frugginak, a feladat megoldásához kung-fusokra van szüksége.

- Ez így igaz.

Wilmot fájdalmasan felsóhajtott, aztán végre előjött a farbával.

- Nézzék, amint azt már elmondtam, Patton úgy próbálta megtalálni a lányomat, hogy a környéken bóklászott, és közben nyitva tartotta a szemét meg a fülét. Igaz, ezzel a módszerrel is rengeteget megtudott, de ez csupán annak köszönhető, hogy kiváló képességű magánnyomozó... volt. A halála azonban mindenképpen intő példa volt arra, hogy ez az út nem járható. Amikor ez világossá vált előttem, erőltetni kezdtem az agyam, hogy mi módon lehetne a megbízottamon kívül legalább még két embert bejuttatni abba az átkozott villába. Éjjel-nappal ezen törtem a fejem, amíg végül megszületett bennem a terv.

Wilmot elhallgatott, mintegy várván, hogy magunktól találjuk ki az elképzelését, mi azonban, noha már percek óta tudtuk, mire gondol, nem szándékoztunk megkönnyíteni a dolgát,

így aztán némi hallgatás után kénytelen volt ő maga kifejteni hajmeresztő elgondolását.

- Tervemhez az ötletet az a tény adta, hogy a meghívó, amelyet az emberrablók küldtek, egy nyílt thai boksztversenyre szól. Gondolom, nem kell önöknek különösebben magyarázni, hogy ez mit jelent.

- Nekünk nem - ingattam a fejem -, de Mr. Frugginak azért elárulhatja.

- Nos - fordult a kis köpcös felé Wilmot -, ez azt jelenti, hogy bár a küzdelem thai bokszt szabályok szerint folyik, bármilyen stílus képviselője indulhat rajta.

- Feltéve, persze, ha tud thai bokszt szabályok szerint küzdeni

- egészítette ki az ismertetést Miké.

A kis köpcös hol Mike-ra, hol meg Wilmotra pislogott, s közben láthatólag nagyon erőlködött, hogy megértse, miért fontos a lány kiszabadítása szempontjából, hogy milyen stílus szerint küzdenek egy nyílt thai bokszenyven. Aztán lassan derengeni kezdett neki a dolog.

- Izé... csak nem arra gondol, Mr. Wilmot, hogy majd Mr. Grey-ék...?

- De igen.

- De hát... az előbb azt mondták, hogy ezekben a bunyókban ütik-rúgják egymást, ahol érik, semmi szabály meg szünet meg ilyesmi - hirtelen elkerekedett a szeme. - Ezekben a hepajokban akár fel is dobhatja a talpát az ember!

- Pontosan így van - mondtam komoran. - Még a megreformált modern thai bokszeny is nagyon kemény, de a régi szabályok szerint zajló versenyekhez képest csak gyerekszjáték. Ott

ugyanis kegyelmet nem ismerő módon küzdenek... gyakran életre-halálra.

- Jézus! - hörögte a kis köpcös, aztán sietve mentegetőzni kezdett. - Mr. Grey, kérem, bocsássanak meg nekem, én nem tudtam, hogy Mr. Wilmotnak miért kellene kungfusok, én csak azt gondoltam, hogy...

- Hagyja csak! - intette le Miké, aztán vendéglátónk felé fordult.

- Ön tehát, Mr. Wilmot, azt szeretné, ha indulnánk ezen a versenyen.

- Igen - válaszolta a kérdezett, majd sietve hozzátette: Tudom, most arra gondolnak, hogy vásárra akarom vinni a bőrüket... de ez nem teljesen így van. Patton értesülései alapján

ugyanis pontosan tudom, hogyan fog lezajlani a verseny.

- Kíváncsian hallgatjuk - morogtam kelletlenül.

- Az igazi, a tényleges versenyre csupán nyolc induló jut be, ők viszont, függetlenül attól, hogy a továbbiakban mikor esnek ki, végig a villában maradhatnak. Tehát mindössze a válogató versenyen kellene túljutnia annak, aki önök közül versenyzőként indulna, aztán a nyolc között, az első tényleg nehéznek ígérkező ellenféllel szemben, néhány ütés után feladhatná a küzdelmet.

- És amelyikünk nem versenyez, az hogyan juthat be a villába? - kérdeztem.

- Minden versenyző vihet magával egy főt, edzőt vagy edzőpartnert.

-Aha.

Sűrű, nehéz csend ereszkedett a szobára, mindannyian gondolatainkba merültünk. Wilmot lehajtott fejjel a dohányzóasztal lapjára meredt, olyan arccal, mint aki ítéletre vár. Mi

Mike-kal látszólag a falon függő festményeket tanulmányoztuk elmélyülten, Fruggi pedig izgatottan fészkelődve pislogott hol ránk, hol meg Wilmotra. Hosszú, feszült percek teltek el így, míg végre Mike-ra sandítva megállapítottam, hogy a veszélyek ellenére - vagy talán éppen azok miatt - kétszemélyes magánnyomozó irodánk másik ötven százaléka is a feladat elvállalása mellett szavaz.

- Oké, Mr. Wilmot - mondtam ki hát mindkettőnk véleményét. - Elvállaljuk a megbízást.

- Hát ez remek! - kiáltott fel lelkesen vendéglátónk. - Tudtam, hogy nem fognak cserbenhagyni. Elég volt csak önökre nézni, amikor megérkeztek, és rögtön láttam, hogy Mr. Frugginak igaza volt, amikor azt mondta, hogy maguk az én embereim.

- liliigen - hebegett közbe védekezőn a kis köpcös -, de akkor még nem tudtam, hogy mi lesz a feladatuk... Mr. Grey, kérem, ne haragudjanak rárri, én igazán nem akartam egyiküket

sem ilyen ízébe... - itt elakadt a hangja, aztán néhány tizedmásodpercnyi szünet után kibukott belőle a kérdés:

- Melyikük lesz a versenyző?

- Én! - vágta rá mindketten. Aztán egymásra néztünk, és

elneveltük magunkat. Hosszasan, felszabadultan neveltünk, Fruggi és Wilmot nem kis csodálkozására. S hogy mi volt olyan vicces a számunkra? Tulajdonképpen semmi. Talán csak az az egyszerű igazság, hogy mindketten gondolkodás nélkül, azonnal elvállaltuk a megbízatás veszélyesebb részét büszkeségből, vagányságból... és egyáltalán nem utolsósorban barátságból. Mikor végre lecsillapodtunk, Wilmot felé fordultam.

- Gondolom, önnek teljesen mindegy, hogy a Surapongvillában melyikünk lép a küzdőtérre.

- Természetesen - vont vállat Wilmot.

- Akkor ezt majd később eldöntjük egymás között.

- Kérem.

- Helyes. Most viszont van még egy nagyon fontos megtárgyalandó dolog.

- A tiszteletdíjra gondol?

- Fe.,. dehogyis!

-Hát...?

- Az ön megbízottjának személyére.

- Ööö... igen, értem.

- Van már választottja?

- Hát... tulajdonképpen van... azaz lenne...

- Csak?

- Csak még nem beszéltem vele.

- Akkor sürgősen tegye meg.

- Igen... persze... ööö... Mr. Fruggi!

- Tessék.

- Ööö... arra gondoltam, hogy mivel Mr. Creyéknek az lenne a legjobb, ha olyasvalakivel kellene tartaniuk a kapcsolatot, akit jól ismernek... ööö... arra gondoltam... arra gondoltam, hogy talán ön... esetleg.

- He? - riadozott Fruggi, ráébredvén Wilmot szavainak értelmére. - Ön azt akarja, hogy én is menjek el ebbe a húsdarálóba?

- Igen, Mr. Fruggi, ugyanis...

- Kizárt dolog!

- ... maga, legalábbis az elmondása szerint, dolgozott már

Mr. Creyékkel és...

- Szó se lehet róla!

-... arra gondoltam, hogy ön esetleg...

- Lehetetlen!

- ... megfelelő díjazás ellenében...

- Díjazás? - Fruggi határozottsága mintha megingott volna egy pillanatra.

- Természetesen - kapott a lehetőségen Wilmot. - Csak nem képzeled, hogy ingyen kérném egy ilyen bonyolult feladat megoldására?

- Hát... ööö... -vált tünődővé a kis köpcös arca.

Wilmot pedig tovább ütötte a vasat.

- Nézze, Mr. Fruggi, én nem tudom, hogy mennyit keresett a

múlt évben, de hajlandó vagyok felajánlani ugyanakkora ösztöndíjat ezért a néhány napos munkáért.

- Há...? Úgy érte, ugyanannyi suskát adna, mint amennyit tavaly kerestem?

- Pontosan.

- Hát ez... hát ez... - kezdett lelkesedni Fruggi, de aztán, észbe kapva, visszafogta kitörni készülő jókedvét, és ujjongás helyett óvatosan kérdezte:

- És mit kell tennem ezért a pénzért?

- Az ön dolga végtelenül egyszerű - magyarázta Wilmot. Elutazik a Surapongvillába, ott felveszi az emberrablók által

küldött nyakkendőt, és várja, hogy a fickók jelentkezzenek.

- És aztán?

- Megbeszéli velük a pénz átadás-átvételének, valamint a

lányom szabadon engedésének a részleteit, majd ha minden

elő van készítve, elmegy az általam írt meghatalmazással az

egyik Ban Hat Yai-ban lévő bankba, felveszi a pénzt, és átadja

az emberrablóknak.

- Csak ennyi az egész?

-Igen.

- Komolyan?

- Nem.

Ez utóbbi közbeszóláshoz én vettem magamnak a bátorságot, ugyanis nem tartottam volna fairnek, ha a kis köpcös csak a Surapong-villában szembesül küldetésének kényelmetlenebb részleteivel. Wilmot láthatóan nem örült a közbekotyogásomnak. Fruggi sem.

- Miért, mit kéne még csinálnom? - kérdezte rosszat sejtve.

- Maga tulajdonképpen csalétek lesz, Mr. Fruggi - kezdtem a felvilágosítást, majd látva, hogy a kis köpcös ájulni készül, nyomban hozzátettem: - No persze nem klasszikus értelemben, amikor például az örült kéjgyilkos vadászterületén rendőrnőket sétáltatnak, várva, hogy a gyilkos rájuk támadjon, és így elfogható legyen. Önnek jelen esetben a nyomravezetés lesz a feladata.

- Mi... micsoda? - bugyborékolta viaszfehéren a kis köpcös.

-Mondom, nyomravezetés! Gondoljon csak bele, az emberrablók azt hiszik, a meghívós trükkel sikerült elérniük, hogy maga egyedül menjen a kastélyba. így tehát nem fognak különösebben elővigyázatoskodni, amikor felveszik magával a kapcsolatot. Mi viszont állandóan figyelni fogjuk önt, és azt a fickót is, aki kapcsolatba lép magával. Amikor pedig az áttevez a halászfaluba, hogy értesítse a többieket a fejleményekről, követjük, és így meg fogjuk találni a rejtekhelyeket, ahol Elizabethet őrzik.

- De hát ettől nekem még nem lesz sokkal több dolgom mondta némiképp megkönnyebbülve a kis köpcös.

- Sokkal több nem. A lényeg az, hogy mindig azonnal tájékoztasson bennünket mindenről, ami az ügygel összefügg, és a segítségünkre lehet a keresésben.

- És adott esetben a mi utasításaink szerint tárgyaljon az emberrablókkal - tette hozzá Miké.

- Ennyi? - derült fel Fruggi arca.

- Ennyi.

- Akkor jó. Mert én meg már azt hittem, hogy nekem is bunyóznom kell vagy ilyesmi. Mert az nem menne...

- Nyugodt lehet - mosolyodtam el -, az ilyen dolgokból, ha egyáltalán sor kerül rájuk, ön ki fog maradni.

- Phú... így már más.

- Nos - kérdezte Wilmot -, ilyen feltételekkel elvállalja, hogy ön legyen a megbízottam?

- Igen - húzta ki magát hetykén Fruggi.

Wilmotnak láthatóan nagy kő gördült le a szívéről. Felénk fordulva mondta:

- Akkor azt hiszem, tényleg mindent megtárgyaltunk.

- Még nem - figyelmeztette Miké.

- Neeem?!

- Nem. Például azt, hogy mikor kell elutaznunk.

- A verseny holnapután kezdődik. Máris intézkedem a jegyek ügyében.

- Egy pillanat - szóltam közbe.

- Nos? - Wilmot keze a telefonkészülék felé félúton megállt.

- Mi ketten odautazunk a verseny kezdetére, de jó lenne, ha Mr. Fruggi egy nappal később jönne.

-Miért?

- Biztonsági és technikai okokból egyaránt.

- Nem értem.

- Hogy csak egy okot mondjak nekünk legalább egy nap kell arra, hogy megismerkedjünk a tereppel. Ha Mr. Fruggi velünk egy időben érkezik, és az emberrablók azonnal felveszik vele a kapcsolatot, könnyen lehet, hogy kudarcba fullad az összekötőjük követésére tett kísérletünk.

- Aha, így már értem.
- Ezenkívül van még egy dolog, amiben meg kell egyeznünk.
A telefon.
- A telefon? - vonta fel a szemöldökét vendéglátónk.
- Igen. Ön azt mondta - emlékeztettem -, hogy Pattonnak minden este jelentést kellett tennie önnek telefonon.- Ez így igaz.
- Hát a mi esetünkben ezt felejtse el.
- De miért?
- Mert, ha a környék valóban annyira kihalt, ahogyan azt Patton leírta, akkor csak a Surapong-villából telefonálhatnánk önnek vagy Ban Hat Yaiból. Az első megoldás esetében szinte bizonyos, hogy előbb-utóbb felfigyelnének az estéenkénti távolsági beszélgetéseinkre a villában lévők, így valószínűleg az emberrablók összekötője is, a második megoldásnál pedig mindennap be kéne autóznunk a városba, ami lehetetlen.
- Ez... azt jelenti, hogy az egész akció alatt csak egyszerként csak fognak felhívni?
- Nem, Mr. Wilmot. Ez azt jelenti, hogy az egész akció alatt egyszer sem fogjuk felhívni.
- De hát... ez képtelenség! Ezt... nem fogom kibírni. Egész idő alatt rettegni fogok, hogy mi van magukkal... és a lányommal.
- Sajnálom, Mr. Wilmot - mondtam -, a biztonságunk érdekében ehhez az egyhez ragaszkodom.
- Hát... jó-egyezett bele némi vívódás után fájdalmas arccal vendéglátónk. - Legyen, ahogy akarják.
- Akkor már csak egy megtárgyalandó dolog van - állapította meg Miké.
-Még mindig van valami? - nézett ránk riadtan Wilmot.
Társam elvigyorodott.
- Hát persze. A tiszteletdíj összege.
A Ban Hat Yai repülőtér parkolójában ön- és közveszélyesen hömpölygött az ember- és autóáradat. Nem kis erőfeszítésünkbe került, amíg megtaláltuk a Surapong-villa hófehér Mercedes mikrobuszát. A jármű a parkoló legszélén állt, távol a zajtól és a tömegtől, s meglehetősen elhagyatottnak tűnt. A közelében nem állt senki, a vezetőfülke üres volt, a hátsó részbe pedig a füstszínű ablakok miatt lehetetlen volt belátni.
- Nem mondhatnám, hogy zeneszóval meg tűzijátékkal fogadják az embert - mondta sértett önérzettel Miké, aki a Wilmottal való beszélgetésünket követő éjszaka, több órás vita és egy mindent eldöntő sorsolás eredményeképpen, versenyzővé avanszált.
- Majd reklamálunk - bólintottam megértőn, aztán odaballagtam a mikrobuszhoz. Bent Madonna épp azt közölte némi dallamtól kísérve, hogy ő mindig megszerzi magának az emberét.
- Látod - intettem Mike-ot -, nem szabad elhamarkodottan véleményt nyilvánítani. A zeneszó máris megvan.
Ezzel-ledobtam a sporttáskámat meg a bőröndömet a földre, s jó erősen megdöngettem a karosszériát.
Válaszként nyomban kinyílt az oldalajtó, s egy harmincöt év körüli, kék szemű, hegyes orrú, oldalra fésült, szőkésbarna hajú férfi toppant elénk. Gyors mozdulattal megigazította az öltönyét, aztán ránk mosolygott.
-Jó napot, uraim! Mit óhajtanak?
- A versenyre jöttünk - közölte Miké.
- A versenyre?
- Igen. Arra, amelyik a Surapong-villában lesz. Vagy nem ez az a járgány, amelyik odavisz bennünket?
A túorrú előbb körbesandított, majd, amikor látta, hogy senki sincs a közelben rajtunk kívül, bólintott.
- De, igen.
- Akkor helyben vagyunk - vigyorodott el Miké, majd a túorrú bizonytalan ábrázata láttán megkérdezte:
- Vagy van valami probléma?

- Nem, nincs...
- Csak?
- A szabályokkal tisztában vannak?
- Persze - válaszolta társam -, tradicionális thai bokszt, súlycsoport nélkül, védőfelszerelés nélkül, meghatározatlan idejű menetekkel.
- És... ezekkel a feltételekkel is vállalják?
- Csak vállalom - oszlatta el a félreértést Miké, aztán rám mutatott: - Ő az edzőpartnerem.
- Aha. Értem.

A túorru néhány másodpercig észrevehetően töprengett valamin, aztán láthatólag eldöntötte magában a kérdést. Barátságosan elmosolyodott és kezét nyújtott.

- Hát akkor... Isten hozta önöket! Én Bili Daren vagyok, a verseny szervezője.
- Arithony Grey.
- Miké Darms.

Kezét fogtuk. Aztán Daren Mike-ra nézett.

- Mr. Darms, ne haragudjon, de egészen biztos benne, hogy vállalja?
- Persze, különben miért lennék itt?
- Oké, oké - mosolyodott el Daren, - Kérem, ne hogy azt higgye, hogy le akarom beszélni. Csak... ez a verseny nagyon kemény. Perse, a díjazás sem mindennapi - tette hozzá.
- Hát ez az! - vigyorgott Miké, noha se neki, se nekem fogalmunk se volt róla, mennyit kap az első helyezett. Erről el is felejtettük megkérdezni Wilmotot. Igaz, teljesen felesleges is lett volna, hisz nem azért jöttünk, hogy megnyerjük a versenyt. Daren azonban nyilván természetesnek találta, hogy a küzdősportokat űzők közötti titkos csatornákon nem csupán átütött versenyek helyéről és idejéről értesülnek villámgyorsan az érdekeltek, hanem az egyes versenyeken nyerhető díjak összegéről is. így tehát bölintott, és udvariasan beinvitált bennünket a mikrobuszba. A társalgó jellegűre átalakított belső térben két férfi tartózkodott, egy kopaszra borotvált, bő nadrágot, kerek nyakú kabátot és kung-fu-cipőt viselő kínai, valamint egy sárga pólóban, kopott farmernadrágban és vörös Adidas edzőcipőben pompázó fehér. Ez utóbbi, hogy külsejét még érdekesebbé tegye, sötétbarna haját hátul lófarokba rendezte egy haragoszöld szalaggal, amelyre a nagyobb hatás kedvéért még egy apró masnit is tett.

A kínai szobormereven ült a helyén, még csak felénk se nézett, amikor beléptünk, a másik viszont, miután a kezében lévő távkapcsolóval lehalkította a videón a hangot, barátságosan odaordított nekünk.

- Kár volt fárasztani magukat az ideutazással, hapsikáim! jobb, ha tudják, a versenyt úgymint én nyerem meg. Alán Holms vagyok, és ha valamilyen csoda folytán még nem hallottak volna rólam, közlöm, a magukfajta ürgéből reggelire meg szoktam enni hármát-négyet. A Kojak-fejűt csak azért nem zabáltam fel eddig, hogy ne hogy azt mondják, fajgyűlölő vagyok. Nagyt nevetett a viccén, és kedélyesen megveregette a kínai vállát, aki továbbra sem adta semmi jelét annak, hogy lát vagy hall valamit a külvilágból.

Összenéztünk Mike-kal, aztán, miután helyet foglaltunk a fotelszerű ülésekben, társam jól hallhatóan megkérdezte tőlem:

- Te Tony, elhiszed, amit ez az... úriember mond?
- Szakértő arccal végigtanulmányoztam Holmsot, aztán bölintottam.
- Akinek ilyen nagy a pofája, az valóban tudhat zabálni.
- Arra számítottam, hogy copfos barátunk e szavak hallatán nyomban támadásba lendül, ám tévedtem. Hangosan felnevetett, és újra megveregette a kínai vállát.
- Oké - mondta aztán -, szeretem, ha valakinek van humora. Meg azt is, ha valaki nem nyeli le ijedtében a nyelvét az első

vagányabb beköpésre.

- Akkor minket nagyon fog szeretni, Mr. Holms - nyájaskodtam.

- Aha. Egyébként kik maguk?

- Ő Miké Darms - mutattam Mike-ra -, én pedig Anthony Grey.

- És mind a ketten megunták az életüket? Úgy értem, mind a ketten a versenyre jöttek?

- Csak én fogok küzdeni - felelte Miké. - Tony az edzőpartnerem.

- Aha. És mondja, Darms, maga miben utazik?

- Ezt hogy érti?

- Hát milyen stílust csinál?

- Tong Long Mantist.

- A, imádkozó sáskát!

- gén.

- És gondolja, ezzel megél itt? Itt nem lesz ideje összevissza csápolni a kezeivel, meg kulcsolgatni jobbra-balra, majd eltörlik a kis kacsóját, mire megmozdul.

- Majd meglátjuk - mosolygott sejtelmesen Miké.

- És maga, a frizurája ápolásán kívül ért még valamihez? érdeklődtem.

- Bokszolok, Grey - vigyorgott magabiztosan Holms, majd

mintegy magyarázatképpen hozzátette: - Jobb horog, bal csapott, és a fickót vihetik is jegelni. Érti, ugye?

- Hát persze.

- Akkor jó. Mellesleg, nehogy azt higgye, hogy rúgni nem tudok. A tengerészgyalogságnál szolgáltam, és ott annak a fortélyait is kitanultuk rendesen. Egy köríves rúgás a combra, egy térdrúgás a lengőbordára, és...

- Tudom, a fickót már vihetik is jegelni.

- Úgy van.

- Aha.

Miután úgy véltem, hogy Miké egyik lehetséges ellenfeléről már túl sokat tudok a másikhöz képest, a kínaihoz fordultam.

- Bocsánat, uram, megtudhatnám a nevét?

Az eddig mozdulatlanul ülő férfi most először adta tanújelét annak, hogy egyáltalán érzékel valamit abból, ami körülötte történik. Lassan rám emelte a tekintetét, és fojtott hangon mondta:

- Chiu Chiao vagyok, Mr. Grey... Kuantung tartomány pusztakezes bajnoka.

- Nicsak, a Kojak-fejű megszólalt! - élénkült fel Holms, aztán rávigyorgott a kínaira. - És miben vagy pusztakezes bajnok, haver, rizsevésben?

Chiao úgy tett, mintha meg se hallotta volna Holms gúnyolódását. Ugyanakkor látszott rajta, hogy szívesen válaszolna a kérdésre, ha más tenné fel. Én pedig nem voltam rest megtenni neki ezt a szívességet.

- És elárulná, Mr. Chiao, hogy a harcművészet mely ágát űzi?

- A Wing Chunt.

- Na, még egy kapálódzóskezü! - fanyalgott Holms. - Lassan kiderül, hogy rajtam kívül nem is lesz olyan ember a bagázsban, aki egy egészségeset tud ütni, Na, nem mintha baj lenne, így legalább...

-Jobb horog, bal csapott, jegelés - fejeztem be helyette előzékenyen a mondatot.

- Úgy van.

- Bocsánat, Mr. Holms - szakította félbe üdítő társalgásunkat Daren, aki eddig csendesen figyelte a leendő ellenfelek

pengevillogtatását -, de én az ön helyében nem becsülném le a

mezőny egyetlen tagját sem. Az ilyesmiből az elmúlt versenyeken már jó néhány súlyos baleset származott.

- Nehogy már maga oktasson engem - gúnyolódott Holms.

- Egyáltalán, mit ért maga ehhez?

Daren elmosolyodott.

- Öt kemény évet szolgáltam az idegenlégióban, és ez alatt

az idő alatt én is megtanultam egyet-mást a közelharcról, gy azután fel tudtam becsülni a többieket, amikor az előző transzportokkal a villába szállítottuk őket. Nyugodjon meg, Mr. Holms, nincs köztük egyetlen könnyű ellenfél sem.

- Elnézést - vetettem közbe -, nem tudom, hogy jól értettem-e ... A versenyzők többsége már a Surapong-villában van?

- Hát persze - bólintott Daren -, hiszen a kiírás szerint ma délelőtt tizenegy óráig lehet nevezni. A többség már reggel megérkezett, mi pedig folyamatosan szállítottuk őket a villába. Önök az utolsó csoport.

- Akkor meg mire várunk? - morogta Holms.

- Még csak negyed tizenegy van - válaszolta Daren.

- Na és? Úgyse jön már senki.

- De igen, egy ember még biztosan jön. Mr. Surapong versenyzője, Tai Long.

- Tai Long? - kérdezte Miké, és láttam rajta, hogy kutat a név után a memóriájában. Aztán megtalálta.

- Ó az, akinek könnyörtelen a beceneve?

- Igen - felelte Daren.

- Hm. Nem is tudtam, hogy ő Mr. Surapong embere.

- Ezen nem csodálkozom, Mr. Darms. Long mindig is kilógott a Surapong-csapatból, külön utakon járt, nem azokra a versenyekre ment el, amelyeken Mr. Surapong indítani szerette volna... És körülbelül egy éve ki is vált a teamből.

- És most mégis eljön?

- Igen, amikor néhány hónapja Ban Hat Yaiban versenyzett, megkereste Mr. Surapongot, és közölte, hogy ezen a viadalon hajlandó indulni a Surapong-csapat színeiben.

- Hogy oda ne rohanjak! - utálkozott Holms. - Hajlandó indulni... Micsoda ripacs lehet!

- Erről nem tudok nyilatkozni - mondta komoran Miké- de ami a becenevét illeti, találó.

- Ezt maga honnan tudja?

- Hallottam már róla.

- Aha. Aztán mit hallott?

- Azt, hogy a legtöbb ellenfele nem a saját lábán távozik a szorítóból, hanem a mentő viszi el.

- Nagy dolog! Biztos csak olyan versenyekre megy el, ahol csupa kutyaütő áll rajthoz.

Daren tiltakozni akart, de még mielőtt megszólalhatott volna, odakintről megdöngötték a karosszériát, éppúgy, ahogyan

azt nem sokkal előbb én is tettem. A versenyszervező kinézett a füstszínű ablakon, aztán előzékenyen kitárta az oldalajtót.

Egy szálfagyenes tartású, kardpenge tekintetű, sötét öltönyt viselő férfi állt odakint. Végignézett rajtunk, aztán alig észrevehetően biccentett a fejével.

- Jó napot, uraim! Tai Long vagyok.

- A, maga a könnyörtelen thai bokszos - nyájaskodott nyomban Holms. - El se hiszi, mennyire örültünk, amikor

Mr. Daren közölte velünk, hogy maga kegyeskedik eljönni erre a kis dzsemborira. Maga nélkül kutyaügumit se érne az egész.

Nem lenne semmi könnyörtelenkedés meg ilyesmi... szétunnánk az agyunkat. Én mondom, rémes lenne.

Tai Long jól megnézte magának a beszélőt, aztán csak ennyit mondott.

- Túl sokat beszél.

- Ja - vigyorgott Holms. - Tudja, én vagyok Holms, a csevegő. Ez meg itt Chiu Chiao, a titoktartó. Nyugodtan elmondhat neki bármit, nem fogja kikotyogni.

- Ismerem Mr. Chiaót- hűtötte le Holms lelkesedését Long.

- Néhány hónapja találkoztunk egy versenyen.

- Látja, mondom, hogy titoktartóa fickó, mert erről sem beszélt senkinek.

- És önök? - fordult felénk Long.

- Anthony Grey.

- Miké Darms.

- Nagyon örülök... Mr. Daren! Várunk még valakire?

- Nem, Mr. Long. Máris indulunk.

Ezzel a versenyszervező kiszállt mellőlünk, előreült a sofőrülésre, indított, és kikormányozta a mikrobuszt a parkolóból.

Néhány pillanattal később már a Ban Hat Yaiból kivezető úton száguldottunk.

Körülbelül háromnegyed óráig tartott az út, amelynek végén begördültünk a Surapong-villa kapuján.

Daren nem állt meg a főépület előtt, hanem továbbhajtott a pálmákkal szegélyezett kavicsúton, és csak a sportcsarnok előtt fékezett. Miközben kiszálltunk a buszból, igyekeztem felmérni a terepet. Az előbb említett főépülettel kezdtem a szemlélődést. Ez az enyhe lejtésű kert magasabban fekvő részében helyezkedett el, s leginkább egy szállodára emlékeztetett.

Egyrészt a nagysága - ötszintes volt -, másrészt a kialakítása miatt. Az egyes szintek ugyanis lépcsőzetesen épültek egymásra, a lépcsőfokok a tenger felé néztek, s minden szinten nyolc erkély volt, ami azt jelentette, hogy valamennyi lakosztálynak van tengerre néző szobája.

Nem örültem különösebben a dolognak, mert a tengerre nézés egyúttal azt is jelentette, hogy minden erkélyről rá lehet látni a csónakokra is. Márpedig azt nem szerettem volna, ha esetleg több tucatnyian is szemtanúi lennének, amikor csónakba szállva nekilátunk felderíteni a halászfalut és környékét.

Csak az vigasztalt, hogy az egész kert sűrűn be volt ültetve díszbokrokkal meg pálmákkal, s ez valószínűvé tette, hogy a vízpart, ahová épp az előbb említett növények miatt el sem lehetett látni, szintén kellőképp vadregényes.

A főépület után a tengerpart felé haladva a sportcsarnok volt a következő építmény a sorban. Láthatóan napjainkban épült, ám mégis hagyományos stílusban.

Az ívelt, két végén csúcsba magasodó, majolika nyeregtető, az épület sarkait őrző hatalmas, aranyra és haragoszöldre festett sárkányszobrok, az aranyozott lakkal borított fatornác, valamint a bejárat melletti faragott oszlopok mind, mind a régmúltat idézték, illetve építettőjük ez iránti tiszteletét.

Bizonyára nem kis munkába és pénzbe került az elkészítése gondoltam, miközben már a következő épületet vizslattam.

Ez utóbbi, a főépülethez hasonlóan, a sportcsarnokkal párhuzamosan helyezkedett el, csak a víz felőli oldalon. A bokrok miatt nem sok látszott belőle, inkább csak átsejlett a sűrű zöldfüggönyön, így mindössze annyit sikerült megállapítanom, hogy hosszúkás, földszintes építmény.

Hogy mi célt szolgálhat, azt ekkor még nem tudtam, és nem is jutott sok időm a töprengésre, mert a többiek közben elindultak befelé a sportcsarnokba, s nekem is követnem kellett őket.

A csarnok belsejére, a külsejével ellentétben, inkább a modernség volt jellemző.

A küzdőtér két oldalán - egyelőre még üresen - citromsárga, formatervezett, műanyag széksorok futottak végig, magát a küzdőtér nagy teljesítményű reflektorok világították meg. Az információkat elektromos jelzőtábláról olvashatták le az érdeklődők, a műsorközlő hangját és a szüneteket kitöltő zenét pedig sűrűn elhelyezett hangszórók továbbították a számukra.

Az egyetlen dolog, ami a múltra emlékeztetett, egy körülbelül három méter magas bronzszobor volt, amely egy tradicionális öltözékben lévő thai bokszharcost ábrázolt. Az alak a bejáratnál szemben elhelyezkedő széksorok között állt, küzdelemre kész tartásban, és a belépő felé nézett. Az arcon elszántság, nyugalom, fegyelem és szigor furcsa keveréke tükröződött.

A vonások pedig feltűnően hasonlítottak annak az alatta álló, körülbelül ötven év körüli férfinak a vonásaira, aki érkeztünkkel éppen egy csoport körülötte álldogálónak magará- , zott.

- ...bátran mondhatom - mutatott a bronzalakra -, hogy Kamaprachi kora egyik legkiválóbb thai bokszoja volt. És remélem, uraim, hogy önök az ő emlékéhez méltó küzdelmet fognak vívni az elkövetkező napokban. Már csak azért is, mert...

Ekkor vett észre bennünket.

- A, Daren! - szólt oda a versenyszervezőnek. - Csakhogy itt vannak. Long is eljött?

- Itt vagyok, Mr. Surapong - lépett elő Miké háta mögül a könnyörtelen.

- Nagyon helyes. A többi urat még nem ismerem, így hát... gyors, határozott léptekkel odajött hozzánk - ...engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Yui Surapong vagyok.

Sorba kezett fogott mindegyikünkkel - közben láthatóan felmérte az egyes embereket -, majd udvariasan a szobornál

ácsorgókhoz terelt bennünket. Aztán a szobor melletti széksorokra mutatott.

- Kérem, foglaljanak helyet!

Teljesítettük a kérését, s vártuk a folytatást.

Surapong végigtekintett rajtunk, aztán néhány halk szót váltott Darennel, majd újra ránk nézett.

- Uraim! - mondta. - Mindenekelőtt engedjék meg, hogy még egyszer nagy-nagy szeretettel köszöntsem önöket, függetlenül attól, hogyhonnan érkeztek, melyik transzporttal, és milyen stílust képviselnek. A küzdés szabályaival nyilván mindnyájan tisztában vannak, így erre nem is akarok szót vesztegetni, inkább a verseny lefolyását ismertetném röviden.

Az egyik leglényegesebb dolog az, hogy a versenyzői szállás csupán nyolc versenyző, illetve az azokhoz tartozó egy fő kísérő elhelyezésére alkalmas, ezért önöknek, mivel csaknem

kétszer ennyien vannak, először is egy rögtönzött selejtezőt

kell vívniuk. Egyébként mindennap csupán egy fordulót bonyolítunk le. Utána nyomban sorsolunk, így a másnapig rendelkezésre álló idő alatt a továbbjutók, tudva azt, hogy kivel

, kerülnek majd össze, konkrét taktikát dolgozhatnak ki a leendő ellenféllel szemben. A felkészüléshez a legmodernebb berendezések állnak rendelkezésre a versenyzői szálláshoz tartozó

edzőtermekben, de ha valakinek valamilyen különleges kívánsága van, forduljon nyugodtan Mr. Darenhez, ő majd segít.

- Egy jó szökét máris hozhat - vigyorgott félhangosan Holms.

Surapong jól megnézte magának a közbeszólót, de aztán mégsem csak hozzá intézte a szavait.

- Mivel én nagyon tisztulem a küzdősportokat űzőket, önök itt nem csupán versenyzők, hanem valamennyien személyes vendégeim is. Ezért a kissé talán puritánnak ható és kevés kikapcsolódást biztosító versenyzői szállásról az étkezési időn kívül is, bármikor nyugodtan átfáradhatnak a főépületbe, ahol az étterem mellett drinkbár, uszoda, masszázs-, body- és fitnessterem is található. A szórakozással kapcsolatban csupán egyetlen kikötésem van: akármivel is töltik az idejüket, azt csakis a villa területén tegyék.

- Aztán miért? - szólt közbe természetesen Holms.

- Azért, mert én így kívánom - mondta megkeményedő vonásokkal Surapong, majd hozzátette: - Ha azonban valakinek nem felel meg ez a megoldás, nem tartóztatom. Máris elhagyhatja a villát.

Kérdőn végigtekintett rajtunk, de senki sem óhajtott ilyesmi miatt idő előtt feladni a versenyt. Surapong várt egy kicsitj azután bólintott.

- Helyes. Akkor következhet a sorsolás. Kérem, Mr. Daren intézkedjen.

A versenyszervező biccentett, és elsietett, Surapong pedig újra ránk nézett.

- Amíg az előkészületek zajlanak, néhány szót ejtenék a díjakról - mondta. - Azt nyilván tudják, hogy a győztes százezer,

a második helyezett ötvenezer, a harmadik pedig huszonötezer dollárt kap. De a Karnaprachi-kupa történetében most először úgy döntöttem, hogy senki sem megy haza üres kézzel, így a negyedik helyezett markát tizenötezer, az ötödiknyolcadik helyezetteket pedig öt-ötezer dollár üti, sőt, a most kiesők is kapnak fájdalomdíjul két-kétezer dollárt. Egymásra pillantottunk Mike-kal. Mindkettőnknek ugyanaz volt a tekintetében.

Még szerencse, hogy ezekről a kétezer meg ötezer dolláros összegekről Surapong csak most határozott, mert ellenkező esemben nem ennyien, hanem akár több százan is lettek volna a jelentkezők.

Ez pedig azt jelentette volna, hogy a legjobb nyolc közé jutásért Mike-nak akár féltucatnyi ellenféllel is meg kellett volna küzdenie.

...Micsoda szerencse, hogy nem így történt!

Elmélkedésemből a visszaérkező Daren riasztott fel. Hóna alatt egy összecsukható asztalkát hozott, mögötte pedig egy huszonöt év körüli thai lány lépkedett, kezében üvegurnával, az urnában összehajtogatott papírdarabkákkal. Mikor odaértek Surapong mellé, házigazdánk a lányra mutatott. - Engedjék meg, hogy bemutassam az unokahúgomat, Miss Tiarungot. Ő fog segíteni nekünk a sorsolásban, méghozzá úgy, hogy sorban egymás után kihúzza az urnából a versenyzők nevét, s ezzel meghatározza az egymással küzdők személyét, valamint a küzdelmek sorrendjét. A neveket Mr. Daren már a jelentkezésükkor felírta egy-egy cédulára, de hogy a manipuláció minden látszatát elkerüljük, mindenki megkapja a nevét tartalmazó cetlit, amint az kihúzásra kerül. A párok összesorsolása után egy név maradhat az urnában, mégpedig azért, mert csak tizenöt induló van, így a nyolcas döntőbe valaki küzdelem nélkül fog bejutni.

Ez utóbbi mondat elhangzásakor enyhe moraj futott végig a hallgatóságon, mintegy a rosszallás jeleként, amiért valaki küzdelem nélkül juthat túl az első fordulón. Én nem tartoztam a morajlók közé, inkább azon imádkoztam, hogy Miké legyen az a mázlista, aki harc nélkül juthat be a nyolc közé.

Fohászkozás közben szemügyre vettem Miss Tiarungot, akitől most az egyes versenyzők, így Miké sorsa is függött. Szép arcú lány volt, de a vonásaira kiülő uralkodni vágyás és gőg - legalábbis az én számomra - nagyon lerontotta a finom ívelésű szemöldök és érzéki ajak izgatóan szép összehatását. Szeme hideg kékséggel pásztázott végig rajtunk, mintha áldozatokat nézegetne, s ez úgy tűnt, két szempontból is így van.

Egyrészt azért, mert az ő keze volt hivatalosan eldönteni, hogy ki kap könnyű és ki akár halálosan nehéz ellenfelet, másrészt a mélyen kivágott türkiz blúz és a csípőig felhasított arany-kék mintás hosszú szoknya, amelyek látni engedték izmos, ruganyos testét, valamint a tekintet, amivel az egyes embereket

nézegette, nagyon is azt a gyanút keltette bennem, hogy Miss Tiarung saját maga is szeretne padlóra küldeni néhány versenyzőt. Bár ez utóbbi ellen, úgy tűnt, nem sokan hadakoznának kitartóan.

Időközben Daren felállította az asztalkát, s elhelyezte rajta az urnát, így Tiarung, mintegy megtörve a többiekre - és bevallom, kicsit rám is - gyakorolt varázslatot, megmozdult, s az urnához lépett.

A versenyzők körül egy másodperc alatt megtelt a levegő feszültséggel. Mindenki felajzva várta, hogy mit hoz számára a sors, illetve Miss Tiarung keze.

A lány betűlt az urnába, kivett egy cédulát, széthajtogatta, aztán mosolyogva végignézett a társaságon. Szinte tapintható volt, mennyire élvezzi, hogy függnek tőle. Talán három másodpercbe is beletelt, mire megszólalt. És abban se volt sok köszönet, ugyanis a következőt mondta: - Az első versenyző, aki harcba szállhat a Karnaprachikupáért... Miké Darms!

- Puff neki! - morogtam magam elé.

Nem repestem különösebben a boldogságtól, igaz, akkor sem örültem volna túlzottan, ha később húzzák ki Miké nevét. Csakis abban az esetben, ha tizenötödikként, partner nélkül. ...De hát ez van.

Társam pókerarccal ballagott ki a céduláért, és ott is maradt Tiarung mellett, várva, hogy kit állít vele szembe a lány szeszélye. Tiarung újabb cetlit emelt ki az urnából, majd, miután az előzőhöz hasonlóan eljátszotta kisdéd, idegölő játékát, végre kimondta Miké ellenfelének nevét.

-PoShu!

- Úristen! - suttoztam, a székéről vigyorogva felemelkedő szörny láttán.

Volt is okom az elkeseredésre. Igaz, a fickó nem volt magasabb Mike-nál, de a combvastagságú karizmok, a medveszerű felsőtest, az emberderéknyi combok, valamint a brutális arc nem sok jót ígértek. És a járása sem tűnt túl darabosnak, így abban sem bízhattunk, hogy nehézkesen, lomhán fog mozogni küzdelem közben.

A szörny is magát tarthatta esélyesebbnek, mert miután átvette Tiarungtól a céduláját, Miké elé állt, és néhány pillanatnyi, gyűlölettel teli fixírozás után, egészen közel hajolva hozzá, az arcába sziszegte:

- Meg foglak ölni! Ki fogom tépni a szívedet!

Éreztem, hogy kezd égnek meredni a hajam. Mert ezen az állaton látszott, hogy tényleg ölni akar.

Aztán véletlenül Tiarungra esett a pillantásom, és egy másodperc alatt felforrt a vérem. Ugyanis a lány kéjes mosollyal hallgatta a szörny szavait, s ez láthatóan nem a személynek szólt, hanem annak, hogy hamarosan könyörtelen, véres küzdelemnek lehet szemtanúja, ahol egyik vagy másik versenyző akár meg is halhat.

Lehunytam a szemem, hogy ne lássam az arcát, de a kéjes mosoly továbbra is ott táncolt előttem.

Ebben a pillanatban utáltam meg Miss Tiarungot.

- Teljesén felesleges hősködnöd, Miké! Értsd meg, ez a baromarcú nem küzdeni akar, hanem ölni, gyilkolni, pusztítani.

- Éppen ezért nem hátrálhatok meg. Mert akkor azt hinné, hogy gyáva vagyok.

- Az istenért, Miké, kinek akarod bebizonyítani a bátorságodat?

- Talán magamnak.

- Ugyan már... Ha rám hallgatsz, hagyjuk a fenébe az egészséget, és telefonálunk Wilmotnak, hogy...

- Ne akarj meggyőzni, Tony! Inkább adj tanácsot, hogy milyen taktikát alkalmazzak!

. A fenti párbeszéd már a sorsolást követően játszódott le Miké és köztem, a sportcsarnok egyik öltözőjében. Percek óta hiába próbáltam meggyőzni társamat arról, hogy ez a mérkőzés az életébe kerülhet. Jobban mondván, ő is tisztában volt vele, hogy az egyik legerősebb és legkegyetlenebb ellenfelet kapta, de mégsem akart meghátrálni. A lelkem mélyén persze megértettem, hisz az ő helyében valószínűleg én is ugyanígy viselkedtem volna... de én most a saját helyemben voltam! És csak

azt láttam, hogy a legjobb barátom, pusztán egy nyomozás elkezdésének az érdekében, kiáll küzdeni valaki ellen, akin látszik, hogy nem sportszerű küzdelmet akar, hanem véres élethalálharcot. Olyan harcot, ahol a felek nem várnak és nem adnak kegyelmet. Ez pedig a legkevésbé sem volt inyemre. De ismertem annyira Mike-ot, hogy éreztem, nem tudom lebeszélni a dologról. így azután kelleetlenül bár, de nekiálltam kifejteni az általam legjobbnak vélt taktikát.

- Először is vizsgáljuk meg a fickó felépítését - kezdtem. Nem túl magas, viszont iszonyúan erős, kötött izomzatú, de nem darabos mozgású.

- Vagyis?

- Vagyis nem villámgyors, de ha eltalál, véged van.
- Kösz.
-Aha.
-Más...?
- Mivel kötött izomzatú, és nem magas, valószínűleg nem fog fejre rúgásokkal kísérletezni.
- Hanem?
- Lévén thai bokszos, a hátul lévő lábával fog indítani.
Megpróbálja egy iszonyú erejű köríves, rúgással eltörni a combcsontodat vagy a térdedet, aztán pedig...
- Oké, sejtem, ne folytasd! Inkább azt mondd meg, mit javasolsz!
- Várd meg, amíg elindítja a rúgást, és támadj közben. Tarts rá talpéllal a sípcsontjára, aztán ugyanazzal a lábaddal duplázz testre, fejre!
- És ütésnél?
- Nem hiszem, hogy egyeneseket ütne, inkább a horgokra, csapottakra figyelj. Mivel nem lesz rajtatok kesztyű, elképzelhető, hogy el tudod kapni a csuklóját. Akkor aztán bele tudod rántani egy térdrúgásba.
- Ezenkívül?
- Örökké mozgasd, forgasd jobbra-balra. És, ha kizökken a ritmusából, azonnal támadj!
- Ennyi?
- Te leszel ott, Miké, nem én. Lehet, hogy egyik sem jön be azok közül, amit elmondtam, és akkor nemhogy nem segítettem, hanem még ártottam is.
- Én nem hibáztatnálak, Tony.
- Tudom, Miké... de úgyis minden a helyszínen derül ki. És, ha már lebeszélni nem tudlak, legalább szeretnék jól bemelegíteni ez alatt a kevés idő alatt, ami a rendelkezésünkre áll.
Úgyhogy elég a beszédből, irány a gyakorlóterem.
Miké bólintott, s mivel már mindketten felvettük a kung-funadrágunkat és -cipőnket, indult volna kifelé az öltözőből. Ám ekkor nyílt az ajtó, és belépett Miss Tiarung.
- Mit óhajt? - kérdeztem fagyosan.
- Csak... jó szerencsét kívánni - próbált ártatlan arcot vágni, nem sok sikerrel.
- Oké, túl vagyunk rajta - morogtam.
- Én... nem akartam, hogy így alakuljon a párosítás - nézett ekkor Mike-ra. - Én... nem szeretném, ha magának bármi baja esne.
Odalibbent társam elé, és végigsimította annak meztelen felsőtestét.
- Igazán kár lenne... egy ilyen szép férfiért.
- Nekünk is ez a véleményünk - világosítottam fel -, éppen ezért nagyon lekötelezne, ha villámgyorsan távozna. Ugyanis Mike-nak be kell melegítenie.
- Maga haragszik rám, ugye, Mr. Grey? - pillogott rám bűnbánóan.
- Eltalálta.
- De hát miért? Hát tehetek én róla, hogy éppen annak a vadállatnak a nevét húztam ki a barátjáé után? Különben is... ha meg akarja nyerni a kupát, előbb-utóbb valószínűleg úgyis meg kellett volna küzdenie velem.
- Lehet, de nem mindjárt a verseny elején -válaszoltam, elhallgatva, hogy én nem a sorsolásért, hanem az azt követő mosolyáért vagyok dühös rá. - Most pedig, ha valóban annyira aggódik Mike-ért, álljon félre az útból, és ne tartson fel bennünket. Ugyanis, mint már mondtam, Mike-nak be kell melegítenie.
És mivel nem mozdult, egy határozott mozdulattal félresöpörtem az útból, s nyomomban Mike-kal kicsörtettem a folyosóra.
Nem sok időnk jutott a felkészülésre, talán húsz percet gyakorolhattunk, amikor a hangszóró recsegve Mike-ot és Po Shut szólította a küzdőtérre.
Társam búcsúzóul még megsorozta a bokszszakot, aztán intett, hogy menjünk.

Végigbaktattunk a hosszú folyosón, és beléptünk az arénába. Odabent idegölő zene borzolta a csekély létszámú, ámde láthatóan annál előkelőbb közönség kedélyét, s az izgatottságot csak kevéssé csökkentette az a körülmény, hogy a körülbelül kétszáz ülőhelyen foghíjasan elhelyezkedő érdeklődők melletti ülésekre kimonós lányok folyamatosan hordtak minden földi jót, a gyümölcsökkel roskadásig telt tálcáktól kezdve, a jeges italokon át, a legkülönfélébb keleti édességekig.

Ilyen lehetett régen a gladiátorok küzdelmét néző közönség előkelőbb része - gondoltam enyhe utálattal, miközben még egyszer ellenőriztem Miké kezén a ragasztós vászonszalagot. A csarnok valamelyik másik termében készülő Po Shu még nem érkezett meg, így a bandázs ellenőrzése után maradt egy kis időm, hogy tüzetesebben szemügyre vegyem a patríciusokat. Alig néhány másodpercnyi szemlélődés után legnagyobb megdöbbenésemre két lányt, még hozzá két fehér lányt fedeztem fel a nézők között.

Mit mondjak, nagyon meglepődtem. Igaz, Tiarung is jó példa volt rá, hogy a nők egy részében milyen erősen él az erőszak, a vér utáni vágy, de a két lány jelenléte az én számomra még az ő viselkedésén is túlmutatott.

Ezek még Surapong unokahugicájánál is vérszomjasabbak lehetnek - morfondíroztam. - Hisz Tiarung itt lakik, neki tehát egy fillérjébe sem kerül, hogy ott tipródjon a küzdőtérhez legközelebb eső ülések egyikén. Ezek viszont... Ezek viszont kiadtak fejenként ötezer dollárt azért, hogy vért, öldöklést lássanak.

Nem semmi! Pedig... Pedig egyáltalán nem úgy néznek ki, mint akik kedvelik az erőszakot, sőt! Sőt, úgy tűnik, a legkevésbé sem örülnek annak, hogy itt kell lenniük. Akkor viszont... Akkor viszont mi a fenét keresnek itt?

Tűnődésemből állati ordítás riasztott fel.

Po Shu volt az. Vadállatként csörtetett be az arénába, s nyomban a küzdőtérre rontott. Félelmetes látvány volt. Vérben úszó szemekkel, eltorzult arccal, üvöltve ütötte-rúgta a levegőt, mintegy demonstrálva, mi vár az ellenfelére.

A közönség enyhe borzadállyal leste a tombolást, Miké és én viszont feszült figyelemmel. A rendelkezésünkre álló néhány másodperc alatt, amíg a bíró is megérkezett, rengeteg hasznos információt sikerült szereznünk a mozgásáról. Például: már tudtuk, hogy nem tévedtem, alacsony tartományban dolgozik a lábával, és horgokat üt.

Ez is valami.

- Ahogy megbeszéltük - súgtam Mike-nak, amikor a bíró küzdelemhez szólította az ellenfeleket.

- Majd igyekszem - bólintott társam, és elindult a küzdőtérre.

Po Shu bőszen ordítással nyugtázta a vakmerőséget, s máris támadni akart, a mérkőzésvezető alig tudta visszafogni.

De így se tartott soká a béke, pár pillanattal később ugyanis megszólalt a küzdelem kezdetét jelző gong, s az ellenfelek öszszecsaptak.

Természetesen Po Shu támadott, és természetesen köríves rúgással, combra. Szinte süvített a lába, Mike-nak az utolsó tizedmásodpercben sikerült hátraugrania. De már jött is az

újabb rúgás, ezúttal térdre. Miké ismét hátrált, és megint sikeresen. Az irtózatossággal, fejre induló jobb csapattal azonban már csak tompítani tudta, az ököl útjába rántott vállával. Az ütés csattanása az egész csarnokban hallatszott, Miké pedig hanyatt esett. Nem, nem kábult el, hiszen a válla felfogta az ütés jó részét, egyszerűen csak felborította Po Shu lendülete.

A thai bokszos csak erre várt, a földön fekvő mellett termett, és megpróbált a fejére tiporni.

Kétségbeesve figyeltem Mike-ot, amint ide-oda pörgött a földön, így kerülve el Po Shu kalapácsütésként lezúduló rúgásait. Csak akkor lélegeztem fel, amikor végre sikerült talpra ugrania.

A thaiföldi válaszként dühödten fújt egyet, és ismét előrelendült. Miké kettős fedezékbe bújott, és miközben folyamatosan hátrált az elementáris erejű támadás elől, válláival, karjaival próbálta blokkolni a szörny hatalmas horgait, csapottjait, amelyek szünet nélkül zuhogtak rá.

Aztán ismét köríves rúgás következett. Miké azonban most nem lépett hátra, hanem villámgyorsan előreugrott, és a megbeszéltek szerint rátartott a támadó sípcsontjára. A szörny fájdalmasan felszisszent a nem várt ellenakció nyomán, és visszarántotta a lábát. Miké csak erre várt. Megragadta Po Shu elöl

maradt karját, és nagy lendülettel tekert rajta egyet. A szörny válla nagyot reccsent, ahogy a felkarcsont kiugrott a helyéről. Miké a biztonság kedvéért még beletipt a thai bokszos térdhajlatába, s csak akkor fogta vissza magát, amikor a másik arca előre a padlóra zuhant, és nyöszörögve ott is maradt.

A nézők között kitört az ováció, Surapong elismerően bólintott, hamvas lelkivilágú unokahúga lelkes tapsolásba kezdett.

Én meg letöröltem a homlokomról egy vödörnyi vizet. Komolyan mondom, jobban megizzadtam, mint Miké. Aki miután

kamaszos mosollyal nyugtázta az éljenzést, hetykén odatipegett hozzám.

- Na, milyen voltam? - kérdezte, elismerést várva.

- Ha visszavágó is lenne, nagy összegű életbiztosítást köttetnék veled a javamra - morogtam.

Társam szélesen elvigyorodott, majd halkán, hogy csak én halljam, odasúgta:

- Nem tudnál te nekem annyit fizetni, hogy még egyszer kiállják ez ellen.

Ami azt illeti, tökéletesen igazat adtam neki. Mert egészen más az, havaiakivel muszáj megküzdeni. Ott nem mérlegelhet az ember, akárki is az ellenfél. De pusztán presztízsből megverekedni egy olyan fickóval, mint Po Shu... Hát azt nem!

- Örülök, hogy megjött az eszed - suttogtam, majd valamivel hangosabban azt mondtam: - Na, gyere, csüccsenjünk le, és nézzük a lehetséges ellenfeleidet.

A széksorokhoz vonultunk, kiválasztottunk egy viszonylag üresen maradt részt, és a közepén lévő két ülésre ültünk. Alig helyezkedtünk el, már szólították is a következő párost. Mindketten thai bokszosok voltak, és jó húszperces, elkeseredett harcot vívtak, amelynek végén a Horan Ko nevű győzött.

A következő továbbjutó egy koreai tae kwon dó-s, Kim teák

Yon volt, ezután pedig jó ismerősünk, Alán Holms s egy kempós lépett a küzdőtérre.

- Na, meglátjuk, mit tud Holms úr - vigyorgott Miké.

- Már tudjuk - gonoszkodtam -, jobb horog, bal csapott.

Nos, pillanatokon belül kiderült, hogy Holms ennél sokkal többet tud.

Mindenekelőtt remek lábtechnikája érdemelt

figyelmet, nem is az egyes mozdulatok szépsége miatt, hanem inkább azért, mert bármilyen reménytelennek látszó helyzetből képes volt támadást indítani. Végül is ez volt az, amely

meghozta számára a győzelmet. Egy kiszorítottnak tűnő pozícióból előbb keményen lengőbordán rúgta a kerapóst, majd

láthatóan teljesen ösztönösen duplázott, és a második, fejre mért köríves rúgással valósággal letaglózta az ellenfelét.

Amint a kempós a földre rogyott, Miké rám nézett.

- Ehhez mit szólsz? - kérdezte.

- Csalódtam a fickóban - mondtam, miközben gyanakodva fürkésztem az éljenzésben sütkérezőt.

-Mert...?

-Azt hittem, nehézkes lesz, darabos... de ez úgy mozog, mint egy puma. Gyors, hajlékony, robbanékony... Ezénkívül...

-Ezenkívül...?

- Ezenkívül a második rúgása fejre irányult. És ösztönös volt.

- És ezen miért csodálkozol? Küzdelem közben az ember

sokszor nem tudatosan, hanem reflexszerűen cselekszik.

- Ez így van. És ha Holms reflexszerűen jobb horgot üt, nem szólok egy szót se.

Mike-on látszott, hogy beugrott neki a dolog.

- Arra gondolsz, hogy túlságosan jó a lábtechnikája?

- Igen - morogtam elgondolkozva. - Ahhoz képest, hogy bokszoló, meglepően jól rúg... Meglepően jól!

A selejtezők befejeztével, az előzetes programismertetés szerint, sorsolás következett. Ezúttal szerencsénk

volt, Miké Kim teák Yont, a tae kwon dó-st kapta ellenfeléül.

Holms egy Oscar Ewans nevű sportkaratéssal került össze,

Kojak-fejű ismerősünket, Chiu Chiaót az előző fordulón

mérkőzés nélkül túljutott jeet kuné dó-ssal, Martin Huával

hozta össze a sors, Tai Longnak pedig a véletlen szeszélyeként a

másik még versenyben lévő thai bokszos, Horan Ko lett a párja.

- Nna, ezzel megvolnánk - vigyorgott Holms, amikor Tiarung az utolsó cetlit is kihúzta az urnából. - Most már épp ideje,

hogy a kéglieinket is kisorsoljuk, mert szeretném egy kicsit kinyújtóztatni a csülkeimet.

- Igaza van, Mr. Holms - bólított Surapong, noha láthatóan

nem díjazta különösebben a megszólaló vadnyugati stílusát -,

valóban itt az ideje, hogy elfoglalják a szálláshelyeiket. Mr. Daren majd odakíséri magukat.

A túorrú versenyszervező erre alig észrevehetően biccentett, és nyomban elindult a sportcsarnok azon terme felé, ahol megérkezésünkkor a csomagjainkat hagytuk.

Felcihelődtünk, kivonultunk a csarnokból, és mintegy tízméternyi út megtétele után megálltunk a hosszúkás épület

előtt, amelyről annak idején nem tudtam eldönteni, mi célt

szolgálhat.

- Itt lesznek elszállásolva - közölte Daren, majd benyitott az

épület mértani középpontjában elhelyezkedő, kétszárnyas

üvegajtón.

Utánanyomulva, egy barátságos, társalgó jellegűre kialakított helyiségbe

jutottunk. Kerek asztalok, fotelek, könyves- és

hűtőszekrény tartozott a berendezéshez, valamint egy óriási

mátrixtábla és hozzá való videoberendezés.

- Ez a klubhelyiség- magyarázta körbemutatva Daren. Amikor a Surapong-csapat itt tartózkodik, a versenyzők és az

edzők itt szokták az általános jellegű megbeszéléseket tartani,

valamint a mátrixtábla és a videó segítségével itt szokták megtekinteni a leendő ellenfelekről készített felvételeket.

- Meg a pornófilmeket, mi? - kedélyeskedett Holms, de Daren lehűtötte.

- A felkészülés igen szigorú körülmények között folyik,

Mr. Holms, a versenyzők sokat edzenek, és korán lefeksznek.

- Látja, kezdem érteni, hogy a mi Long barátunk miért léceit le innen.

- Szálljon le rólam! - mondta csendesesen, de fenyegetően Long.

- Oké, nem akartam megbántani azzal, hogy normálisnak

nézem - vigyorgott Holms.

Tai Longon látszott, hogy legszívesebben rárontana az

amerikaira, de aztán meggondolta magát, s csak ennyit mondott:

- Ha a küzdőtéren nem találkoznánk, a verseny után még

lesz egy-két szavam magához.

- Oké, majd duruzsolunk - kedélyeskedett Holms, aztán

Darenre nézett.

- Na, merre?

- Amerre gondolja - vont vállat a kérdezett. - Jobbra is négy

lakosztály van, meg balra is.

- Jobb oldalon a jobbak - jelentette ki határozottan az

amerikai, és nyomban berobogott a társalgóba jobb felől betorkolló folyosóra.

Martin Hua és az edzője azonnal a nyomába eredt, őket pedig némi szünet után

Chiu Chiao és Kim teák Yon követte.

A többiek, élükön velünk, értelemszerűen balra fordultak.

Miközben vonultunk a folyosón, Horan Ko a kétoldalt sorakozó

ajtókat figyelve megkérdezte Darent:

- Mondja, mi ez a rengeteg bejárat?

- Minden lakosztállyal szemben van egy hozzá tartozó, külön kis edzőterem -

válaszolta Daren. - Ez azért jó, mert így a

versenyzők egymást nem zavarva gyakorolhatnak, önöknek

pedig azért is hasznos, mert így nem kell attól félniük, hogy

leendő ellenfelük túl sokat megtud az egyes speciális technikáikról. Mert bár az

egymásról, küzdelem közben készült

videofelvételt megtekinthetik, az azért mégsem ugyanaz, mint

amikor a másik komplett edzését nézhetik végig.

- Igaza van - ismerte el a thai bokszos.

- Ühüm - bólintott Daren, majd megállt, és végigtekintett

rajtunk. - Uraim, válasszanak!

Épp a folyosó közepén álltunk, jobbra és balra is két-két

lakosztály ajtaja hívogatott.

- Nekünk jó lesz a legutolsó - jelentettem ki gyorsan, és

folytattam az előrenyomulást.

Egy pillanattal később már be is csörtettem a kérdéses helyiség ajtaján.

Ledobtam a csomagjaimat a padlóra, aztán úgy,

ahogy voltam, ráhanyatlottam az ágyra. Miké buzgón követte

a példámat.

- Eddig megvolnánk - állapította meg elégedetten.

- Eddig igen - hagytam rá. - Most már csak néhány ezer

dolgot kell elintéznünk, és gratulálhatunk magunknak.

- Azt hittem, rosszabbul állunk - sóhajtott.

- Mert te pesszimista vagy - torkoltam le. Aztán hirtelen

mozdulattal felültem az ágyon, és kettőt tapsoltam.

- Na, elég a heverészésből, munkára fel! - kiáltottam energikusan.

- Hogy mondd? - nézett rám Miké enyhe iszonyattal. - Hiszen most feküdtem le,

és...

- Már így is túl sokat lustálkodtunk - világosítottam fel.

- De hát csak...

- Semmi csak! Négy napunk van arra, hogy az imént említett néhány ezer dolgot

elintézzük. Márpedig, ha a négyet

elosztjuk néhány ezerrel, akkor kiderül, hogy...

- Mi derül ki? - kérdezte elgyötörten.

- Az- válaszoltam könnyörtelenül -, hogy még a mai napra is

éppen elég elvégzendő feladatunk van.

Legfontosabbnak a kert feltérképezését tartottuk,

így egy gyors kicsomagolást követően felfedező körútra indultunk. Lassan,

ráérvén sétálgattunk, közben azonban igyekeztünk mindent részletesen

megfigyelni. Körútunkat a főbejáratnál kezdtük, és módszeresen haladtunk lefelé,

a vízpart felé.

Már egész közel jártunk hozzá, amikor a bokrok közt egy parányi házikót

pillantottunk meg. Gyorsan rákanyarodtunk az oda

vezető kaviccsétányra, és néhány másodperc múlva már ott

álltunk az épület előtt. Csak ekkor derült ki, hogy valójában egy

emlékhely. S hogy kinek a tiszteletére épült, azt világosan mutatta az odabent

lévő, oltárszerű emelvényen elhelyezkedő

szobor, amely a megszólalásig hasonlított a sportcsarnokban

álló alakra.

- Surapong nagyon tisztelhetette a nagyapját - jegyezte meg

Miké, miközben a bejárat vasrácsán keresztül alaposan szemügyre vette a

Karnaprachit ábrázoló szobrot.

- Minden bizonnyal - hagytam rá.

- Csak azt nem értem, miért kellett a bejáratra ez a vasrács morfondírozott

társam. - Az egész sírhely úgy van kialakítva,

hogy a látogató letérdelhessen a szobor elé tisztelete jeléül, viszont a vasrács

miatt nem lehet bemenni. Ráadásul látszik a

záron, hogy már időtlen idők óta nem nyitották ki.

- Huszonnyolc éve - szólalt meg a hátunk mögött váratlanul egy hang.

Meglepve fordultunk hátra.

Egy harmincöt év körüli, atlétatrikót és rövidnadrágot viselő, kidolgozott izomzatú thaiföldi állt mögöttünk.

- Jó napot, uraim! - mosolygott ránk az ismeretlen, majd odajött hozzánk, és bemutatkozott.

- A nevem Ravikahn. A villában dolgozom, mint body- és fitnessstréner. És elnézésüket kérem, ha beleokvetetlenkedtem a beszélgetésbe, de épp erre jártam, s meghallottam a hangjukat.

- Egyáltalán nem okvetetlenkedett bele a beszélgetésbe vigyorgott Miké -, sőt, köszönjük a felvilágosítást. És engedje meg, hogy mi is bemutatkozzunk.

- Felesleges - mosolygott Ravikahn -, ott voltam a sportcsarnokban a selejtezők alatt. Ön Miké Darms, az úr pedig az ön edzőpartnere, Anthony Grey.

- így igaz - bólintott társam, majd megkérdezte: - Mondja, nem tudja, hogy miért zárták be az emlékhely bejáratát? Hogy őszinte legyek, nekem elég furcsa...

- Amikor néhány évvel ezelőtt idekerültem, én sem értettem a dolgot - mondta a body-oktató. - Pedig végtelenül egyszerű a magyarázat. Az történt, hogy túl sokan látogatták az

emlékhelyet, és Mr. Surapong egy idő után megunt a hivatlan vendégek seregét. Ezért a sírhelyet lezáratta, sőt, ha jobban megnézik, láthatják, hogy a rácsot még be is hegesztette a keretébe. Mert tudják... a látogatók között nem csak olyanok

voltak, akik tisztelték a halottat. Igaz, a többség ezekből állt...

de eljöttek azok is, akiknek a rokonát Kamaprachi annak idején valamelyik versenyen megsebesítette vagy megölte. Mert a verseny hevében, mint tudják, még manapság is előfordul ilyesmi, hát még régen, amikor nem volt védőfelszerelés, és szinte bármilyen technika megengedett volt... Nos, elég az hozzá, hogy ezek a bizonyos rosszindulatú látogatók igen csúnya dolgokat műveltek a sírhelyen, gyalázkodó feliratokat firkáltak a falakra, összekarcolták a szobrot meg a díszeket, és

még sorolhatnám. Ezért döntött úgy Mr. Surapong a sírhely megnyitása után néhány héttel, hogy örökre bezáratja.

- így már érthető a dolog - ismerte el Miké.

- Ühüm - hagyta rá Ravikahn merengve, aztán felrezenve a gondolataiból, megkérdezte:

- A főépületben jártak már?

- Nem - válaszoltuk.

- Akkor, ha nincs ellene kifogásuk, megmutatom maguknak - ajánlotta.

- Hááá... nem is tudom...-húzta a mondatot Miké, de még mielőtt befejezhette volna, közbevágtam.

- Szívesen elfogadjuk az ajánlatát, Mr. Ravikahn. Úgyis nagyon, ki van száradva a torkunk, és ha jól emlékszem, Mr. Surapong valami olyasmit mondott, hogy ott egy bár is van.

- Igen, Mr. Grey.

- Akkor épp ideje, hogy meglátogassuk - vigyorogtam. Erre már, gondolom, úgyszincs semmi érdekes.

Ezzel a vízpart irányába mutattam.

- Arra már csak a tenger van - legyintett Ravikahn, és elindult a főépület felé vezető kavics sétányon.

Amikor hátat fordított nekünk, Miké értetlenül nézett rám.

Éppen hogy a vízpart meg a csónakok lettek volna a legérdekesebbek a számunkra - jelezte ingerült némajátékkal.

Én is pantomimmal válaszoltam.

Igazad van, de mindezeket később is megnézhetjük, és felesleges kimutatni, hogy mennyire fontosak a számunkra.

Aztán Ravikahn felé böktem, és figyelmeztetőleg felemeltem a mutatóujjam.

Miké most már értette, mire gondolok: az emberrablóknak egészen biztosan van beépített emberük a villában... és mivel nem tudjuk, ki az, senkiben sem bízhatunk.

A bárban meglehetősen nagy volt a nyüzsgés.

Mintha valami varázsütésre mindenkiben egyszerre ébredt volna fel az ital utáni vágy.

Versenyzők és nézők vegyesen ültek az egyes asztaloknál, amiből kitűnt, hogy Surapongnak tényleg sikerült elérnie az otthonosan barátságos légkört, ahol a két, egyébként élesen elkülönülő csoport vidám csevegésben talált egymásra.

Néhány perccel a bárba lépésünk után Ravikahn magunkra hagyott bennünket. Örömmel nyugtáztuk a dolgot. Egy félreeső asztalhoz húzódtunk, s miközben a sörünket kortyolgattuk, igyekeztünk jól megfigyelni az egyes embereket. Hisz néhány kivételtől eltekintve mindenki itt szorongott, ami azt jelentette, hogy nagy valószínűséggel az emberrablók összekötője is itt iszik valamelyik asztalnál.

...Most már csak az a kérdés: ki az?

A versenyzők és a vendégek egyelőre nem érdekeltek bennünket különösebben. Inkább az alkalmazottakat vizslattuk

kitartóan. Nem voltak sokan, legalábbis a férfiak. Az eddig megismert Darenen és Ravikahnon kívül csupán két új embert fedeztünk fel. Ezek közül az egyik, név szerint Pra Komut a bárpultnál állt, ugyanis ő volt a mixer, a másik pedig egy alacsony, kövér, szemüveges, hülyegyerek-frizurájú emberke személyében borzolta a szépérzékünket.

Ezek valamelyike lenne az emberrablók összekötője?... Hm.

Nem valószínű. Akkor viszont ki az, aki fel fogja venni a kapcsolatot Fruggival? Elmélkedésemnek Daren vetett véget, azzal, hogy kedélyesen lehuppant mellém.

- Na, mit szól a hangulathoz? - kérdezte lelkesen.

- Kitűnő - vigyorogtam, majd a hülyegyerek-frizurásra mutattam. - Ha meg erre az úriemberre nézek, kiváltképp elönt a jókedv.

- Ja, Konwichitre gondol - kacsintott a versenyszervező. Hát ő valóban nem mindennapi látvány.

- Régóta dolgozik itt?

- Vagy öt éve. Miért kérdi?

- A, csak kíváncsiságból. Tudja, azon tűnődtem, vajon hány év alatt verbuválta össze Mr. Surapong az embereit, akik ilyen kiválóan szervezik az egész versenyt.

- Ami a versenyt illeti, ezért egyedül engem illet a dicséret vagy elmarasztalás - mosolyodott el Daren. - Ugyanis az egészet én szerveztem. Ezzel nem panaszkodni akarok, Mr. Surapong rendesen megfizet... de ez az igazság.

- Aha.

r- Mr. Daren - kapcsolódott be a társalgásba Miké -, kérdezhetek valamit?

- Persze, parancsoljon.

- Tudja, ahogy sétálgattunk a kertben, egyre azon morfondíroztam, hogy vajon Mr. Surapongnak nincs semmi félteni való értéke? .

- Nem értem, mire gondol - nézett társamra gyanakvóvá vált arccal a versenyszervező.

- Kérem, ne értsen félre - nevette el magát Miké -, csupán arról van szó, hogy én mindig abban a hiszemben voltam, hogy egy ilyen kaliberű villát örök meg videokamerák tömege vigyáz... Itt azonban semmi ilyesmit nem látok.

- Ja, már értem - nevette el magát Daren, és jót kortyolt a söréből.

Én is értettem a dolgot, vagyis hogy mit akar megtudni Miké.

Azt, hogy figyel-e valamilyen biztonsági személyzet a kertet, s főleg a csónakkikötőt, ahonnan felderítő körútjainkra el szeretnének indulni. így azután - akárcsak társam - én is felfokozott érdeklődéssel vártam a választ.

Daren azonban nem siette el a felvilágosítást. Előbb fenéki üritette a poharát, majd egy arra haladó kimonós csinibabától újat rendelt, s csak ezután felelt.

- Ön tehát arra kíváncsi, Mr. Darms, hogy miért nincsenek örök meg videokamerák... Nos, azért, mert a Surapong-villa olyan, mint egy laktanya. Az év túlnyomó részében itt edz a

Surapong-csapat, amely huszonöt versenyzőből és öt edzőből áll, akik valamennyien kiváló harcművészek. A különféle versenyek alatt pedig itt van nyolc versenyző, plusz egy-két edzőpartnervelamin a személyzet azon tagjai, akik szintén nem ijednek meg a saját árnyékuktól. Ezek együtt is kitesznek tizenöt főt. Most gondoljon bele, kik azok az örültek, akik megpróbálnak megtámadni egy ilyen profi küzdőtől hemzsegő házat?

- Bocsásson meg, Mr. Daren - szakítottam félbe -, nem köztöködni akarok... de az, hogy valaki nem ijed meg a saját árnyékától, még nem jelenti azt, hogy profi küzdő. És ahogy a személyzet egyes tagjait elnézem, például Konwichitet...

- Nehogy azt higgye, hogy ő teljesen amatőr-figyelmeztetett Daren. - Igaz, hivatalosan masszőrként dolgozik itt, de épp ezért úgy ismeri az emberi testet, így annak sebezhető pontjait is, hogy csak na! Aztán Ravikahn, a body-oktató sem egy elveszett ember, Pra Komut, a mixer szintén ért a thai bokszhhoz, én pedig, mint már említettem, öt évet szolgáltam a légióban... Ezenkívül itt van Mr. Surapong és az unokahúga.

- Csak nem ők is...? - hitetlenkedett Miké.

- Mi az, hogy! - nevetett Daren. - Mr. Surapong életveszélyes harcos, Tiarung kisasszony pedig nő létére nem egy férfival elbánná, ha arra kerülne a sor. Pusztá kézzel is jól küzd, de a legkülönbözőbb fegyvereket is kiválóan kezeli, a kardtól a nuncsakuig. Higgyék el, öngyilkos lépés lenne bárki részéről, ha rátámadna a villára. Ide csak azok jöhetnek be, akiket beengedünk. A mostani pár nap alatt például csak azok, akiknek meghívójuk van a versenyre, és még nem érkeztek meg.

- Sokan vannak ilyenek? - érdeklődtem.

- Jelen pillanatban még tizenegyen hiányoznak-válaszolta Daren.

- Még ennyien? - csodálkozott társam.

- Az első versenynap nem mindenkit érdekel - magyarázta a versenyszervező -, sőt, van olyan is, aki csak a döntőre fog megérkezni. Meg, persze, akadnak, akik valami miatt nem tudnak eljönni.

- Aha, értjük.

Valószínűleg még tovább is faggattuk volna Darent, ám váratlanul csilingelő hang szólalt meg mellettünk.

- Bocsánat, leülhetünk?

Felpillantottunk. Az a két lány állt az asztalunknál, akiket a sportcsarnokban már volt szerencsém látni.

- Tessék, parancsoljanak- mondta udvariasan Daren, majd diszkréten ránk kacsintott. - Nekem úgyis mennem kell, mert rengeteg a dolgom.

Ezzel felállt, és távozott.

A lányok helyet foglaltak, a mellém ülő pedig nyomban magyarázkodni kezdett.

- Kérem, bocsássonak meg, hogy így magukra törtünk, de már sehol sincs hely... Nem akartuk félbeszakítani a társalgásukat...

- Felesleges szabadkozniuk - vigyorgott Miké. - Ahogy Tonyt ismerem, ugyanez a véleménye, mint nekem... Vagyis, hogy nem csináltunk rossz cserét.

- Azt hiszem, téved, Mr. Darms-nevetett a mellettem ülő-, a barátja nem szimpatizál velünk. Láttam, hogy nézett ránk a sportcsarnokban. Minden volt abban a tekintetben, csak szimpátia nem.

- Akkor nem volt kedvem szívélyesen mosolyogni - mondtam. - A barátom ugyanis egy nagyon veszélyes mérkőzésre készült, s ebben a helyzetben, gondolom, érthető, Miss...

Miss...

- Jaj, még be sem mutatkoztunk - mosolyodott el szégyenlősen a mellettem ülő, és gyorsan kezét nyújtott. - Én Monica

Scott vagyok, ő pedig a barátnóm, Kitti King. De hívjanak csak Monicának és Kittinek bennünket.

- Helyes - vigyorgott Miké. - Az én nevem...

- Felesleges bemutatkoznia, Mr. Darms - mosolygott továbbra is Monica -, hiszen

észrevehette, hogy az előbb is a nevéen szólítottam. A csarnokban hallottuk...

-A hivatalos megszólításunkat! - vágott közbe tettetett sértettséggel társam, majd elvigyorodott: - De ha kérhetném, engem inkább Mike-nak, ezt a mogorva fickót pedig Tonymak szólítsák. Majd meglátják, akkor a tenyerükből eszik.

- Igaz ez, Tony? - nézett rám kedvesen Monica. - Valóban ez lenne a titok nyitja?

- Nem - mosolyodtam el. - Már csak azért sem, mert alapvetően nem vagyok egy morózus alkat. A sportcsarnokban egy kicsit túl volt feszítve az idegrendszerem, azért tekingettem körbe olyan ellenségesen...

- Meg azért, mert haragudott a közönségre.

- Miből gondolja?

- Látszott magán.

- Mi tagadás, nem szeretem azokat a nézőket, akik csak azért mennek ki egy-egy autóversenyre vagy valamilyen küzdősportviadalra, hogy vért meg szerencsés esetben halált

lássanak. Márpedig az itt lévők kilencvenöt százaléka ilyen.

- És azt hiszi, mi a vérszomjasok közé tartozunk? - kérdezte szomorúan Monica.

- Most már nem... - válaszoltam -, de az első pillanatban, amikor megláttam magukat, valóban erre gondoltam.

- És mitől változott meg a véleménye?

- Attól, hogy egy kicsit jobban szemügyre vettem magukat.

És mintha csak rekonstruálni akarnám a néhány órával ezelőtt lejátszódott eseményeket, jól megnéztem magamnak a két lányt.

Monicával kezdtem a szemlélődést. A kedves, szelíd arc valóban nem tükrözött erőszak utáni vágyat. Igaz, a sűrű szemöldök, a kék szempár és a vastag, élénkpiros ajkak összhatása bizonyos vagányságot kölcsönzött az arcának, de a vonások

finomsága, valamint a hátul összefogott, mégis lágyan aláomló szőkésbarna hajzuhatag pajkossá finomították a képet.

Helyes, sőt, nagyonjielyes - összegeztem a látványt, majd a csinos külső mögött rejtőzködő személyiséget próbáltam kitalálni. -... Élénk, jó kedélyű, ugyanakkor határozott és önérzetes

- tippeltem. Aztán Kittire siklott a tekintetem. Barna, vállig érő haj, melegbarna szem, finom ívelésű szemöldök és finoman ívelt száj. De ugyanaz a kedves szelídség az arcon, mint Monicánál.

...Mit keresnek ezek itt? - nyomakodott agyamba ismét a kérdés, akárcsak a sportcsarnokban. Aztán ki is buggyant belőlem.

- Ööö... maguk a versenyre jöttek?

Monica előbb rám csodálkozott, aztán elmosolyodott, és visszakérdezett:

- Miért, úgy nézünk ki?

- Nem - ráztam a fejem -, de... de akkor...

- De akkor miért vagyunk itt, ugye? - nevette el magját

Monica.

-Igen.

- Nos, nem azért jöttünk ide, hogy vért vagy szerencsés esetben halált lássunk - magyarázta enyhe szemrehányással a hangjában a lány. - A távol-keleti vallásokat tanulmányozzuk, s e közben a munka közben vetődtünk el a környékre... És mivel az utóbbi napokban állandóan úton voltunk, örömmel elfogadtuk Mr. Surapong meghívását a villába, annál is inkább, mivel ő is foglalkozik az általunk vizsgált témával.

- Ha pedig egyszer a vendégei vagyunk - vette át a szót Kitti

-, akkor nem utasíthatjuk vissza az invitálását azokra az eseményekre sem, amelyekre saját jószántunkból valószínűleg nem mennénk el.

- Szóval csak azért voltak ott a versenyen, mert nem akarták megbántani a házigazdát? - kérdeztem meglepve.

- Bizony - válaszolták egyszerre.

- Akkor a többi fordulót már nem is nézik meg?

- De igen - mosolyodott el Kitti -, azt hiszem, Mr. Surapong

miatt kénytelenek leszünk. Meg aztán... én személy szerint kíváncsi vagyok, hogy szerepel Miké a következő fordulóban.

- Remélem, szoritani fog nekem - vigyorgott Miké.
- Nem hiszem, hogy sok esélyed van a koreai ellen -figyelmeztettem.
- Dehogyan. Ő sokkal könnyebb ellenfél, mint ez a Po Shu volt.
- Szerintem akkor sincs sok esélyed - morogam, igyekezőn eszébe juttatni, hogy az előzetes megállapodásunk szerint neki Kim teák Yon ellen veszítenie kell.
- Majd meglátjuk - legyintett társam könnyedén.

Nem tetszett a mozdulata, és valószínűleg nem is hagytam volna szó nélkül, ám ekkor váratlanul Daren bukkant fel mellettünk.

- Bocsánat, hogy megzavarom a társalgást - mentegetőzött, majd a lányokhoz fordult. -Mr. Surapong azt üzeni, hogy megtalálta azt a régi szerzetesnaplót, amelyről reggel beszélt önöknek.
- Ó, ez fantasztikus! - ujjongott a két lány. - Mikor nézhetnénk meg?
- Akár azonnal. Mr. Surapong a dolgozószobájában van, és odavitte a naplót is, mert ő is szeretné még átnézni. Azt üzeni, ha van kedvük, tartsanak vele.
- Hát ez nagyszerű! - lelkesedett Kitti -, aztán hozzánk fordult. - Ugye, nem haragszanak meg, ha mi most elmegyünk?
- Persze hogy nem - válaszoltam beletörődő mosollyal mindkettőnk nevében, majd Monicára néztem. - Legfeljebb kicsit szomorúak leszünk.

Monica szemében huncut fények gyúltak.

- Ne keseredjenek el - mondta, majd vigasztaló mosollyal hozzátette: - Még találkozunk.

Ezzel felállt, és követte a máris előresiető Kittit. Miké savanyú ábrázattal nézett a távozók után, aztán fejcsóválva megjegyezte:

- Csalódtam Kittiben. Valami idétlen szerzetes naplóját többre tartja, mint a Po Shut legyőző, rettenthetetlen harcossal folytatandó csevegést...
- Ebből is látszik, hogy jó az értékítélete - gonoszkodtam.
- Ha jól látom, Monica is ugyanolyan nagy sebbel-lobbal távozott - jegyezte meg kajánul társam: - Szerintem alig várta, hogy elszabaduljon mellőled.
- Nem úgy nézett ki.
- Nekem úgy tűnt.
- Aha. Mellesleg...
- Mellesleg?
- Mellesleg nem lenne szerencsés, ha elfeledkeznél róla, hogy miért vagyunk itt.
- Mire gondolsz?
- Arra, hogy az est folyamán mindenképpen fel kell térképeznünk a tengerpartot. Még hozzá részletesen.
- És...?

Elvigyorodtam.

- És bár látszik rajtad, hogy szívesen tanulmányoznád behatóbban a távol-keleti vallásokat, azért estére ne csinálj programot.

Ami azt illeti, nem is lett volna módja Mike-nak programot csinálni. Ugyanis megtette ezt helyettünk Surapong, aki, miután Monicáékkal átböngészte azt a bizonyos naplót, mindenkit beinvitált az étterembe, ahol vacsorával egybekötött, éjszakába nyúló műsorral, hivatalosan is megnyitották a Karnaprachi-kupát.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy, nem éreztük jól magunkat. Egyrészt, mert a műsor valóban érdekes volt, másrészt, mert időközben Monicáék is előkerültekígy az ő társaságukban élvezhettük végig a színes, thai viseletbe öltözött táncosnők, akrobaták és egyéb művészek előadását.

A probléma csak az volt, hogy nekünk vacsora utánra a csónakkikötő feltérképezése volt betervezve, nem pedig holmi

műélvezet, gy az idő előrehaladtával egyre türelmetlenebbül vártuk, hogy az utolsó előadó is befejezze a produkcióját, és végre szétoszoljon a társaság.

- Csakhogy ezt is megértük - súgta felszabadultan Miké, amikor házigazdánk végre elkészönt tőlünk, és az egybegyűltek elindultak a kijárat felé.

- Ja - morogtam nem létező bajuszom alatt, miközben a tömegben elsodródott Monicáékat figyeltem, amint épp elhagyják a termet.

- Látom, ha nagyon ráérnél, neked is volna elképzelésed, hogy mit kezdj a szabad időddel - vigyorgott társam, fejével a lányok felé intve.

Szelíd mosollyal néztem rá, de közben korholóan szűrtem fogaim közt a választ.

- De nem érünk rá.

Nem akartunk feltűnést kelteni azzal, hogy az éjszaka kellős közepén még kicsellengünk a kertbe, így az első lépcsőben a többiekkel együtt mi is visszatértünk a versenyzői szállásra. Kiültünk lakosztályunk egzotikus kúszónövényekkel befuttatott teraszára, és miközben a lampionok diszkrét fényénél a whiskynket kortyolgattuk, azon imádkoztunk, hogy a többiek mihamarabb nyugovóra térjenek. Ami azt illeti, nem kellett sokat várnunk. A második pohár ital elfogyasztásakor már csak a mi teraszunkon világítottak a lampionok.

- Azt hiszem, ideje indulnunk - állapította meg Miké, azzal felhajtotta a maradék whiskyt, majd elegáns mozdulattal felemelte a tálcát, és bemasírozott vele a szobába.

Leoltottam a villanyt, s követtem.

Odabent még egyszer megtárgyaltuk, hogy miként viselkedjünk, ha a kertben belebotiunk valakibe, aztán kinyomultunk a folyosóra. Végigsurrantunk rajta, majd átóvakodva a sötétségbe burkolózott társalgón, kinyitottuk az üvegajtót, és kiléptünk a kertbe.

A környék csendes volt, csak a könnyű nyári szél által borzolt bokrok susogása hallatszott. Embert sem a lampionokkal megvilágított sportcsarnoknál, sem a kavics sétányokon nem láttunk.

- Úgy tűnik, tiszta a levegő - állapítottam meg, majd amikor Miké egy fejbólintással jelezte, hogy ugyanez a véleménye, nem is tétováztunk tovább, hanem elindultunk.

Lassan, óvatosan osontunk a bokrok között, vigyázva, hogy a legcsekélyebb zajt se üssük.

A Karnaprachi-emplékhelyhez érve egy kicsit megálltunk, s biztos, ami biztos alapon körbefüleltünk.

És nem hiába! Mert épp, amikor már indulni akartunk tovább, a közeli kavics sétány felől léptek nesze hallatszott.

Nyomtan egy hatalmas madárfészékpáfrány tövébe húzódtunk, és feszülten vártuk, vajon felénk tart-e az ismeretlen.

Nem felénk tartott, a Karnaprachi-emplékhelyhez igyekezett.

Még hozzá lopakodva, pár lépésenként körbekémlelve!

...Mi a fenét akar ez itt ilyenkor? - tűnődtem magamban, s közben megpróbáltam kitalálni, ki is lehet az.

Nem sok esélyem volt, a holdat takaró felhők miatt a kert csaknem teljes sötétségbe burkolózott, így a settenkedőből csak egy sziluettet vártam. Kérdőn Mike-ra pillantottam, aki vállrándítással jelezte ő sem ismeri fel az árnyalakot.

Az ismeretlen időközben odaért az épülethez. Még egyszer körbefülelt, aztán a bejárathoz lépett, letérdelt, benyúlt a rácson, és matatni kezdett.

...Most mi a nyavalyát csinál? Be akar menni? De hiszen látszik a rácson, hogy be van hegesztve a keretbe. Meg aztán... ez nem a zárnál matat, hanem a földön, legalábbis erre utal a térdelő testhelyzet. Mert hogy pontosan mit csinál a fickó, azt a sötétség miatt még csak nem is sejtettük. Mindenesetre akármit babrált is, nem sokáig húzta vele az időt. Néhány másodperc elteltével

abbahagyta a munkát, felegyenesedett, és ahogy jött, úgy távozott. Csendben, óvatosan... és számunkra ismeretlenül.

Mikor eltűnt a szemünk elől, kérdően összenéztünk, és nyomban meg is ráztuk a fejünket, a másik tudtára adva, hogy fogalmunk sincs róla, mit csinált a jövevény. Mivel azonban úgy véltük, nem ránk tartozik a dolog, nem is problémáztunk különösebben a dolgon, hanem továbbindultunk. Azaz csak indultunk volna. Mert a bokrok közt ismét neszezés támadt. Mi az isten folyik itt? Mit akar már megint ez az idióta? Mint kiderült, ő semmit. Az újabb zaj okozója ugyanis nem ő volt, hanem Chiu Chiao, Kuantong tartomány pusztakezes bajnoka.

S hogy miért voltunk felbukkanásakor azonnal biztosak mind a kilétében, mind pedig abban, hogy az előbbi látogató nem ő volt? A magyarázat egyszerű. Az előző fickó sziluettjén látszott, hogy van haja, Chiao tar fején azonban még a rendkívül gyér fény is szinte világított.

A kínai ugyanúgy tett, mint elődje. A bejárathoz ment, térdre borult, benyúlt a kezével a résen, és matatni kezdett.

Lassan szörnyű gyanú fészkelte be magát az agyamba. Lehet, hogy ezek imádkoznak? Vagy valami általunk nem ismert szertartásnak vagyunk a tanúi?

Néhány perccel később feltevésem megerősödni látszott.

Ugyanis rövid idő múlva Chiao is távozott, és alig fél perc elteltével Tai Long, a könyörtelen foglalta el a helyét a rácsnál.

Mikor ő is elszempolygott, karon ragadtam Mike-ot, és elvonszoltam az emlékhely közeléből.

- Nincs időnk holmi vallási ceremóniákban gyönyörködni súgtam neki, amikor már hallótávolságon kívül voltunk.

- De... mi a fenét csináltak ezek? - értetlenkedett társam.

- Fogalmam sincs - vontam vállat -, de nem is érdekel. Ami érdekel, az a tengerpart meg a csónakok.

- Oké, igazad van - ismerte el Miké. - Akkor irány a víz!

Továbbindultunk a hatalmas pálmák és bokrok közt. Nem kellett sokat mennünk, hisz a Kamaprachi-emlékhely legfeljebb húsz méterre volt a tengertől. Amint elértük a partot, s kikukucsáltunk a víztükör fölé hajló pálmák és madárfészekpáfrányok közül, csodálatos látvány tárul elénk.

Wilmot, illetve Patton leírása a környékről tárgyyszerű volt, de nem érzékeltette a valóságot. A holdfényben ezüstösen csillogó víztükör, a rajta elszórtan elhelyezkedő, burjánzó növényzettől díszített, aprócska szigetekkel egyszerűen lenyűgöző volt.

Néhány pillanatig meg sem tudtunk szólalni az ámulattól.

Csak akkor zökkentünk vissza a valóságba, amikor valahonnan alig hallható kiáltást sodort felénk a szél.

- Onnan jön! - mutatott Miké a távolba, ahol apró fénypontok világítottak. Alig látszottak a közjük és közénk ékelődő parányi szigetek tucatjai miatt, de a kiáltás azért - ha

mégoly halkán is-eljutott hozzánk.

- A halászfalu - bólintottam.

-Igen.- mondta Miké csendesen -, a halászfalu... Ahol Elizabethnek lennie kell.

Egy darabig még figyeltük a fényeket, aztán munkához láttunk. Módszeresen kutattuk át a part ki- és beszögelléseit, csónakokat keresve. A kert jobb oldali részén egy, a bal

oldalán kettőt találtunk a szárazra húzva, a bokrok takarásában.

Mindhármon látszott, hogy a villához tartoznak, mert valamennyi oldalára a sportcsarnok díszítéséből már jól ismert sárkányfej volt felfestve.

A csónakokon kívül még egy közepes nagyságú jacht és egy tőle körülbelül tízméternyire lévő rozoga sampan tartozott a Surapong-villa vízi járműparkjához. Ez utóbbiak azonban már nem a fővenyen, hanem a part menti sekély vízben vesztegeltek, a kert középső részén, jól látható helyen.

Amikor befejeztük a terepszemlét, Miké megjegyezte:

- El sem tudom képzelni, hogy ezt a rozoga sampant miért hagyták itt a jacht közelében. Baromira rontja a képet. Ráadásul látszik rajta, hogy évek óta el sem hagyta a partot.

- Lehet, hogy kegyeletből - véltem.

- Kegyeletből? - értetlenkedett társam.

- Igen. Valakinek vagy valaminek az emlékére.

- Hm. Talán igazad van. A kora alapján például Noé bárkája is lehetne. Bár nem hiszem, hogy a fickó ázsiai volt. Márpedig a járgány ázsiai, akkor viszont ez az eshetőség ugrott. Akkor már csak arról lehet szó, hogy...

Hogy miről lehet szó, azt nem sikerült megtudnom. Ugyanis a sampan belsejéből váratlanul nyöszörgés hallatszott.

- ...Kérlek... kérlek, ne ölj meg... Öreg... vagyok... már...

Ne bánts... Jaj! Jaj, ne bánts!

Összenéztünk Mike-kal, a következő pillanatban pedig már száguldottunk is a sampan felé. Nagy lendülettel, harcra készen rúgtuk be az ajtót... aztán bamba arccal megtorpantunk.

A sampan ütött-kopott lakrészében ugyanis csupán egyetlen ember tartózkodott. Egy legalább hetvenéves, múmiaarcú vénember. A földön vergődött, mint valami sebzett madár, és közben habzó szájjal, kifordult szemekkel meredt a semmibe.

sanpan Ázsiában használatos, gondolaszerű, lakásul is szolgáló nagyobb csónak. Odanyargaltam hozzá, és megpróbáltam felsegíteni, de olyan heves rúgkapálásba meg hadonászásba kezdett, hogy kénytelen voltam letenni a szándékomról. Hátráltam néhány lépést, és Mike-ra néztem.

Társam vállat vont.

- Legjobb, ha hagyod - vélte.

-Mert...?

- Mert úgysem tudsz segíteni rajta. Illetve... illetve várj!

Megragadta az ajtó mellett álló, vízzel telt dézsát, és az öregre zúdította a tartalmát.

A páciens hörögve megrándult a váratlan beavatkozásra, de mintha kevésbé kétségbeesetten vergődött volna, mint eddig. Miké a sikeren felbuzdulva kinyargalt, megmerítette a dézsát a tengerben, és újabb adagot küldött az öregre. Aztán harmadszor és negyedszer is megismételte a műveletet.

Mire befejezte a kezelést, már az egész helyiség vízben úszott. Viszont az öreg láthatóan jobban lett. A rúgkapálás abbamaradt, a hörgés elcsitult. Csupán a semmibe meredő, réveteg tekintet bizonyította, hogy még nincs teljesen rendben.

Miké azonban így is elégedett volt magával.

- Na, mit szólsz? - kérdezte diadalittas arccal, miközben megragadta az öreget, és egy székre ültette.

- Gondolod, hogy jót tettél vele? - kérdeztem vissza bizonytalanul.

-Tuti.

- Aha... És miért vagy ilyen biztos benne?

- Egyszer egy könyvben olvastam erről a csalhatatlan gyógymódról. Azokkal szemben alkalmazzák, akik alkohol és ópium kitartó használatával ilyen szintre küzdik le magukat.

- Gondolod, hogy itt erről volt szó?

- Hát persze, nézz csak ide!

Ezzel felemelt a földről egy aprócska pipát, az ópiumszívók jellegzetes használati tárgyát.

- Megadom magam - vigyorodtam el. Aztán az öreg felé böktem.

- Be is fejezted a kúrát?

- Hát persze - vigyorgott Miké is. - Most egy-két órát még elrévedezget itt a széken, aztán jobb lesz, mint új korában.

- Már jobban vagyok - szólalt meg váratlanul az öreg.

A hangja furcsán, idegenül csengett, mintha a túlvilágról jönne.

- Azért a tripla szaltóval még ne próbálkozzon - óvta kedélyesen társam.

A vénember üres, réveteg tekintettel végignézett rajtunk, aztán csak lassan, szótagolva ennyit mondott:

- Meg fognak halni!

Tessék? Mi van?

Egymásra néztünk Mike-kal, aztán az öregre.

- Mit... mondott? - érdeklődtem.

A vénségnek egy arcizma sem rándult, mikor megismételte a mondatot.

- Meg fognak halni!

-Aha... És... honnan veszi ezt? Egyáltalán tudja, kik vagyunk?

- A versenyre jöttek, és ez nekem elég. És... és neki is.

-Kinek?

- Itt járt nálam...

-Ki?

- ...és beszélt velem.

-Ki?

-Megmondta, a versenyzőknek meg kell halniuk... Valamennyinek.

- Ki mondta ezt? Ki?

- A, hagyd! - kiáltott rám ingerülten Miké, és az öregre mutatott. - Nem látod, hogy az ópium meg a szesz beszél belőle?

A vénség Miké felé kapta a tekintetét, és jól megnézte magának a másikat. Aztán váratlanul felnevetett. Rekedt, rikácsolásszerű hangon, olyan hangszínen, hogy beleborsódzott a hátam. S mintha csak erre várt volna, a hullámverés megmozgatta a hajótestet. Hatására az öreg feje feletti viharlámpa nyikorogva himbálózni kezdett, és az ide-oda táncoló zöldes fényben a vénember arca kísértetiesen ijesztővé vált.

Lassan kezdett elegendő lenni belőle. Előbb ópium- és alkohalmámorban ő könyörög az életéért, aztán nekünk mondja,

hogy meg fogunk halni, végül kinyögi, hogy az összes versenyzőt meg akarja ölni valami idióta. És aztán nevet. A lámpa meg

csak himbálózik a feje felett, idegölő nyikorgással, mindenféle ijesztő árnyalakokat varázsolván az ütött-kopott helyiségbe.

Na jó, ebből elég!

Felálltam, és odaszóltam Mike-nak.

- Gyere, menjünk! Semmi kedvem tovább hallgatni ezt a röhögést.

Társam is felemelkedett a székéről.

- Máskor tartson mértéket! - vetette oda az öregnek, aztán velem együtt a kijárat felé indult. Már a küszöbön voltunk, amikor a vénség hangja megállított bennünket.

- Azt hiszik, az ital meg az ópium beszél belőlem, mi?

- Mi mást hihetnének? - fordultam hátra.

Válaszként az öreg benyúlt a ruhájába, és némi kotorászás után egy marék kavicsot vett elő.

- Látják ezt?! - kérdezte diadalittasan.

- Igen, látjuk-feleltem mérsékelt lelkesedéssel.-Egy marék kavics.

- De milyen kavics?! - kérdezte a vénember. És megremegett a hangja.

Vállat vontam.

- Tengeri, kerek, sima, fekete...

- Ez az! - kiáltott fel vészjóslóan az öreg. - Fekete!... Errefelé sohasem mosott ki fekete kavicsokat a tenger. Az első néhányat három hete találtam. Aztán jött a többi.

Értetlenül néztünk össze Mike-kal, majd az öreghez fordultunk.

- És maga szerint mit jelentenek a fekete kavicsok?

A vénember arca borzadóvá vált, szemei riadtan ugráltak ide-oda, a kísértetiesen táncoló árnyékokat figyelve.

-Azt - mondta rekedt, színtelen hangon -, hogy visszatért!

- Kicsoda? Kicsoda tért vissza?

Az öreg szólásra nyitotta a száját, aztán inkább nyelt egyet, végül félelemtől remegő hangon mégis kinyögte:

- Karnaprachi!

- Kicsodaaa? - kiáltottuk döbbenetben.

- Karnaprachi.

- De ember - fortyantam fel -, Karnaprachi huszonnyolc éve halott!

- Akkor is... itt van. Maguk nyugatiak, persze... nem értik ezt. Nem értik... A lélek... halhatatlan...
Látszott az öregben, hogy Miké iménti locsolgatása csak felületi kezelés volt, és az alkoholaz ópiummal karöltve kezdi ismét legyűrni. Lihegve, ernyedten ült, a tekintete egyre kifejezéstelenebbé vált. Márpedig nekem most akkor is el fogja gagyogni, hogy miről halandzsászott eddig.
Odamentem hozzá, vállon ragadtam, és megráztam.
- Mit nem értünk? Beszéljen!
- Karnaprachi itt van... a versenyzők között... És ölni fog...
A... a vasvázás legyező lesújt.
- Mit gagyarászik? Ki van a versenyzők között?
- Ő... illetve...
- Illetve?
- A... reinkarnációja.
Mintegy válaszként, a versenyzők szállása felől velőtrázó sikoltás hallatszott. Elengedtem az öreget, és nyomomban Mike-kal kiszáguldottam az ajtón. Észveszejtő tempóban rohantunk végig a kavicsösvényen, néhány másodperc múlva már ott is voltunk a versenyzői szállás jobb oldali végénél, ahonnan a sikoltás hallatszott.
Az épület sarkánál a lányokba ütköztünk. Kitti, Monica vállára borulva zokogott, barátnője pedig megkövülten, iszonyodva meredt egy tőlük pár lépésnyire heverő alakra.
Miké a földön fekvőhöz rohant, én a lányokhoz.
- Mi történt? - kérdeztem Monicát.
- Me... megölték - dadogta a lány. - Láttuk... a gyilkost. Ott térdelt mellette, és... imádkozott. Aztán, amikor meghallotta, hogy jövünk... elrohant. Mi meg odamentünk hozzá, és... és megnéztük...
Elcsuklott a hangja, nem tudta folytatni. De a halottszemlélt pillanatok alatt megejtő Miké igen.
- Horan Ko az, a thai bokszos - közölte mellénk lépve, komor hangon.
- Mit csináltak vele?
- Elvágták a torkát... Valamilyen többpengéjű szerszámmal.
- Micsodaaa?
- Úgy, ahogy mondom. Nem egy metszés van a nyakon, hanem több.
- Ūristen, csak nem...?
- De igen, valószínűleg... - morogta társam.
- Ez nem lehet igaz - suttoztam, aztán Monicához fordultam. - Monica! Az előbb azt mondta, hogy látták a gyilkost.
- liigen.
- Ki volt az?
- Hát... sötét volt...
- Hogy nézett ki? Milyen szerelés volt rajta?
- Bő, fekete ruha, mint a kung-fusokon... csak ezen csuklya is volt, mint a szerzeteseken.
- Tehát az arcát nem látták?
- De... igen.
- Hogy nézett ki?
- Olyan volt... olyan volt, mint...
- Mint?
Monica zavartan mondta:
- Olyan volt az arca, mint a szobornak a sportcsarnokban. Éreztem, hogy kezd égnek állni a hajam.
Nem elég, hogy ki kell szabadítanunk valakit egy mindenre elszánt bűnbanda karmaiból, még valami idétlen, értelmetlen s ugyanakkor véresen kegyetlen szellemhistóriába is belekeveredünk.
- Egészen biztos benne, hogy a fickó Karnaprachira hasonlított? - kérdeztem Monicát.
A lány szapora bólogatással válaszolt.
Időközben megelevenedett körülöttünk a környék. A versenyzői szállásról és a főépületből is izgatott emberek rohantak

oda hozzánk, s a hulla láttán egymás szavába vágva, szörnyülködve kérdezgetni kezdtek bennünket a történetekről.

Csak akkor lett vége a zűrzavarnak, amikor megérkezett Surapong.

- Mi történik itt? - kérdezte éles hangon.

- Valaki megölte Horan Kót - válaszoltam a hirtelen beállt

csendben. - Átvágta a torkát egy többpengéjű szerszámmal.

Surapong csak most vette észre a hullát. Odasietett, letérdelt mellé, s szemügyre vette. Aztán a mellette ácsorgó Ravikahnhoz fordult.

- Értesítse Reshen századost!

A bodybuilding-oktató elsietett, Surapong pedig felállt, és miután fürkészően végigtekintett rajtunk, beszélni kezdett.

- Teljesen egyértelmű, hogy gyilkosság történt, s afelől sincs kétségem, hogy a tettes itt lapul közöttünk. Reshen százados régi, jó barátom, és nyilván mindent meg fog tenni, hogy az elkövetőt mielőbb leleplezze. Ugyanakkor azonban... Reshen, amellett, hogy a barátom, rendőr is, így az olyan jellegű versenyeket, mint a Karnaprachi-kupa, hivatalból elleneznie kell.

Éppen ezért kérem, ne hozzák kényelmetlen helyzetbe azzal, hogy azt mondják, valamiféle thai boksztversenyre jöttek ide a villába. Önök mindannyian a vendégeim, akik csupán baráti látogatáson tartózkodnak nálam. Az pedig, hogy önök között harcművészek is vannak, nem tartozik senkire.

Természetesen mindenki értette, mire gondol Surapong.

Arra, hogy bár Reshen a barátság okán szemet huny a villában zajló verseny felett, de ha valaki túl sokat kotyog róla az emberei előtt, akkor esetleg már ő sem tudja megakadályozni a dolog nyilvánosságra kerülését. Ez viszont kellemetlen következményekkel járhatna mind Surapongra, mind pedig a versenyzőkre és a szervezőkre nézve.

Nem is volt ellenvetése senkinek, mindenki egyetértő hümmögéssel nyugtázta a javaslatot.

- Helyes - mondta Surapong -, tudtam, hogy számíthatok önökre. Akkor most már csak...

- Hé, egy pillanat! - szakította félbe váratlanul Holms. - Azt azért jó lenne tudni, hogy a versennyel mi lesz.

- Mr. Holms! - nézett szigorúan a közbeszólóra a házigazda.

- Épp most mondtam, hogy a villában nem zajlik semmiféle verseny. Ugyanakkor... ha a vendégeim össze óhajtják mérni a harcművészeti tudásukat, ez ellen senkinek sem lehet kifogása.

- Világos - vigyorodott el Holms. - Ez a beszéd.

Kissé undorítóan tartottam a társalgást. Egy embert borzalmas kegyetlenséggel meggyilkolnak, ezeknek meg csak a versenyen jár az eszük. Igaz, az ilyen jellegű viadalokon sűrűn elő

szokott fordulni haláleset, de az mindig a küzdőtéren következik be, harc közben. Itt viszont közönséges gyilkosság történt, s ebben a helyzetben a csevegők könnyed stílusa nem az erős idegzet megnyilvánulása volt, hanem valami másé.

...Na mindegy, van itt ennél sokkal fontosabb kérdés is.

- Mr. Surapong! - néztem a házigazdára. - Bocsásson meg, de miért mondta azt az előbb, hogy biztos benne, a gyilkos közöttünk van? Surapong egy pillanatra meghökkent, mintha azt kérdeztem volna, hogy miért van két vége a kígyónak, de aztán magától értetődő természetességgel válaszolt.

- Mert kizártnak tartom, hogy valaki azért lopakodott volna be a birtokomra, hogy Horan Kóval végezzen, másrészt... kizártnak tartom, hogy valaki egyáltalán be merne lopakodni ide.

- Csak ezért?

- Miért, mi másért?

- Tudja, az imént egy nagyon érdekes beszélgetést folytattunk valakivel...

- Kivel?

- A nevét... nem tudjuk.

- Ez nem rossz - szólt közbe gúnyosan Holms. - Hajnali fél egykor eldumálgatnak valakivel a kertben, akiről azt se tudják, kicsoda.

- Nyilván a villa személyzetéhez tartozik az illető - mondtam -, mivel a

tengerparton veszteglő rozzant sampanon akadtunk rá.

- Mit kerestek ott? - kérdezte gyanakodva Surapöng.

- A sampanon semmit - válaszoltam, s közben már átkoztam magam, amiért egyáltalán kinyitottam a szám. Aztán rájöttem, hogy amúgy se lenne értelme titkolni, hogy a tengerparton voltunk, hisz a rendőrség úgyis ki fog kérdezni mindenkit, akkor pedig mindenképp kiderülne a dolog... És különben is, nem csak mi mászkáltunk a kertben. Akkor viszont pláne felesleges titkolózni. Így aztán megnyugodva folytattam a mondókámat.

- Tettünk egy sétát a kertben, és eközben hallottuk meg annak az embernek a nyöszörgését.

- Akkor most beszélgettek vele, vagy a nyöszörgését hallgatták? - élcelődött Holms.

- Ezt is, azt is. Mert, amikor odamentünk, még ööö... félálomban volt. Ekkor még csak annyit tudtunk megállapítani, hogy nagyon fél valakitől. Aztán, amikor... kiéberedett, megmondta az illető nevét is.

- És ki az?

- Karnaprachi.

A körülöttünk állók döbbenet felhördültek a bejelentésre.

Surapöng kelleetlenül sóhajtott egyet, aztán amikor úgy-ahogy helyreállt a nyugalom, magyarázni kezdett.

- Nézze, Mr. Grey, az az ember, akiről maga beszél, nem teljesen beszámítható. Egyébként Mautó a neve, és úgymond a csónakokat őrzi, valójában azonban semmi feladata nincs.

Egyszer, nagyon régen, megmentette az életemet, és én hálából idevettem magamhoz. Sajnos, már nagyon öreg, szellemileg leépülőben van, s mint a hozzá hasonlók jó részének, néha neki is látomásai vannak. Nem kell vele törődni.

- Még akkor sem, ha a látomásai valóra válnak? - kérdeztem meglehetősen ingerülten.

- Ugyan, miféle látomásai?

- Az, hogy Karnaprachi reinkarnációja itt van a versenyzők között.

- Nézze, Mr. Grey, én ázsiai vagyok, és mint ilyen, bizonyos mértékig hiszek a lélekvándorlásban. De hogy Karnaprachi szelleme itt legyen közöttünk, valamelyik versenyző testében...

- Lehet, hogy nincs így, sőt, valószínűleg nincs így... De akkor néhány dolgot nem értek, Mr. Surapöng.

- Hallgatom, Mr. Grey.

- Először is, Mautó azt mondta, hogy az utóbbi hetekben fekete kavicsokat mosott ki a tenger...

- Mit akar ezzel az ökörséggel? - hortyant fel Holms, de Surapöng egy kézmozdulattal elhallgattatta. Én meg folytattam a mondókám.

- Mautó azt állítja, hogy itt ilyesmire még nem volt példa.

- Ez így igaz Mr. Grey.

- Az öreg azt mondta, ő ebből egyből tudta, hogy Karnaprachi visszatért. Az első kérdésem tehát az, hogy mi ez a kavics-história.

Surapöngnek láthatóan nem tetszett az első kérdésem. Az arca idegesen megrándult, szempillái zavartan megrebbentek.

Néhány másodpercig nem is tudott megszólalni. Mikor végre kinyitotta a száját, csak ennyit mondott:

- Előbb tegye fel az összes kérdését... aztán majd egyszerre válaszolok mindre.

- Rendben - egyeztem bele. - A második kérdésem: ön szerint mivel ölték meg Horan Köt?

- Nem értem...

- Ugyanis Mautó, amikor arról beszélt, hogy Karnaprachi itt van köztünk, és ölni fog, egy vasvázás jegyezőről beszélt. Azt mondta, a vasvázás legyező lesújt. Nos, tehát ön szerint mivel ölték meg Horan Köt? Mert szerintem pontosan egy vasvázás legyezővel. Harmadik kérdésként pedig az iránt szeretnék érdeklődni, mi a véleménye arról, hogy Miss Scott és Miss King

szerint a gyilkos arca pontosan olyan volt, mint a sportcsarnokban álló Karnaprachi-szoboré?

Kérdéseim nyomán a hallgatóság közt izgatott sugdolózás, vitatkozás támadt. Egyesek vészmadárkodást, hisztériakeltést emlegettek, mások követelték, hogy Surapong igenis válaszoljon minden kérdésemre. Méghozzá azonnal.

A házigazda egy darabig némán figyelte a kialakult hangulatot, aztán kezét felemelve jelezte, hogy szólni szeretne.

Amikor csend lett, megköszönte a torkát, és beszélni kezdett.

- Az a helyzet... hogy nem szívesen beszélek erről az egészeiről, mert ezáltal ismét felszakadnak bennem a sebek... De úgy látszik, nem tudom elkerülni a válaszadást Mr. Grey kérdéseire. Egy kis szünetet tartott, mintha időbe telne, amíg előcibálja a kellemetlen emlékeket memóriája eddig gondosan lezárt rekeszéből, aztán folytatta.

- Azt hiszem, az mindenki előtt ismert, hogy a nagyapám, Karnaprachi kiváló küzdő volt, rengeteg versenyen indult, és szinte mindig győzött. Azt azonban már valószínűleg kevesebben tudják, hogy éppen emiatt nagyon sok haragost is szerzett magának a riválisok közül...

Ismét szünetet tartott, látszott rajta, hogy nem tudja, hogyan is folytassa. Aztán mégis sikerült tovább gurítania az előadás fonalát.

- Amikor a harmincas évek elején megreformálták a thai bokszt, ő visszavonult, mert nem akart a megszelídített szabályok szerint küzdeni. Megnősült, elvett egy kínai származású nőt, és boldogan éltek, mint a mesében... Egészen addig a tragikus napig, amikor... amikor mindketten eltávoztak közülünk... Egy thai bokszverseny után történt a dolog, ahová természetesen már csak mint nézők érkeztek. Ehhez, persze, tudni kell azt, hogy nagyanyám szintén harcművész volt, így őt is érdekelte a viadal...

- Az ő kedvenc fegyvere volt a vasvázás legyező, ugye? kérdeztem közbe.

- Igen - bölintott megadóan Surapong, majd a többiekhez fordult. - Nem tudom, hogy mindenki tisztában van-e vele milyen is ez a bizonyos vasvázás legyező?

Amikor a sok igenlő hűmmögés mellett nemleges válaszok is hallatszottak, Surapong magyarázni kezdett.

- Nos, aki nem tudja, miről van szó, képzeljen maga elé egy egyszerű, szétnyitható legyezőt. Aztán képzeletben helyettesítse be a legyező bordáit vékony, borotvaéles, hegyes acélpengékkel. Olyanok eze,, mint megannyi miniatűr kardpenge.

Ha valaki megfogja az összecsukott legyezőt a végénél, és az ellenfele felé lendíti, a tucatnyi apró kardpenge kivágódik, és...

- És úgy széttrancsírozza az áldozat eltalált testrészét, mint ahogy jelén esetben a gyilkos Horan Ko torkát! - fejeztem be Surapong helyett a mondatot.

- így igaz - ismerte el a házigazda, majd folytatta a mondókáját. - A nagyapámék végignézték az éjszakába nyúló versenyt, majd hazafelé indultak. És ekkor az egyik külvárosi sikátorban beleütköztek egy nagyapám régi riválisaiból álló társaságba. Szóváltás kerekedett közöttük, ami verekedéssé fajult.

A verekedés pedig ezen a szinten már könnyörtelen küzdelmet jelent. Nagyapámék elkeseredetten harcoltak, de végül a túlerő győzött. Kegyetlen, véres győzelem volt ez, két halottal...

Amikor a járókelők rájuk találtak, a nagyanyám mellett ott hevert a vasvázás legyezője, amelyet mindig magával hordott, nagyapám körül pedig az apró, fekete kavicsok, amelyekből a kabalanyaklánca készült...

Surapong egy kis időre abbahagyta a beszédet, sóhajtott néhányat, aztán a feszülten figyelő hallgatóságra nézve folytatta.

- A gyilkosokat nem sikerült elfogni, és nem is sikerülhet, hiszen valószínűleg már nem is élnek. Legalábbis a testük nem... legfeljebb csak a lelkük.

- Úristen! - suttozta valaki borzadva.

Surapong előbb arrafelé nézett, ahol a beszélő volt, de aztán

nem törődött vele tovább.

- Mautó szerint - mondta - a fekete kövek azt jelentik, hogy Kamaprachi reinkarnációja elérkezettnek látja az időt a bosszúra.

- De hát... - kérdezett közbe értetlenül Miké - kin akarna bosszút állni?

Surapong ijeszten hangon válaszolt.

-A gyilkosokon, Mr. Darms, a gyilkosokon... Vagy legalábbis azok reinkarnációin. Uramatyám, mibe keveredtünk! Ez még viccnek is rossz... És ráadásul nem is vicc.

- Bocsásson meg, Mr. Surapong - törtem meg a hirtelen beállott, szinte tapintható csendet -, de maga tényleg hisz benne, hogy Kamaprachi reinkarnációja itt van közöttünk?

- Én Mautó véleményét mondtam el - válaszolt hidegen a házigazda.

- De nekem úgy tűnt, hogy ön sem tartja lehetetlennek a dolgot.

- Nézze, Mr. Grey, nagyon sok dologról megállapította már a tudomány, hogy lehetetlen, aztán később kiderült, hogy mégis lehetséges.

- Hm. Ebben igaza van. Akkor már csak egy dolgot nem értek Horan Ko megölésével kapcsolatban.

- Nos?

- Miss Scotték szerint a gyilkos arca teljesen ugyanolyan volt, mint Karnaprachié.

- És?

- És nem emlékszem, hogy a versenyzők vagy a nézők közül bárki is hasonlított volna az ön nagyapjára.

- Ebben, látja, igaza van.

- Akkor viszont mi ez a hasonlóság?

- Roppant egyszerű a magyarázat, Mr. Grey! -vágott közbe váratlanul Miss Tiarung.

- Igen? - néztem rá fürkészőn. - És mi az?

- A tettes, vagy nevezzük talán inkább bosszúállónak, nyilván álarcot használt.

- Álarcot? Minek?

- Egyrészt, hogyha nem sikerül a tervezett akció, a megtámadott ne tudja azonosítani...

- És másrészt?

Miss Tiarung arcán alig észrevehető, kéjes mosoly suhant át, amikor válaszolt.

- Ha valakinek így vágják el a torkát, Mr. Grey, az nem hal meg azonnal. Pár másodpercig még él.

- De jól tudja!

- Miért ne tudnám?

- Igaz is, miért ne? Na és hova akar kilyukadni?

Miss Tiarung szeme hideg kegyetlenséggel villant.

- A bosszúálló azt akarta, Mr. Grey, hogy az áldozat a haláltusája közben maga előtt lássa az arcát... Az igazit, azt, amit a múltban használt.

Mit mondjak, kissé kezdtem elgyengülni. Ahogy elnéztem, Miké is. Meg úgy általában mindenki.

Csak akkor állt helyre a lelki egyensúlyunk, amikor emberei élén megérkezett Reshen százados, és valamennyiünket beinvitált a főépületben lévő étterembe. A többségnek a rendőrség

megjelenése okozott megnyugvást, nekem az a dupla whisky, amit a rendkívüli helyzetre való tekintettel nyomban szolgálatba lépő mixer, Pra Komut tálcajáról sikerült elragadnom.

Egyetlen mozdulattal kiittam az italt, aztán hátradőltem a székeimen, és érdeklődve vártam a fejleményeket.

Reshen nem sokat vacakolt. Váltott néhány szót Suraponggal, hogy valamelyest megismerkedjék a helyzettel, majd átvonult a bárba, és megkezdte a kihallgatást.

Egymás után hívatta át a kifaggatandókat, a lányokat és minket azonban érdekes módon a végére hagyott. Nem bántam különösebben a

dolgot, mert úgy okoskodtam, hogy így legalább lesz időm kifaggatni Monicát, mielőtt sorra kerülök, ez pedig ki tudja, mire

lehet jó a vallomásom megtételekor.

A fő kérdés természetesen az volt, hogy mit kerestek a lányok hajnali fél egykor a versenyzői szállás környékén.

Diszkrétan félrevontam Monicát, és megérdeklődtem a dolgot.

- Hát az úgy volt - kezdte a lány -, hogy amikor délután átnéztük Mr. Suraponggal azt a bizonyos szerzetesi naplót, beszélgetés közben említést tett a Kamaprachi-émlékhely egyik érdekességéről.

- Érdekességéről?

-Igen.

- Aha. Na és mi az?

- Az emlékhely épületében lévő Karnaprachi-szobor szemei rubinból vannak.

- Hm. Nem semmi... Na és?

- És ha nincs felhő az égen, akkor hajnali egykor a hold pont bevilágít az egyik kis oldalablakon, még hozzá olyan szögben, hogy a fény átvilágítja a rubinokat.

-És?

- És ilyenkor a szobor szemei vörös fénnel felizzanak, s ettől olyan, mintha... mintha élne. Érti?

- Értem - motyogtam bizonytalanul. - Olyan, mintha élne.

Néhány másodpercig nem szóltam semmit, aztán megkérdeztem.

- Tehát éppen útban voltak az emlékhelyhez, amikor megpillantották Horan Kót és a... gyilkost?

-Igen.

- És mit láttak?

- Azt, hogy valaki fekszik a földön, egy másvalaki pedig mellette térdel.

- És aztán?

- Aztán a térdelő meghallotta, hogy jövünk, felénk fordult, majd felugrott, és elrohant.

- Volt nála valami? Úgy értem, fegyver.

- A vasvázás legyezőre gondol, ugye?

-Igen.

- Nos... volt nála fegyver, és valóban, egy vasvázás legyező.

- Biztos ebben?

- Igen. Ugyanis, amikor felugrott, szétnyílt a kezében. Erre gyorsan összehajtott, és marokra fogta. Aztán elrohant.

- Aha. Értem.

Jól megrágtam magamban a hallottakat, aztán feltettem az utolsó kérdést.

- Monica! Ööö... azt szeretném kérdezni, hogy... ööö... mi a véleménye? Úgy értem, erről az egésztől. A gyilkosságról, Mautó látomásairól, Surapong elbeszéléséről... meg úgy általában. A lány megcsóválta a fejét.

- Nem tudom, mit gondoljak. Ilyen esetre a valláskutatói munkám során még nem volt példa.

- Azt elhiszem. Ennyi zagyvaságot még életemben nem hallottam. Micsoda elmebeteg gondolat, hogy valakinek a reinkarnációja elhatározza, hogy bosszút áll volt gyilkosai reinkarnációin. Még ha létezne is lélekvándorlás, honnan tudná Karnaprachi lelke, hogy kik az ellenségei, akiken bosszút kell állni? Hisz evvel az erővel bármelyikünkben ott lakozhat a volt gyilkosának a lelke.

- Hát igen- bólíntott elgondolkozva Monica, majd csendesén hozzátette:

-Mindannyian potenciális áldozatok vagyunk,

Legutolsóként léptem be a kihallgatósobának kinevezett bárhelyiségbe.

Reshen az egyik asztalnál ült, és épp jegyzetelt valamit a noteszébe. Jöttömre abbahagyta az írást, szép akkurátusan behajtott a jegyzetömb fedelét, s lehelyezte mellé a tollat,

ügyelve rá, hogy az írószer és a notesz párhuzamosak legyenek egymással meg az asztal szélével. Aztán feltekintett a kimerítő tevékenységből, és alaposan szemügyre vett.

Miután lehuppantam a vele szemközti székre, én is hasonlóképp cselekedtem. Reshen negyvenes éveinek elején járó, erős testalkatú férfi volt, magas homlokkal, kiálló pofacsontokkal és gondosan hátrafésült, hollófekete hajjal. Mélyen ülő, sötétbarna szemei szigorú gyanakvással meredtek rám a felettük magasodó szemöldökbozontok alól, késpenge vékonyságú ajkai elszántan tapadtak egymáshoz. Fülei enyhén elálltak a koponyájától, azt az érzést keltve a szemlélőben, hogy tulajdonosuk állandóan feszülten fülel, s a széles, húsos orrcimpák enyhe remegése is valamiféle permanens készenlétre utalt. Olyan az egész ember, mint egy felajzott íj -foglaltam össze magamban a látottakat, aztán a szemben ülő öltözékére siklott a tekintetem.

...Kifogástalan szabású, ezüstszürke nyári öltöny, sötétkék selyeming, citromsárga nyakkendő. Látszik, hogy kedveli a divatos holmikat, és nem sajnálja megfizetni a minőséget.

Időközben Reshen is befejezte a szemlélődést. Elfordította rólam a tekintetét, még egyszer ellenőrizte a notesz és toll egymáshoz viszonyított helyzetét, és csak amikor megfelelőnek találta mindkét tárgy pozícióját, akkor szólalt meg.

- Romantikus lélek lehet maga, Mr. Grey...

- Tessék?

- Mondom: romantikus lélek lehet.

-Aha.

- Akárcsak a barátja.

- Ha maga mondja. Mellesleg miből következtet erre?

- Hát... csak úgy gondolom. Különbözően mivel lenne magyarázható, hogy egy fárasztó nap után, éjszaka még van kedvük sétálgatni a tengerparton.

- Napközben nem állt módunkban megnézni, hogy hova is cseppentünk. Pedig gyönyörű környék.

- Igen... És Mautóra hogy akadtak rá?

- Miké nem mondta?

- De, természetesen igen. Csak én az ön előadásában is szeretném meghallgatni.

- Aha. Hát szóval sétálgattunk, nézelődtünk, és egyszer csak meghallottuk az öreg nyöszörgését.

- Mit mondott?

- Hogy öreg-vagyok már, ne ölj meg, valami ilyesmit.

- És erre maguk?

- Odarohantunk, mert azt hittük, bajban van. De aztán láttuk, hogy csak... részeg.

Reshen szeme megrebbent. Látszott, tisztában van vele, hogy tudjuk: Mautó nemcsak ivott, de ópiumot is szívt.

...De a Suraponghoz fűződő barátság miatt nyilván nem óhajtja észrevenni a dolgot. Mert akkor esetleg még Surapong is kellemetlen helyzetbe kerülne, amiért nem jelentette a hatóságoknál, hogy az egyik alkalmazottja kábítószer-élvező. Az ilyesmit Thaiföldön nagyon szigorúan veszik.

Reshen azonban nem azért volt rendőr, hogy ő jöjjön zavarba egy kihallgatáskor, ezt a rezortot láthatóan szívesen átengedte a kikérdezettnek, jelen esetben nekem.

- Mennyi időt töltöttek Mautónál? - kérdezte szigorúvá vált hangon.

- Körülbelül negyedórát - válaszoltam teljes nyugalommal.

- És mikor hagyták ott az öreget?

- Amikor meghallottuk a sikítást.

- Értem. Ööö... ez alatt a negyedóra alatt egyikük sem távozott el egy pillanatra sem a sampanról?

- Persze hogy nem.

- Egészen biztos ebben?

- Igen. Azazhogy... Miké többször is kiment, de mindig csak néhány másodpercre. De nem értem, mit akar ezzel?

- Mivel ön is őszinte volt hozzám, Mr. Grey, én is őszinte leszek magához. A barátja azt vallotta, hogy ott-tartózkodásuk

utolsó perceiben az öreg visszasüllyedt az öntudatlanság állapotába...

- Igen, ez így volt.

- Na már most, ön mindvégig ott volt mellette, és kérdezgette, a barátja viszont időnként elhagyta néhány másodpercre vagy esetleg talán hosszabb időre is a sampant.

- Rossz helyen keresgél, százados! - emeltem fel a hangom, ráeszmélve, hogy hova akar kilyukadni. - Miké a sikítás pillanatában ott volt mellettem.

- Biztos ebben, Mr. Grey?

- Igen,, egészen biztos vagyok benne.

- Az előbb is ugyanezt mondta.

- Az más volt.

- Mennyiben?

- Annyiban, hogy amikor meghallottam a sikítást, és kirohantam a sampan lakóhelyiségéből, Miké a nyomomban volt.

Utánam jött ki, érti?

- Értem, hogyne érteném.

- Akkor jó. Mellesleg remélem, a többieket is ugyanígy kikérdezte arról, hogy hol tartózkodtak a gyilkosság felfedezésekor.

- Hát persze, Mr. Grey.

- Akkor gondolom, Mike-nál figyelemre méltóbb embereket is talált - nyomtam meg a szavakat, a Karnaprachi-sírhelynél settenkedőkre célozva.

Reshen azonban értetlenül nézett rám.

- Nem tudom, hogy kiket kellett volna még találnom mondta aztán.

- Azokra gondolok - válaszoltam -, akik rajtunk kívül még kint császáltak a kertben, a gyilkosság felfedezésekor.

Reshen igazított egy fél milliméternyit a noteszen, aztán szenttelen hangon mondta:

- Kétségtelen, hogy sok vallomás vár még ellenőrzésre, de...

- De?

- De jelen esetben úgy fest a dolog, hogy Miss Scottékon és önökön kívül az éjszaka folyamán senki sem járt a kertben.

- Micsodaaa?! - hördültem fel.

- Úgy, ahogy mondom, Mr. Grey - bólogatott komoran

Reshen.

- De hát... ez nem igaz!

- Nem azt mondtam, hogy igaz, én csak összegeztem a tanúk által elmondottakat.

Egyébként miért olyan biztos benne, hogy magukon kívül más is járt még a kertben?

A kérdés kézenfekvő volt, csak nem tudtam, mit válaszoljak.

A legegyszerűbb, persze, az lett volna, ha megmondom, hogy három settenkedőt a saját szemünkkel láttunk a Karnaprachiemlékhelynél. De egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy ez

okos dolog lenne a részemről. Már csak azért sem, mert Reshen arcán látszott, hogy Miké nem beszélt neki erről, tehát, ha én kipakolok, ellentmondásba kerülök társam tanúvallomásával.

Ez viszont nem erősítené a százados bizalmát irántunk. Másrészt Horan Kóval a versenyzői szállásnál végeztek, a settenkedők viszont mindhárman az emlékhelyhez mentek, ebből pedig egyenesen következik, hogy az ő céljuk nem Horan Ko megölése volt. Hisz ahhoz nem kellett volna előbb az emlékhelyhez menni. Ha pedig nem ők voltak a tettesek, akkor felesleges bemártani őket, mert evvel csak ellenségeket szereznének

magunknak. Erre viszont nincs szükségünk.

Miután mindezt gondosan megrágtam magamban, a feszülten figyelő Reshenre néztem.

- Azt kérdezi, miért vagyok olyan biztos benne, hogy rajtunk kívül más is járt még a kertben?

- Igen, Mr. Grey, azt.

- A válasz egyszerű.

- Kíváncsian várom.

- Azért - mondtam, cseppet sem barátságosan -, mert

Horan Kót nem Miké ölte meg! Mindvégig ott volt velem a

sampanon, csak pillanatokra távozott. Ez alatt az idő alatt pedig, ha akar, sem ért volna oda Horan Ko megölési helyéhez és

viszsa. Másrészt...

- Másrészt Mike-on drapp nyári öltöny volt, Horan Ko gyilkosán viszont Monicáék elmondása szerint bő, fekete selyemruha. És álarc.

- Egy álarcot semeddig sem tart felvenni - mosolyodott el Reshen, majd, mint akinek csak most jut eszébe, megkérdeze:

- Mondja, Mr. Grey, nem hoztak ide magukkal valamilyen sportöltözéket? Persze, tudom, hogy csak szimpla vendégségbe jöttek... de mégis... érdekelne a dolog.

- De igen - morogtam kelleetlenül. - Hoztunk sportöltözéket.

- Aha. És... milyen?

- Fekete kung-fu-ruhát.

- A, milyen érdekes!

- Gondolja?

- Miért, maga szerint nem?

- Szerintem egy hokiszerezés sokkal érdekesebb lenne. Mellesleg... Monica azt is mondta, hogy a gyilkos ruháján csuklya

volt. A kung-fu-ruhához viszont az ilyesmi nem tartozik szorosan hozzá. Éppen ezért...

- Éppen ezért?...

Átnyúltam az asztalon, igazítottam egyet a noteszen, majd túljátszott nyájassággal mondtam:

- Éppen ezért azt javaslom, százados, hogy hagyja békén a barátomat.

- Na, mire jutottatok? - fogadott Miké, amikor a kihallgatás végeztével betoppantam a szobánkba.

- Semmire - vontam vállat. - Reshen tett egy halvány próbálkozást arra nézve, hogy amikor Mautónál voltunk, te esetleg huzamosabb időre is elhagyhattad a sampant. De lebeszéltem erről a csacska gondolatról.

- Aha. Longékról nem beszéltél neki, mi?

- Felesleges lett volna.

- Szerintem is. Mellesleg... mit gondolsz, mi a fene lehet ez az egész?

- Nem tudom, de kopasznak is hajmeresztő.

- Ja, például Chiaónak. Csak tudnám, mit kerestek ezek az emlékhelynél.

- Talán imádkoztak Karnaprachi szelleméhez, hogy őket ne nyírja ki.

- Ezt komolyan gondolod? - nézett rám megütközve Miké.

Válasz helyett lehuppantam egy fotelba, töltöttem magamnak a mellettem levő asztalkán álló whiskys üvegből, majd kezembe fogtam a poharat, és tűnődve belebámultam a lámpafénybe.

- Nem tudom - mondtam aztán. - Pár órával ezelőtt még hülyeségnek tartottam volna a dolgot.

- És most? - kérdezte aggódva Miké.

- Most is - vigyorodtam el, aztán megcsóváltam a fejem. De az, hogy én hülyeségnek tartom, nem sokat számít.

A meghatározó az, hogy az a baromarcú, aki Karnaprachjnak képzelet magát, nagyon is komolyan veszi.

Megválaszolatlan kérdésektől eltelve tértünk nyugovóra. Szerencsére az éjszaka hátralevő része már nem tartogatott a számunkra semmilyen meglepetést, így másnap

reggel kilenc óra tájban frissen, kipihenten ébredtünk.

Gyorsan lezuhanyoztunk, megborotválkoztunk, majd az étterembe ügettünk.

Sietségünk oka Fruggi volt, akinek számításunk szerint hamarosan meg kellett érkeznie.

És úgy is volt. Épp az utolsó falatokat küzdöttük le, amikor az

üvegfalon keresztül megpillantottuk a kis köpcöst két másik férfi és Daren társaságában. Akkor szálltak ki a villa mikrobuszából.

A következő pillanatban már a folyosón voltunk. Amikor

Fruggiék beléptek a főbejáraton, s a kis köpcös meglátott bennünket, intettem Mike-nak, hogy várjon én meg elindultam a

WC felé.

- Aztán nehogy lehúzd magad! - élcelődött jó hangosan társam.

Mintegy válaszként Fruggi odafordult Darenhez.

- Mondja, merre van ez a száztizenkilences szoba?

- Itt, a földszinten, a folyosó végén - válaszolta előzékenyen a versenyszervező, s elmutatott mellettünk.

- Remek - bólogatott a kis köpcös. - Tudja, nagyon rühellem az emeletet.

A beszélgetés folytatását már nem hallottam, mert, mivel nem akartam feltűnést kelteni, benyomultam a toaletthelyiségbe. Megálltam a mosdó előtt, és a tükörben addig igazgattam a frizurámat, amíg Miké halkán meg nem kocogtatta az ajtót. Mikor kinyitottam, csak egy fejbólintással jelezte: tiszta a levegő.

Nekiiramodtunk. Végigsurrantunk a kókuszszőnyeg bontású folyosón, s néhány másodperc múlva már be is siklottunk Fruggi szobájába.

- Na, mit szólnak, milyen penge voltam?!-vigyorodott ránk büszkén a kis köpcös, miután kulcsra zárta mögöttünk az ajtót.

- Egy James Bond se adta volna meg rafináltabbul a szobaszámát.

- Nem vitás, Mr. Fruggi - vigyorogtunk vissza rá.

- Tudom - sóhajtott szerényen, aztán elkomolyodva megkérdezte: - Mondják, miféle ökörség történt itt tegnap? Ez a Daren nevű fickó valami olyasmit gagyarázott, hogy egy szellem tegnap kinyírt itt egy másik szellemet.

- Igen.

- He?

- Azazhogynem egészen így történt.

- Hát?

- Valaki megölte az egyik versenyzőt.

- Jézus! Még alig vannak itt, és máris bekrepált valaki?

- Ezt hogy érti?

- Háát... -jött zavarba Fruggi -, ahol maguk megjelennek, ott előbb-utóbb elkezdenek hullani az emberek.

- Ja, vagy úgy.

- Igen... De ezen már nem is csodálkozom. Viszont nem értem, hogy ha egy versenyzőt nyírtak ki, akkor Daren mit ijesztgetett mindenféle kísértethistóriával!

- Nos - kezdte bizonytalanul Miké -, a helyzet az, hogy...

- Hogy?

- Hogy néhány ember szerint mégis lehetett szellem az áldozat - fejeztem be társam helyett a mondatot.

- Há? - pislogott ránk Fruggi, mint aki rosszul hall.

- A teste, persze, valóságos... - magyarázta Miké -, sőt, a lelke is...

- Csak ez utóbbi a múltban másvalakinek a lelke volt - egészítettem ki.

- A gyilkos pedig itt van közöttünk - próbálta megvilágosítani társam a helyzetet -, de az ő lelke szintén a múltból költözött a jelenlegi testbe.

- Aha - nyögte Fruggi, s tikkadtan lerogyott egy fotelbe.

- Nem érti, mi? - kérdeztem sajnálkozva.

- Miért, maga szerint értenem kéne? - kérdezett vissza nem minden szemrehányás nélkül a kis köpcös.

- Nézze - kezdett újabb próbálkozásba Miké -, az áldozat lelke a múltban egy gyilkos testében lakozott, aki megölte a jelenlegi gyilkos lelkének testét.

- És a múltbeli áldozat lelke a jelenlegi gyilkos testében

bosszúból megölte a múltbeli gyilkos lelkének testét a jelenben

- egészítettem ki az okfejtést.

Fruggi szomorúan figyelt bennünket, mint a szenvedő atya, aki rájött, hogy fiai elmebetegek. Aztán megkérdezte:

- Izé... maguk tudják, mit beszélnek?

Szegény annyira elnyűttnek látszott, hogy egész megsajnáltam, így aztán, noha tudtam, hogy fontosabb dolgunk is lenne,

néhány mondatban ismertettem előtte az elmúlt éjszaka történeteket, Tai Longék settenkedésétől kezdve Mautó látomásain és Horan Ko halálán keresztül egészen a Reshen általi kihallgatásunkig.

A kis köpcös végighallgatott, aztán megjegyezte:

- Hát nem mondhatják, hogy unalmas volt az első itt töltött éjszakájuk.

- Hát nem - ismertem el, majd hozzátettem: - És az a gyanúm, a továbbiakban se lesz szükségünk semmiféle külön programra, hogy elüssük az időt.

- Így igaz - erősítette meg Miké. - Úgyhogy tőlem akár rá is térhetnénk az előttünk álló feladatokra.

- Rajta! - vigyorodott el Fruggi. - Hisz most már itt van James Bond, kezdődhet a hadművelet.

Elmosolyodtam.

- Egyelőre nincs szó különösebb hadműveletről, Mr. Fruggi. Az előzetes terepfelmérés alapján úgy vélem, nyugodtan tarthatjuk magunkat a Los Angelesben megbeszéltekhez. Ön felveszi a nyakkendőt, megvárja, hogy a barátaink jelentkezzenek, aztán értesít bennünket.

A kapcsolatfelvétel valószínűleg levél útján fog létrejönni vette át a szót Miké. - Vagy becsempészik a szobájába, vagy észrevétlenül belopják a ruhája zsebébe. Ha rábukkan, lehetőleg azonnal jelezzen. De semmiképpen sem úgy, hogy odajön hozzánk, és szóban közli velünk a dolgot. Elég egy szemvillanás vagy kézmozdulat.

- És aztán? - kérdezte Fruggi.

- Azt majd az adott helyzet dönti el - válaszoltam. - Egyébként az is lehet, hogy mindarra, amit Miké most elmondott, sor sem kerül. Mert nagyon valószínű, hogy az összekötő a kapcsolatfelvétel megkísérlése előtt beszélni akar a társaival, ez pedig azt jelenti, hogy ma este átmegy hozzájuk. Mi viszont figyelni fogjuk a tengerpartot, és ha valakinek csónakázni támad kedve, a nyomába eredünk. Így, ha szerencsénk van, akár már ma este sikerülhet a fogolyszabadítás, anélkül hogy önnek bármit is kéne tennie.

- Mit mondjak, nem lennék különösebben letörve - vigyorgott Fruggi, egy pillanat alatt feledve James Bondot.

- Rajtunk nem fog múlni - biztosítottam, majd Mike-ra néztem. - Azt hiszem, mást nem akartunk.

- Nem - erősítette meg társam.

- Akkor mehetünk.

Fruggihoz fordultam.

, - Ha addig nem történik semmi rendkívüli, akkor legközelebb a versenyen találkozunk.

- Oké - biccentett a kis köpcös, majd az ajtóhoz nyomult, kinyitotta, és kikandikált a folyosóra. Aztán intett, hogy tiszta a levegő, mehetünk.

Kisiklottunk, és fürge léptekkel elindultunk a kókuszszőnyegen a főbejárat üvegajtaja felé.

A versenyzői szállásra érve lepihentünk, és jó két órán át csak lustálkodtunk. Na, meg győzködtük egymást.

Miké ugyanis mindenáron élesben akart küzdeni leendő ellenfelével, a koreaival.

- Sokkal jobb vagyok, mint ő - érvelt elszántan -, miért ne küzdhetnek meg vele rendesen?

- Mert esetleg kettőbe hajt, mire feleszmélsz, és akkor nekem egy szál magamban kell meglátogatnom a Liang-szigeten tipródó emberrablókat - magyaráztam szelíden. - Ilyesmire pedig nem szívesen vállalkozom.

- Csak nem félsz? - kérdezte társam kajánul.

- Ne nevetess - vigyorodtam el. - Nagyon jól tudod, hogy aki megkóstolja a főztödet, az megveti a halált, márpedig én az elmúlt évek során többször is szemrebbenés nélkül álltam ki ezt a próbát.

- Ez igaz - vigyorodott el Miké is. Aztán rövid hallgatás után komollyá vált arccal mondta: - De tényleg... nem értem, miért ne küzdhetnek meg rendesen a fickóval? Gyorsabb, technikásabb vagyok, mint ő, és...

-Miké! - szakítottam félbe. - Én megértem, hogy nincs
ínyedre a dolog. Különösen azután nem, hogy Kitti is ott lesz a
nézők között. De értsd meg, nem azért vagyunk itt, hogy bárkinek is megmutassuk:
mit tudunk.

- Oké, igazad van - ismerte el Miké. - A következő fordulóra akár ki se állok.
De ez a mostani...

- Miké! Egy lány nagyon nagy bajban van. És nekünk segítenünk kell rajta. Haté
kőkeményen fogsz küzdeni Kim ellen, akkor bármelyikőtök nagyon könnyen
megsérülhet. Te is! És akkor jócskán lecsökken annak az esélye, hogy ki tudjuk
szabadítani azt a szegény lányt. Márpedig, ha nekünk nem sikerül a
dolog, akkor nagyon valószínű, hogy az apja sohasem fogja viszontlátni. Még
akkor sem, ha az emberrablók megkapják a
váltásdíjat. Hisz nagyon jól tudod, hogy sokkal kisebb rizikó
megölni az elrabolt foglyot, mint szabadon engedni.

- Jó, jó, meggyőztél - sóhajtottá kelletlenül Miké, aztán feltápászkodott az
ágyról, és az ajtó felé indult.

- Gyere! - szólt hátra a válla felett. - Menjünk az edzőterembe. Mert
bemelegíteni még a vereséghez is kell.

Körülbelül fél órát töltöttünk az edzőteremben.

Aztán lezuhanyoztunk, másik váltás kung-fu-ruhát vettünk fel,
és beballagtunk a társalgóba. A többiek, Tai Long kivételével,
már mind ott voltak. Darent várták, hogy az, az előzetes megbeszélés szerint,
úgymond átvezesse őket a sportcsarnokba.

A léghő meglehetősen feszült volt, látszott, hogy az elmúlt
éjszaka nem dobtá fel különösebben a társaságot. Oscar
Ewans és Kim teák Yon a hatalmas mátrix-képernyőn folyó thai
bokszmérkőzést figyelték, Martin Hua az edzőpartnerével tanácskozott komor
arccal. Chiu Chiao pedig egy sarokba húzódott, és szokása szerint szobormereven
bámult maga elé. Csupán Holms tűnt gondtalannak. Vidáman füttyörészve fel s alá
sasszézt a helyiségben, időnként néhány ütése kombinációt
mutatva be magának. Copfja ilyenkor egy megvadult ló sörényéhez hasonlóan
csapódott ide-oda.

Jöttünkre aztán abbahagyta a többiek idegesítésére kétségkívül alkalmas
produkciót, és ránk vigyorgott.

- Remélem, maguk nem harapták le a nyelvüket?

- Miért, le kellett volna? - kérdeztem vissza.

- Szerintem nem, de itt mindenki olyan szótlan, mintha a
farkascsapdának adott volna nyelvespuszit.

- Minek kéne örülnünk? - fordult hátra mogorván Ewans.

- Hát magának speciel nincs oka a vidámkodásra - kedélyeskedett Holms. - Mert
kiskegyed hamarosan velem fog
mérkőzni.

- És gondolja, hogy félek magától?

- Ha van józan ítélőképessége.

Ewans nem folytatta a társalgást, legyintett, és inkább visszafordult a
képernyő felé. Én viszont kedvet kaptam egy kis
csevegésre.

- Tegnap nagyon jól küzdött - dicsértem Holmst.

- Ennél rosszabbul nem tudok - vigyorgott tettetett szerénységgel.

- Ühüm - bólogattam elismerően. Aztán lehalkítottam a

hangom, és megkérdeztem: -Mondja, hol tanult meg ilyen jól
rúgni?

Copfos barátunk arca az ártatlannak tűnő kérdésre egy csapásra megváltozott.

Feszült, gyanakvó és barátságtalan lett. De

csak egy pillanatra, aztán már ismét a régi volt.

- Mondtam már maguknak, hogy a tengerészgyalogságnál
szolgáltam, és ott közelharcra is kiképeztek - felelte könnyedén.

- Aha, szóval akkor ezek szerint minden tengerészgyalogos
ilyen kiváló küzdő...

Holmsnak láthatóan kezdtem egyre kevésbé tetszeni. Valószínűleg már sajnálta,
hogy én nem haraptam le a nyelvemet.

Egy darabig gondolkozott, mit válaszoljon, végül azt mondta:

- Természetesen nem minden tengerészgyalogos ért mesteri szinten a
közelharchoz... De van egypár! Ráadásul nálunk

a jobbakkal külön is foglalkoztak! És én a jobbak közé tartoztam, Grey... A legjobbak közé!

- Ja, így már értem - nyájaskodtam.

Údító társalgásunknak Tai Long megérkezése vetett véget.

A thaiföldi a szabályoknak megfelelően teljes harci díszben érkezett, noha nyilvánvaló volt, hogy nem lesz ellenfele.

Holms nem is hagyta szó nélkül a dolgot.

- Remélem, kellőképpen be is melegített - vetette oda gúnyosan.

Long perzselő tekintettel nézett végig rajta.

- Mondtam már, hogy szálljon le rólam - mondta aztán. Nem én tehetek róla, hogy emiatt a szerencsétlen eset miatt...

- Hát Horan Kónak biztosan szerencsétlen volt - vágott közbe epésen Holms. - Magának viszont nem annyira. De hát... ez a hazai pálya előnye.

Tai Long a másodperc tört része alatt Holms előtt termett.

- Mit akar ezzel mondani?! - vicsorogta fenyegetően, készen arra, hogy azonnal rárontson a másikra.

Holms nem ijedt meg, állta a thaiföldi tekintetét. Aztán lassan elmosolyodott.

- Csak azt, hogy szerencsés volt a sorsolása. Miss Tiarung jó ellenfelet húzott magának.

- Erről nem én tehetek.

- Hát persze hogy nem. Meg arról sem, hogy a gyilkos épp a maga leendő ellenfelét ölte meg. Pusztá szerencse az egész.

Holms szavaiba nem lehetett belekötni, a kétértelmű hangsúlyozás pedig nem jogosíthat fel senkit önbíráskodásra, így aztán Long sem tett semmit, csupán a tekintetével nyársalta fel a másikat.

Szerencsére, mielőtt még jobban elmérgesedett volna a helyzet, befutott Daren. Néhány szóval bátor, becsületes helytállást kívánt a versenyzőknek, aztán összeterelte a társaságot, és útnak indította a sportcsarnok felé.

Miközben átvonultunk az udvaron, egyre Holms viselkedésén járt az agyam. No, nem a kötözködő magatartásán, hanem sokkal inkább azon a pillanatnyi színváltozáson, amit a rúgótudására vonatkozó kérdésemmel váltottam ki belőle. Az teljesen egyértelműnek tűnt a számomra, hogy nem a tengerészgyalogságnál fejlesztették ki ennyire a lábtechnikáját... De akkor hol?

Egyetlen ismert harcművészeti irányzatba sem tudtam igazán beleilleszteni a stílusát. Pedig nagyon szerettem volna.

A verseny - legalábbis az én előzetes számításaimhoz képest - a papírforma szerint alakult. Chiu Chiao legyőzte

Martin Huát, Miké szerencsésen kikapott Kim teák Yontól,

Holms pedig valósággal elgázolta Oscar Ewanst. Tai Long ellenfél híján természetesen szintén továbbjutott.

A másnapi negyedöntőben a sorsolás alapján Long Chiaó-val, Holms pedig Kimmel mérkőzhetett a döntőbe kerülésért.

- Micsoda meccsek lesznek! - fordult oda szomszédjához Konwichit, a masszőr. Aztán a mellettem ülő Mike-ra nézett.

- Mr. Darms!

- Na? - morogta társam meglehetősen barátságtalanul.

- A jobb válla... nem fáj?

- Miért fájna?

- Mert... olyan furcsán tartja.

- Egy kicsit meghúzódott. Majd elmúlik.

- Megnézhetném?

- Minek?

- Elvégre masszőr vagyok.

- A, felesleges - rándította meg a vállát Miké, de a mozdulata egész furcsára sikeredett.

- Mike, csak nincs valami baj? - kérdeztem.

- Nem, semmi.

- De fáj egy kicsit, ugye?

- Hát... igen.

- Akkor meg igenis engedj meg, hogy egy szakember megnézze! - Konwichitre

néztem: - Legyen szíves!

- Talán jobb lenne az uszodában - javasolta a hülyegyerekfrizurájú masször. - Ott Mr. Darms kényelmesen fel tudna feküdni a gyúrópadra. Meg aztán ott, vannak a gyógykenőcseim is.
- Akkor átöltözzünk, és odamegyünk - bólintottam, s Mikehoz fordultam: - Na, gyere, te sebesült!

Társam kelletlenül tett eleget a felszólításnak.

- Felesleges ekkora feneket keríteni a dolognak - zsörtölődött, amikor kiértünk a sportcsarnokból. - Épp csak egy kicsit fáj.

- Ahhoz képest elég furcsa a tartásod - néztem végig rajta. Leginkább egy púpos csimpánzra emlékeztetsz.

- Kösz.

Átsiettünk az udvaron, a versenyzői szálláson átöltöztünk, és alig néhány perc elteltével már az uszodában voltunk.

Konwicht szadista vigyorral várt bennünket.

- Meglátják, csodát teszek - közölte, s nyomban felfektette Mike-ot a gyúrópadra. Aztán nekiesett.

Épp akkor érkezett oda a masszőrfülkéhez Fruggi és Daren.

A kis köpcös láthatóan örült, hogy legalább erre a kis időre megszabadult a melegben meglehetősen kényelmetlen nyakkendőjétől, melyet megbeszélésünk óta hősielesen viselt. Jókedvűen magyarázott valamit a versenyszervezőnek, egészen addig, amíg meg nem látott. Akkor előbb óvatosan belesett a fülkébe, aztán halkán, hogy csak Daren és én halljam, megkérdezte: - Csak nem sérült meg a barátja, Mr... Mr...? - a versenyszervező jelenléte miatt úgy tett, mintha nem tudná a nevem.

- Grey - segítettem ki..- Anthony Grey.

- A, igen. Szóval, csak nincs valami baja a barátjának?

- Semmi komoly. Csak egy kicsit meghúzódott a válla. De mosolyodtam el -

Konwicht most csodát tesz velem.

- És maga ennek örül? - toppant mellénk Holms.

- Miért ne?

- Mert ez a Konwicht úgy legyúrja Darmsot, hogy az inkvizíció csak simogatás hozzá képest. Én tegnap kipróbáltam a

fickót, utána negyedóra telt, míg minden végtagomat a helyére tettem... Hé! - szólt be a fülkébe. - Nehogy fordítva pattintsa vissza a karjait a nyomorultnak!

- Hehe- morogta savanyú arccal társam, aztán fájdalmasan felnyögött, amint Konwicht erőteljes nyomást gyakorolt a jobb lapockájára.

- Na, ugye, mondtam? - vigyorgott Holms.

- Egén - morogtam, aztán megkérdeztem: - Nincs kedve jópofáskodás helyett, mondjuk, úszni egyet? Vagy inni egy sört... vagy tudomisen...

- Oké, igaza van, megyek. Már csak azért is, mert még a végén engem is beránt a csodatevő egy kezelésre. Bár, ami a csodatevést illeti, Jézus ilyen képességekkel a vaknak nem látást, legfeljebb egy tolokocsit tudott volna elintézni.

Ezzel Holms távozott, őt követve pedig Fruggiék is magamra hagytak a fülke előtt. Az egyedülletet jobb híján szemlélődésre használtam fel. Sorra vettem az egyes embereket, és megpróbáltam kitalálni, vajon melyikük lesz az, aki éjszaka át fog

evezni a Liang-szigetre az emberrablókhoz. Persze, nem tudtam rájönni.

Monicáékhoz érve aztán abba is hagytam a meddő próbálkozást, és inkább rájuk összpontosítottam a figyelmemet. Megérte. Pillangóúszással, lendületesen szelték át a

huszonöt méteres medencét, színes fürdőruhájuk ütemesen villant elő a körülöttük pezsgő vízből, az őket néző férfiak nem kis gyönyörűségére. A medence végéhez érve aztán bukfenceztek egyet, és újra kezdték a tempózást.

Egész belefeledkeztem a látványba. Csak akkor riadtam fel, amikor Miké kitámolygott a masszőrfülkéből.

- Ön nem kér egy frissítő masszázst, Mr. Grey? - kérdezte a háta mögül tette készen Konwicht.

Mike-ra néztem, aztán megráztam a fejem.

- Azt hiszem, megleszek nélküle.
- Konwicht vállat vont, s visszahúzódott a káoszszobájába.
- Nem tudod, mit úsznál meg - sóhajtott a társam elgyötörten.
- Csak rád kell nézni, és máris el lehet képzelni.
- Rádásul holnap folytatja.
- Mindhaláláig?
- De vicces.
- Csak fel akarlak dobni.
- .- Nem fog az neked menni.
- És neki?

A vízből épp kimászó Kittire mutattam. Miké gyűrött vonásai a lány csodálatos alakja láttán kisimultak.

- Neki már több az esélye - vigyorodott el, és halódóhoz nem illő lendülettel nekiiramodott.

Mire utolértem, már nyakig merült a csevegésbe Kittivel, miközben az uszoda azon része felé kormányozta a lányokat, ahol épp a társalgás kellemessé tétele céljából asztalok és székek sorakoztak egymás mellett.

- Örülök, hogy a barátja ilyen hamar túltette magát a vereségen - súgta Monica.
- Pedig a sportcsarnokban nagyon letörtnek látszott.
- Még éppen elégszer lesz alkalma bizonyítani a tudását mondtam.
- Olyan sűrűn indul versenyeken?

-Hát... nem olyan sűrűn... de azért nem panaszkodhat arra, hogy berozsdásodnak az izmai.

- És maga? Maga soha nem vesz részt ilyen viadalokon?

Elmosolyodtam.

- Van énnekem ezer más dolgom.
- De... tud annyira, hogy részt vehetne?
- Arra kíváncsi, hogy melyikünk a jobb? - mosolyodtam el.

Monica szemében kigyúltak az előző nap már megcsodált huncut fények.

- Szerintem maga nagyon jó - mondta jelentőségteljesen.

Aztán, hogy ne legyek túl biztos a dolgomban, hozzátette: Különben Miké bizonyára nem magát választotta volna edzőpartneréül.

- Ühüm.

Időközben odaértünk az asztalokhoz. Leültünk, és az egyik nyomban hozzánk siető szolgálóval italokat hozattunk.

Aztán Miké Kittivel merült bele a társalgásba, én meg Monicával.

- A történetek után is megvárják a verseny végét? - kérdezte a lány, Miké kiesésére célozva.

-Természetesen - mosolyogtam sokatmondóan: -Hisz még rengeteg érdekességre van kilátás.

- Gondolja?
- Biztos vagyok benne.

Ami azt illeti, tényleg biztos voltam benne. Bár igaz, én elsődlegesen Elizabeth kiszabadítására, valamint a Karnaprachiálarcos gyilkos leleplezésére gondoltam, de kétségkívül másfajta érdekességeknek is szívesen néztem volna elébe.

Monica viszont nyilván csak egyetlen érdekességre vonatkoztatta szavaimat.

- Aki túlságosan magabiztos, az nagyot csalódhat - intett felemelt mutatóujjal. De az ajka szegletében mosoly bujkált.
- így igaz - bólintottam. - Viszont akiben nincs egészséges önbizalom, az sohasem győzhet.

Monica egy darabig nem válaszolt, csak nézett. A gyönyörű türkizkék szemek vidám kacérsággal nevettek rám.

Lassan kezdett megpezdülni a vérem. És ebben nem csupán a lány szépsége volt ludas, hanem a viselkedése is. Az az egészséges kihívó magatartás, amely más nőnél talán frivolnak hatott volna, nála azonban valahogy természetesnek tűnt.

Vajon mindenkivel szemben így viselkedik? Nem, biztosan nem... Vagy ki tudja?

Egy pillanatra teljesen elmerültem a kérdés boncolgatásában, és csak Monica szavaira riadtam fel.

- Szóval maga szerint a győzelem titka az önbizalom?

- És hogy az ember reálisan válassza meg az elérendő célt válaszoltam.
- És maga reálisan szokta megválasztani a céljait?
- Igyekszem.
- Aha... Tudja, Tony, van magában valami... valami, hogy is mondjam... Az ilyenre, mint maga, szokták azt mondani, hogy nyerő típus.
- Hm. Gondolja, hogy nekem mindig sikerülnek a dolgok?
- Ha nem is mindig... de túlnyomórészt. Maga ritkán szokott kudarcot vallani.
- Ami igaz, az igaz-vigyorodtam el, aztán egyszerre rengeteg dologra gondolva mondtam:
- Utálok veszíteni.

A vacsoraidő elérkeztével átöltöztünk, megvacsoráztunk, majd visszavonultunk a versenyzői szállásra, és vártuk, hogy a többiek álomba szenderüljenek. Amikor aztán az

épület valamennyi terasza elsötétedett, útnak indultunk.

Nesztelenül surrantunk végig a félhomályos folyosón, majd miután átszálalomoztunk a társalgó székei közt, kinyomultunk a kertbe. És pont beleütköztünk Surapongba!

- Hová, háová? - érdeklődött barátságosan házigazdánk, aki e pillanatban körülbelül annyira hiányzott nekünk, mint bálnának a szigonypuska. Most mi a nyavalyát mondjunk?! Hogy megyünk meglesni az emberrablók összekötőjét? Hisz még az sem biztos, hogy ő nincs-e benne a dologban. Akkor hát...?

- Ööö... - nyöszörögtem idétlen vigyorral.

- Ööö... - egészítette ki társam.

- A, vagy úgy - mosolyodott el sokatmondóan Surapong.

- Há?

Surapong, látva rajtunk az értetlenséget, csendesen magyarázni kezdett.

- Nézzék, elég jó szemem van ahhoz, hogy meglássak bizonyos dolgokat. Mellesleg Monicáék szerintem is nagyon csinosak...

Ja, ez azt hiszi, hogy mi a lányokhoz akarunk besündörögni.

Nem baj, csak higgye azt, abból nem lehet baj.

- Ööö... valóban nagyon jó szeme van, Mr. Surapong-vigyorogtam rá.

- Igen, igen- erősítette meg buzgón Miké.

- Ühüm - bólintott Surapong, aztán udvarias kézmozdulattal a főépület felé mutatott.

- Akkor hát... jöjjenek.

- Hová?

- Hát a főépülethez. Hisz oda indultak, nem?

- Ja, de igen.

Kényszeredett arccal fordultunk rá a tengerparttal ellentétes irányba vivő kavicsösvényre, és közben átkoztuk a balszerencsénket, amely épp a legrosszabbkor kormányozta utunkba

Surapongot. Most aztán nincs mese, el kell vele mennünk, legalább az épületig.

Közben meg lehet, hogy az emberrablók

összekötője már a csónakoknál settenkedik. Micsoda pech!

Házigazdánk mit sem vett észre a lelkünkben dúló viharokról, nyugodt, ráérős léptekkel haladt mellettünk.

- Tudják - szólalt meg kis idő elteltével -, előttem nem kell titkolózni vagy pláne zavarba jönni. Önök felnőtt, egészséges fiatal emberek, Monicáék pedig egészséges, fiatal nők.

- Igen, de...

- Persze, megértem a viselkedésüket, hisz egy gentleman nem veri nagydobra, ha látogatóba indul egy hölgyhöz...

- Tulajdonképpen nem látogatóba indultunk - próbáltam menteni a helyzetet, mielőtt egy lámpás kíséretében be is kísér bennünket a lányokhoz. - Csupán úgy gondoltuk, hogy beugrunk a bárba, hátha ott találjuk őket.

- Aha, értem.

- Igen - tette hozzá Miké is -, épp csak beugrunk a bárba, és ha nincsenek ott...

- Akkor megisznak velem egy italt.

- Egy italt?

- Igen. Csak nem utasítanak vissza?

- Nem, persze hogy nem.

És nem is utasíthattuk vissza. Mert Monicáék természetesen nem voltak ott a bárban. így hát tükön ülve, tettetett ráérősséggel, de megittunk vele két-két pohár rizspálinkát. Aztán, amikor végre magunkra hagyott bennünket, kiandalogtunk a kertbe... És a következő másodpercben már szélvészfényként süvítettünk a bokrok közt, a tengerpart felé.

Csak a Kamaprachi-emlékhely közelébe érve fogtuk vissza a tempót. Ott is csupán azért, mert az előző nap tapasztalata alapján elképzelhetőnek tartottuk, hogy megint

lesznek settenkedők a környéken, és nem szándékoztuk a sötétben legázolni őket. így azután lopakodásra váltottunk, s közben feszülten füleltünk, hogy azonnal meghalljuk akár a legkisebb neszt is.

Mit mondjak, nem kellett sokat várnunk.

Körülbelül tízméternyire lehattunk az emlékhelytől, amikor halk ágroppanás hallatszott jobb felől.

Azonnal lekushadtunk egy bokor tövébe, és feszülten meredtünk a hang irányába. A settenkedő azonban, úgy látszik, meg akart győződni róla, hogy senki sem hallotta meg az általa keltett zajt, mert nem mozdult.

Közben eleredt az eső. A kövér vízcseppek lomhán koppantak a rejtekhelyünket képező bokor tenyérnyi nagyságú, bőrszerű levelein.

Kissé elgyötörtén néztünk össze Mike-kal.

Lehet, hogy itt fogunk ronggyá ázni a bokor alján, mint két szegénylős kerti törpe, mert az a másik nem hajlandó elkotródni a környékről? Micsoda hülye helyzet! Közben pedig az

emberrablók összekötője már ki tudja, hol járhat.

Borús hangulatunk azonban szerencsére nem tartott soká, mert hál istennek ismeretlen bújócskázópartnerünk is megunta a várakozást, s alig hallható neszezéssel folytatta útját a Karnaprachi-emlékhely felé.

Még egy pillanat... még egy... aztán szétnyíltak a tőlünk

néhány méterre lévő pálmabokor ágai, és a takarásukból előővakodott... Oscar Ewans, a sportkaratés.

Felakadt szemmel bámultuk.

... Mi a nyavalyát keres ez itt? Csak nem ő is beállt az imádkozók táborába?

De igen!

Bambán figyeltük, amint odamegy a sírhely bejáratához, letérdel a rács előtt, benyúl rajta, és matatni kezd.

...A fene se érti ezt az egészet. Mert az még csak-csak elképzelhető, hogy egy ázsiai harcművész -valamilyen általunk

nem ismert szertartás részeként - imádkozik a halotthoz, akiről

elnevezték a versenyt, amelyen indul. Na de egy amerikai!?

Mellesleg az első verzió is elég valószínűtlennek tűnt, hisz

kung-fu-mesterek lévén tisztában voltunk az egyes viadalokon

szokásos ceremóniákkal. Arról nem is beszélve, hogy ha ilyesmiről lett volna szó, arról Surapong mindenkinek szólt volna.

Akkor viszont miért zárandokolnak ide oly lelkesen az egyes versenyzők?

Miké is ezen törte a fejét, és amikor Ewans távozott, kész teóriával állt elő.

- Te Tony, lehet, hogy ezek egyáltalán nem is imádkoznak.

- Hanem?

- Arra gondolok, hogy talán be akarnak jutni az emlékhelyre.

- A rácson keresztül? Hisz ott még a karjuk is alig fér be.

- De talán van valami rejtett fogantyú, vagy ilyesmi, amivel ki lehet nyitni a rácsot.

- Gondolod?

- Miért ne?

- Aha. És miért akarnának bejutni?

- Ezt nem tudom... Azaz hogy...

- Azazhogya?

- A szobor

- Mi van vele?
- Emlékezz csak vissza, mit is mondott róla Monica, amikor arra vártatok, hogy Reshen kihallgasson benneteket. Egy röpke másodpercig tűnődtem, aztán rájöttem, hova akar kilyukadni.
- Már értem, mire gondolsz. A szobor szemeire.
- Úgy van! - vigyorodott el társam diadalittasan. - A szobor szemeire, amelyek rubinból vannak. És amelyek meglehetősen nagyok ahhoz, hogy érdemes legyen közelebbről is szemügyre venni őket.
- Ühüm - bólogattam, aztán némi hallgatás után megjegyeztem: - Persze, Monica mást is mondott a szoborról...
- Tudom, hisz elmesélted az egészet.
- ...Azt, hogy hajnali egykor felizzanak a szemei, és akkor olyan, mintha élne.
-És?
- És... a fene tudja! Ez az egész olyan valószerűtlen, hogy az embernek mindenféle hülyeség az eszébe jut.
-Például?
- Hát... lehet, hogy a settenkedők be akarnak jutni a szoborhoz...
- Én is ezt mondom.
- ...de nem azért, hogy ellopják a rubinokat.
- Hanem?
- Lehet, hogy... meg akarják rongálni a szobrot.
- De miért? - csodálkozott Miké.
- Hogy...-egy pillanatra bizonytalanul elhallgattam, de aztán csak kimondtam, amire gondoltam. -... Hogy még véletlenül se kelhessen életre.
- Jézusom, Tony - nézett rám megütközve Miké. Te komolyan azt hiszed, hogy az a nyamvadt szobor életre kelhet?
- Én nem - ingattam a fejem. - De a settenkedők talán igen.
- Hm. Végül is semmi sem... lehetetlen - rándította meg a vállát társam. - Na, gyere, menjünk, mert jelenleg van ennél fontosabb dolgunk is.
- Igazad van - bólintottam. - Gyerünk!
Kicsusszantunk a bokor alól, és elindultunk a tengerpart felé. Az eső továbbra is egyhangúan kopogott a fák törzsén meg a bokrok levelein, s a kövér esőcseppek már pár lépés után átáztatták könnyű, nyári ingünket és vászonnadrágunkat. Mintha ruhában állnék a zuhany alatt - zsörtölődtem magamban, és már épp azon voltam, hogy hangosan is kimondjam a véleményemet, amikor a hátunk mögött neszezés támadt.
Villámgyorsan leguggoltam, és a karjánál fogva az előttem haladó Mike-ot is lerántottam magam mellé.
Társam - noha ő nem hallotta a zajt - nem kérdezett semmit, ismert már. Tudta, hogy az Isten rendkívül kifinomult hallással vert meg, és képes vagyok akár a legapróbb neszre is felfigyelni, sőt, be is azonosítani a zajforrást. Ami jelen esetben egy gumitalpú cipőben surranó ember volt.
A következő pillanatban az is kiderült, ki az... Igaz, csak villanásnyi időre láttuk, amint a bokrok közt lopakodva elsietett az emlékhely irányába, de ez is eJég volt ahhoz, hogy felismerjük.
Semmi kétség, Tai Long, a könyörtelen suhant el mellettünk az éjszakában. Összenéztünk, aztán, mint akik már semmin sem csodálkoznak, megrándítottuk a vállunkat, és folytattuk utunkat a tengerpart felé. Nemsokára elértük a víztükör szélét.

A kert jobb oldali részén bukkantunk ki a pálmák sűrűjéből, nagyjából azon a helyen, ahol előző este az egyik csónakot megtaláltuk..

Körbepislantottunk, aztán Miké rezignáltán megjegyezte:

- Az a gyanúm, a mai programnak lőttek.

- Csak egy részének - morogtam a vízi jármű hült helyét fixírozva. - Mert akárki is vitte el a csónakot, egyszer vissza kell jönnie ide. Márpedig mi várni fogjuk, és akkor legalább a fickó

személyazonosságát sikerül kiderítenünk.

- És mi van, ha nem ide hozza vissza a lélekvesztőjét? - tamaskodott Miké, s az előttünk elterülő víztükrön sokasodó szigetecskékre mutatott. - Ezeknek a kis földdaraboknak a takarásában egészen közel jöhet a parthoz, anélkül hogy észrevennénk. Akkor aztán elég néhány evezőhúzás, és már el is érte a kertet. Mi pedig csak ezen a rövid, utolsó szakaszon fogjuk meglátni, és ha a kert túlsó végénél köt ki, hiába sprintelünk, nem érünk oda időben.

- Hm. Igazad van - bólogattam elgondolkozva, aztán némi töprengés után megkérdeztem: - És mi lenne, ha kettéosztanánk a tengerpartot? - Hogy gondolod? - érdeklődött társam.

- Nézd - magyaráztam -, a kert víz felőli részének nagyjából a közepénél vesztegel Mautó sampanja. Az lesz a választóvonal. Egyikünk itt marad, másikunk pedig átmegy a túlsó térfélre, és ott figyel.

- Annak ellenére, hogy a te ötleted, egész értelmesnek tűnik - vigyorodott el Miké.

- És milyen pofonegyszerű, ha még te is fel tudtad fogni a lényegét - nyájaskodtam.

- Egén. Most már csak az a kérdés, hogy ki megy, és ki marad.

- Enyém az ész-, tied a lábmunka - húzódtam be szelíd mosollyal egy hatalmas páfránybokor alá.

- Na persze - simította ki eső áztatta haját az arcából Miké, aztán sarkon fordult, és elindult.

Figyeltem, ahogy eltűnik a bokrok között, aztán a tenger felé fordultam. A nyugodt, sima víztükrő békésen tekintett vissza rám. Csupán az egyhangúan hulló esőcseppek fodrozták a felszínét, no meg néha egy-egy hal, amint vadászat vagy épp menekülés közben kiugrott belőle, majd visszacsobbant bele.

Hosszasan elmélázva gyönyörködtem a látványban. Csak akkor zökkentem vissza a valóságba, amikor a közelből léptek hallatszottak.

Hát ez meg ki a fene lehet? - gondoltam, és izgatottan kukucskáltam ki a levelek résein. Aztán rögtön meg is nyugodtam, mert Miké volt a közeledő. A következő másodpercben

már be is siklott mellém.

- Mi van, itt hagytad az ernyődet? - kedélyeskedtem, de feldúlt arcára pillantva, nyomban el is komorodtam. - Valami baj van?

- A csónakok - felelte társam rekedt hangon.

- Mi van velük?

- Eltűntek. Mind a kettő!

-Micsodaaa?!

- Úgy, ahogy mondom.

- Ó, a francba! - fakadtam ki dühösen.

- Nekem is ilyesmi a véleményem - sóhajtott a bosszúsan társam, miközben lesöpört az inggallérjáról egy odaszemtelenkedő bogarat. Egy darabig mogorva szótlanúsággal kuporogtunk egymás mellett, emésztve a váratlan fejleményt, végül Miké unta meg a hallgatást.

- És most...? - tudakolta.

- Jó kérdés - biggyesztettem le a számat. - Ha egysejtűek lennénk, azt mondanám, osztódjunk, és szóródjunk szét a parton. De így...! Csak tudnám, mi az úristent keresnek ennyien a

tengeren. Mert azt nem hiszem, hogy az ittlévők bármelyikét is a romantikus beállítottsága ihlette volna egy kis éjszakai csónakázásra.

- Ezt én is erősen kétlem - bólogatott Miké, majd rövid szünet után megjegyezte:

- Ez viszont azt jelenti, hogy három fickó is van a környezetünkben, aki sötét utakon jár.

- Szerintem jóval több - nyugtattam meg. - Mert én az emlékhely körül tipródókat is ide számítom. Már csak azért is, mert tegnap este valamennyien elhallgatták Reshen előtt, hogy kint jártak a kertben.

- Talán nem akartak gyanúba kerülni. Mellesleg erről ráérünk még később is csevegni. Most inkább azt döntsük el,

hogy mit csináljunk a csónakázókkal.

- Szerintem jobb híján tartsuk magunkat az eredeti tervünkhöz. Természetesen azzal a különbséggel, hogy mindhárom visszatérőt megvárjuk, hisz nem tudhatjuk, melyik a mi

emberünk. A te térfeledre érkezőnek te nézed meg közelebbről a fizimiskáját, az enyémre érkezőnek én. Oké?

- Oké.

- Akkor nyomás!

Miké kisurrant a fedezékből, én pedig újra egyedül, maradtam. Miközben tekintetem a tengert pásztázta, gondolataim a titokzatos csónakázók körül forogtak.

Abban teljesen biztos voltam, hogy egyikük az emberrablók összekötője, és most a társaihoz ment, értesíteni őket Fruggi megérkezéséről... De a másik kettő? Azok vajon mit kereshetnek ilyenkor a vízen? Törtem, törtem a fejem, de csak nem jutott eszembe semmi épkezláb ok, ami miatt valakinek az éjszaka közepén ki kellene eveznie a tengerre.

...Na, nem baj, majd kiderül.

Időközben elállt az eső, feltámadt a szél, és a langyos fuvallat hatására gyors ütemben zsugorodni kezdtek a vízcseppek a bokrok meg a fák levelein. Lassan az ing is szikkadni kezdett a hátamon, mivel nem kapott minduntalan utánpótlást a fölém hajló ágakról.

Ez is valami - gondoltam megtapogatva a kérdéses ruhadarabot, miközben a szememet egy pillanatra se vettem le a tengerről.

Aztán egyszer csak felbukkant a csónak.

- Végre! - suttogtam magam elé, a közeledő vízi járművet figyelve. Egyenesen felém tartott.

Még tíz méter... még öt... aztán megcsikordult a homok, amint a csónak alja hozzásimult.

Na, lássuk, ki vagy!? - gondoltam, és vártam, hogy a csónakpadról felállva, felismerhetővé váljon a fickó.

Aztán csaknem felkiáltottam meglepetésemben. A vízi járműből ugyanis egy bő, fekete ruhát és csuklyát viselő alak ugrott ki.

Karnaprachi!

Egy pillanat alatt elöntött a forróság.

...Nem csalás, nem ámitás, valóban itt van, teljes életnagyságban. Vajon merre járt, és mit csinált? És főleg: mire készül most?

Túl sok időm nem maradt a töprengésre, mert az árnyalak miután teljesen partra húzta a csónakot - puha, párducszerű mozgással besiklott a bokrok közé.

Hohó, azért ilyen könnyen nem úszód meg a találkozásunkat! - gondoltam. - Előbb még látni akarom az arcodat!

Kicsusszantam a fedezékemből, és a nyomába eredtem.

Egyenesen az emlékhely felé tartott. Fürgén s csaknem teljesen hangtalanul lopakodott, mintha nem is érintené a lába a földet.

Ha szem elől tévesztem, jól nézek ki, mert őt aztán nem tudom a neszezése alapján megtalálni - gondoltam, amikor egy sűrűbben beültetett részhez értünk, és gyorsan megpróbáltam közelebb kerülni hozzá.

A sietség azonban rendszerint hibához vezet.

A síri csendben szinte ágyúdörgésnek éreztem a talpam alatt megroppanó ágdarab parányi zaját.

Az előttem haladó azon nyomban szoborrá merevedett. De nem fordult meg, ahogy azt egy normális ember tenné, csak feltartotta a fejét, mint az erdei vad, és úgy fülelt körbe. Aztán néhány másodpercnyi hallgatóság után tovább indult.

...Hm. Úgy látszik, gyanútlanabb, mint hittem. Nem baj, egyáltalán nem baj, sőt!

Némiképp megnyugodva folytattam a követést. Nemsokára egy aprócska tisztásra értünk.

Kamaprachi villámgyorsan áthaladt rajta, én azonban a közepére érve megtorpantam. Ugyanis valami nem tetszett abban, ahogy a másik benyomult a

bokrok közé.

Az első pillanatban nem tudtam, mi az, de aztán rájöttem. Túl gyorsan mozgott a fickó, egy árnyalattal gyorsabban, mint ahogy az az eddigi sebességéből következően törvényszerű lett volna.

...És ebből mi következik? Az, hogy korántsem olyan gyanútlan, mint amilyennek mutatja magát. De nem ám! Csupán

nem akart elriasztani az előbb azzal, hogy hátrafordul. Ehelyett inkább idehozott... és most ott vár a tisztást szegélyező bokrok mögött. A kezében már nyilván csapásra készen szorongatja a vasvázás legyezőt. Én meg itt állok fegyvertelenül.

Hirtelen nagy kedvet éreztem ahhoz, hogy sarkon forduljak, és elrohanjak. Hisz a sötét miatt a fickó nem ismerhetett fel, tehát még valamiféle utólagos retorziótól sem kellett tartanom.

S hogy miért nem tettem nyomban így? A magyarázat egyszerű. Mert ekkor már legalább három másodperce álltam a

tisztáson, amiből viszont az engem figyelő nyilván rájött, hogy tudom: észrevett. És mit csinál ilyenkor egy profi? Hogy profi,

aziránt nem voltak kétségeim, legfeljebb arról lehetett volna vitatkozni, hogy szellem vagy ember. Elvágja a visszavonulás

útját. Vagyis lehet, hogy bújócskázós kedvű emberem már valahol a hátam mögötti részen lapul, és éppen arra vár, hogy menekülni próbáljak.

Mi tagadás, kezdtem rohadtul érezni magam. Ott álltam a

körülbelül nyolc méter átmérőjű tisztáson, és nem tudtam, merre induljak. Közben szinte éreztem magamon a másik perzselő tekintetét, amint

feszülten lesi minden rezdülésemet.

...Pedig valamire csak el kell indulni!

Figyelmesen körbesandítottam, aztán sóhajtottam egy nagyot, és bízva a szerencsémbe, besiklottam a bokrok közé.

Pont sikerült a fickó karjaiba szaladnom.

Puff!

Az elementáris erejű köríves rúgástól meglódult az

agyam, mint a gong, ha rácsapnak és hanyatt estem, letarolva

magam körül a növényzetet. Mellesleg ez volt a szerencsém,

mert így a második rúgás, amely valószínűleg véget is vetett

volna a küzdelemnek, elsuhant felettem, és egy növendék

pálmát talált el. Iszonyatos erő lehetett a mozdulatban, mert a

fiatal fatörzs hangos recsenéssel derékba tört, és mellém zuhant.

A puffanása határozottan józanítólag hatott rám. Előbb félrepördültem a rám

irányuló taposórúgás elől, majd még mindig

fekvő helyzetben elkaszáltam a fölöttem tornyosuló árnyalak

támaszkodó lábát. Mikor lenyekkent a földre, taláломra eleresztettem egy jobb

horgot a feje irányába. Örömmel konstatáltam, hogy a csaknem teljes sötétség

ellenére is sikerült eltalálnom. Ezen felbuzdulva, ballal is megismételtem a

műveletet, aztán sietve talpra szökkentem.

A következő másodpercben már ellenfelem is talpon volt. Az

ütéseim láthatóan nem sok kárt tettek benne, frissen, jól koordináltan mozgott.

Sasszézott egyet-kettőt, aztán hirtelen villámgyors köríves rúgást indított

fejre. Alkarral blokkoltam a támadást, majd megpördültem a tengelyem körül, és

talpállal

beletipiortam a gyomrába. A rúgás ereje hátralódította ugyan,

de betonkeményre edzett hasizma állta a sarat.

A gyors pengeváltást követően mindketten megtorpantunk egy pillanatra, aztán

lassan, szinte alig mozdulva körözni

kezdünk egymással szemben, várva a támadásra alkalmas

másodpercet.

Az újabb összecsapás azonban elmaradt, ugyanis a közelből

váratlanul csörtetés hallatszott. Hatására ellenfelem hátrált

néhány lépést, majd megfordult, és berobogott a sűrűbe.

Ami azt illeti, nem bántam különösebben a dolgot. A tisztáshoz ballagtam, és egy fa mellé húzódva, kíváncsian lestem, vajon ki lesz az érkező.

A jövevény csakhamar ki is bukkant a bokrok közül, de a sötétség miatt csupán a sziluettjét lehetett látni. Viszont ebben az

esetben ez elég volt ahhoz, hogy felismerjem.

- Engem keresel? - súgtam oda neki.

- Merre vagy? - kérdezett vissza halkán.

Kiléptem a fa takarásából, és odabandukoltam hozzá.

- Itt vagyok, ragyogok - közöltem vidáman.

Miké, mert ő volt az, morgott valamit nem létező bajusza alatt, aztán megjegyezte:

- Piszok jó szemed van, én biztos nem ismertelek volna fel hasonló helyzetben.

- Az arcodat én se láttam - vigyorodtam el -, de a jellegzetes csámpázásodat már kilométerekre felismerem.

- Aha - bólintott társam, aztán megkérdezte: - Mellesleg, mióta vállalsz erdőirtást?

- Erdőirtást?

- Ja. Hát mit gondolsz, miért jöttem ide?

- Fogalmam sincs. De nehogy azt mondd, hogy azért, mert sürgősen meg akartál bízni valami ilyesmivel.

Miké rosszállóan fújta egyet, aztán magyarázni kezdett.

- Láttam, hogy kiköt a te térfeleden egy csónak, aztán nem sokkal később egy hatalmas reccsenést hallottam. Erre odanéztem, és láttam, hogy egy fiatal pálma behanyatlak a bokrok közé.

- És erre azt hitted, hogy ámokfutó lettem, s le akarom tarolni a kertet.

- Belőled mindent kinézek - hízelgett társam, majd némi szünet után hozzátette: - Pláne, ha a szórakozáshoz méltó partnert is találsz magadnak.

- Ami azt illeti, ez elég méltó partner volt - bólintottam elkomolyodva.

- Felismerted? - tette félre a tréfás hangot Miké is.

- Igen - bólintottam. - Karnaprachi volt.

- Jézusom, Tony - kerekedett el Miké szeme. - Ezt... komolyan mondd?

- Halálosan komolyan. És, ha őszinte akarok lenni, azt kell mondanom... jókor jöttél.

- Bajban voltál?

Elmosolyodtam. Jólesett a Miké hangjából sugárzó aggodalom. De azért nem álltam meg, hogy egy kicsit ne csipkelődjek vele.

- Ennél nagyobb bajban csak akkor voltam, amikor egyszer megkínáltál a ráksalátáddal.

Miké is elvigyorodott. Pontosan tudta, mi játszódik le bennem. Magánnyomozói pályafutásunk során nagyon sokszor

kerültünk olyan helyzetbe, amikor kikíváncozott belőlünk,

hogy milyen sokat jelent a számunkra a másik mint barát és

mint társ, akire a rázós helyzetben mindig számíthatunk. Ilyenkor nagy szavak helyett általában élcelődéssel ütöttük el a dolgot.

És hogy miért ítélték rázósnak az iménti, Karnaprachival

folytatott csetepatémat? Mert meg voltam róla győződve,

hogy a fickó, ha pusztá kézzel nem sikerült végeznie velem,

elővette volna a vasvázás legyezőjét. Hogy nála volt a fegyver,

abban biztos voltam, mert amikor gyomorba rúgtam, a talpammal megéreztem az

övébe tűzött hosszúkás tárgyat. Márpedig ha azt előveszi, nem sok esélyem lett volna, hisz a csaknem teljes sötétben elég egyetlen hibás mozdulat, és máris

harcképtelenné válok a tucatnyi, borotvaéles acélpenge vágása nyomán. Akkor

pedig... Jobb nem is gondolni rá! Na, szóval

ezért jött jókor Miké.

Gondolatainkba merülve indultunk vissza a csónakokhoz,

hogy újból elfoglaljuk az őrhelyünket.

Mikor kiértünk a tengerpartra, én behúzódtam a már megszokott fedezékembe, Miké

pedig a túlsó térfélre sietett. De

még el sem helyezkedtem rendesen, amikor már ismét ott volt

mellettem. Csak ránéztem az arcára, és rögtön tudtam mindent.

Kelletlenül kászálódtam ki a földig hajló ágak alól.

- Mind a kettő? - kérdeztem inkább csak a biztonság kedvéért.

- Egén - morogta társam rezignáltán.

- Akkor mára befejeztük a ténykedésünket - sóhajtottam,

kénytelen-kelletlen tudomásul véve, hogy alig néhány perces távollétünk pontosan elég volt a két másik csónakázónak a visszatérésre.

- Hogy miért nem tudtak ezek egy kicsivel később jönni? csóválta a fejét leverten Miké.

- Majd megkérdezzük tőlük - vigasztaltam, aztán némi szünet után hozzátettem: - Remélem, már holnap este. Csalódottan tértünk vissza a versenyzői szálláshoz.

Beóvakodtunk az üvegajtón, átsurrantunk a társalgón, és a folyosóra érve már indultunk volna a szobánk felé, amikor a hátunk mögött megnyikordult egy ajtó. Hátrapördültünk. Aztán döbbenetünkben szinte a földbe gyökerezett lábbal bámultunk a tőlünk pár méternyire lévő fekete ruhás alakra, aki épp kifelé igyekezett Chiu Chiaótól, Kuantung tartomány pusztakezes bajnokától.

Bár a folyosón csak az éjjelre bekapcsolt, úgynevezett vészvilágítás égett, a gyér fény ellenére azonnal felismertük a lopakodót.

Ha nem is az arcát, de az azt takaró maszkot. Meg a kezében lévő vasvázás legyezőt.

A következő pillanatban Karnaprachi is észrevett bennünket. Villámgyorsan visszahúzódott a kínai szobájába, és kulcsra zárta az ajtót.

- Most elkapjuk! - kiáltottam oda Mike-nak, és már repültem is Chiao szobája felé.

Hát persze hogy el akartam kapni a fickót, hisz az imént majdnem kinyírt. És itt - a kerttel ellentétben - már a vasvázás legyezője sem jelentett akkora veszélyt, mert a villanyfényben nem támadhatott velem észrevétlenül.

Harcra készen robbantam a kínai ajtaja elé. Egy taposórúgással kitörtem a zárat a helyéről, majd a szanaszét repülő faforgácsok között becsörtettem a helyiségbe. Aztán nyomban meg is torpantam.

A szoba közepén Chiu Chiao hevert, kegyetlenül összeszabdalt torokkal, körülötte minden csupa vér volt.

Csak egy szemvillanásnyi időre merevedtem meg a kép láttán, aztán nyomban körbepördültem, hogy lássam: hol van Karnaprachi. De nem volt sehol. Csupán az erkélyajtó részében lebegő függöny mutatta, merre távozott.

- A rohadt életbe! - fakadtam ki elkeseredve, aztán fújtam egyet, és visszafordultam a halott felé.

Miké ekkor már ott térdelt mellette, és nyomokat keresett. Odaballagtam hozzá.

- Megyek, szólok a többieknek... - mondtam, de aztán a folyosóról hallatszódó ajtócsapódásokat hallva legyintettem, és inkább az erkélyajtóhoz indultam, hogy közelebről szemügyre vegyem a gyilkos menekülési útvonalát.

Egy másodperccel később Oscar Ewans és Kim teák Yon zúdult be a helyiségbe, nem sokkal utánuk pedig Martin Hua és az edzőpartnere.

A halott láttán előbb ránk meredtek, majd izgatott kérdésekkel árasztották el a hozzájuk közelebb eső Mike-ot.

Mivel mindig is fárasztott a magyarázkodás, ezt társamra hagytam, én pedig folytattam a vizsgálódást. És nem hiába! Az erkélyajtó oldalán, a zár alatt fekete szöszöt találtam a kiálló szálkákba akadva. Óvatosan kioperáltam, és az ingzsebembe süllyesztettem a zsákmányt. Aztán kiléptem az erkélyre, és belebámultam a kert sötétjébe.

Nyugodtnak, mozdulatlanak tűnt a környék.

...Persze, hiszen Karnaprachi bizonyára már árkon-bokron túl van. Vagy mégsem?...

Az egyik közeli bokornál mintha lapult volna valaki.

Tehát még nem távozott a rohadék, sőt itt van szinte karnyújtásnyira - gondoltam, s a következő pillanatban, feledve minden elővigyázatosságot, átvetettem magam a korláton, és odaszáguldottam. Az árnyalak megpróbált elosonni, de nem

hagytam. Hátulról beletipiortam a térdhajlatába, majd amikor arcra bukott, rávetettem magam. Kaptam is mindjárt egy olyan könyökütést az orrnyergemre, hogy azonnal elöntötte a könny a szememet. Az árnyalak pedig máris talpon volt, és eleresztett egy csonttörő köríves rúgást a fejem irányába. Felrántottam a lábam. A támadó sípcsont hangos csattanással vágódott a talpélemnek, de a fickó nem szisszent fel, mint az várható lett volna, csupán hátraugrott. És máris kereste a lehetőséget az újabb akcióra.

Felugrottam a földről, sebtében combon rúgtam, s rögtön utána megpróbáltam állcsúcson vágni. Blokkolta az ütést és kontraként keményen gyomorba rúgott.

A támadás lendülete felborított. Amint földet értem, kettőt pördültem a tengelyem körül, hogy kikerüljek a hatósugarából, aztán talpra szökkentem. A holdfény most épp az arcomra esett, és ellenfelem, látva, kivel áll szemben, csodálkozva felhördült.

- Grey! Hát maga az?!

- Miért, kit várt, a Micimackót? - kiáltottam ingerülten, aztán bizonytalan gyanakvással kérdeztem: - És maga ki a fene?

Az árnyalak előlépett a bokrok takarásából.

Alán Holms volt az, a mindig jópofáskodó bokszoló.

- Mondja, mi a francot keres itt ilyenkor? - kérdeztem, cseppet sem barátságosan.

- Ezt én is kérdezhetném magától - vágott vissza.

- Én kérdeztem előbb - érveltem.

- Oké, legyen igaza - vont vállat. - Nos... levegőztem egy kicsit.

- A, levegőzött.

- Miért, tiltja a szabályzat?

- Egy szóval sem mondtam. - Akkor jó.

- És miért akart elosonni, amikor idejöttem magához?

- Idejött?! - csattant fel indulatosan Holms. - Idejött?! Ember, maga nem látta magát. Elmeséljem a szitut?

- Ez minden vágyam.

- Akkor hegyezze a fülét! Kijöttem levegőzni egy kicsit...

- Születési dátum meg ilyenek nem kellenek - figyelmeztettem.

- Hagyja, hogy végigmondjam, vagy sem? - fortyant fel.

- Oké, meséljen.

- Na, szóval kijöttem levegőzni: erre, amikor vissza akarok menni, hallom ám, hogy odabent áll a bál... Tényleg, mi a fene történt?

- Előbb maga jön!

.- Marha egy erőszakos fickó maga, Grey... Szóval, meghallottam a lármát, és megálltam egy pillanatra, hogy jobban halljam, mit karattyolnak. Aztán egyszer csak látom, hogy egy gyanús külsejű alak kisurran a kínai erkélyére, és pizsmogni kezd. Persze, lekushadtam, és vártam, mi fog történni. A gyanús külsejű meg egyszer csak felállt, körbekémlelt, aztán, amikor kiszúrt, átdobta magát a korláton, és vadállatként rohanni kezdett felém. Hát persze hogy el akartam húzni a csikot.

- Hm. Ilyen félelmetesen néztem volna ki?

- Nekem elhiheti.

- Ühüm. Bár maga nem az a típus, aki megijed a saját árnyékától.

- Nem azt mondtam, hogy megijedtem. Bárki ellen kiállók, ha muszáj... de itt nem erről volt szó.

- Ez igaz - bólintottam, és közben azon morfondíroztam, vajon mennyit higgyek el a meséjéből. Mert hogy nem teljesen őszinte hozzám, abban biztos voltam. Végül arra az elhatározásra jutottam, hogy mindezen ráérek még később is töprengeni.

- Jöjjön! - intettem. - Menjünk be!

- Oké - egyezett bele Holms. - Mellesleg most már elárulhatná, hogy mi a fene történt.

- Chiu Chiaót megölték - közöltem szenvtelen hangon.

- Mit beszél? - kerekedett el a szeme.
- Jól hallotta. Chiaót megölték. Kamaprachi átvágta a torkát a vasvázás legyezőjével.
- Úristen! De hát... hogy történt?
- Fogalmam sincs.
- Hogyhogy fogalma sincs? Hiszen az előbb a kínai szobájából jött ki. Vagy nem?
- De igen.
- Hát akkor? Egyáltalán... ki fedezte fel a halottat?
- Én. Azazhogy én meg a barátom, Darms.
- Igazán? - Holms arca gyanakvóvá vált. - És elmondaná, hogy történt?
- Miért ne? - morogtam kelletlenül. - Úgy kezdődött, hogy amikor befordultunk a folyosóra...
- Egy pillanat! Honnan fordultak be a folyosóra?
- A társalgóból.
- A társalgóból? És oda hogy kerültek?
- A kertből.
- Honnan?
- Jól hallotta, a kertből.
- Aha. És ha szabad érdeklődnöm, maguk mi a francot kerestek itt? Ránéztem, aztán pókerarccal csak ennyit mondtam
- Levegőztünk.
Mire beértünk a kínaihoz, már a villa összes lakója ott tipródott a halott körül. Izgatottan kérdezték Mike-ot, aki nem túl nagy lelkesedéssel válaszolt a sokszor meglepően idióta kérdésekre.
Jöttünkre azonban egy csapásra megváltozott a helyzet. Mindenki felénk fordult, és minket kezdett mustrálgatni, mintha valami feltűnő lenne rajtunk.
Ahogy végigtekintettem magunkon, igazat adtam a báméskodóknak. A külsőnk - finoman fogalmazva - némi kívánnivalót hagyott maga után. Más szóval úgy néztünk ki, mint egy toprongyos, harlemi narkós, akit elütött a földmunkagép.
A rendelkezésünkre álló rövid idő alatt elég rendesen megdolgoztuk egymást. A földön hempergéstől koszosak, sárosak voltunk, nekem az ingem hasadt szét, Holmsnak meg a nadrágszára.
Tai Long nem is állta meg szó nélkül a dolgot.
- Úgy látszik, most emberére talált - vetette oda gúnyosan az amerikaiinak, aztán hozzátette: - Már épp ideje volt, hogy valaki megtáncoltassa egy kicsit.
- Nem lehet mindenki olyan szerencsés, mint maga! - villant ellenségesen Holms szeme.
- Mire céloz!? - borult el Long ábrázata.
- Arra, hogy már megint a maga leendő ellenfelét nyírta ki valaki! Elég furcsa, nem?
- Igen?! - dörögte bőszen a thaiföldi. - Nekem inkább az a furcsa, hogy maga a kertben ólálkodott! Mondja, Mr. Grey fordult hozzám -, hol találkozott össze ezzel a... emberrel?
- Itt, az épület közelében - válaszoltam az igazságnak megfelelően.
- És akkor mi van? - nézett Holms kihívóan a thaiföldre.
- Csak az - sziszegte a megszólított -, hogy Chiao gyilkosa Mr. Greyék szeme láttára menekült el. Amikor észrevették, épp ki akart surranni a szobából, de a jöttükre visszarahant, és az erkélyén keresztül kiugrott a kertbe.
- Es?
- Mit és? A gyilkos épp arra távozott, ahol maga téblábolt, amikor Mr. Grey elcsípte.
- Nem is tagadom, hogy kint voltam a kertben. De evvel az erővel bárki más is kint lehetett. Hisz például Greyék is azért találkozhattak össze a gyilkossal, mert előtte a kertben tébláboltak. Miközben a vitát hallgattam, a jelenlévők arcát figyeltem. Vajon melyikük a gyilkos?... És vajon melyik közülük az emberrablók összekötője? Esetleg a kettő egy és ugyanaz a személy?
Ahogy végigpásztáltam a szobában ácsorgókon, hiányérzetem támadt. Gyors

ellenőrzés, és máris rájöttem, ki nincs jelen. Miss Tiarung, Surapong unokahúga. ...De vajon hol lehet? Hisz az előbb még itt volt.

Lassan az ajtó mellé húzódtam, aztán látva, hogy Mike-on kívül a kutya se figyel rám, kifordultam a folyosóra, hogy megkeressem. Épp jókor. A lány pont abban a pillanatban siklott be Tai Long szobájába.

Odaóvakodtam, és egy határozott, hirtelen mozdulattal benyitottam. Tiarung háttal állt nekem, s épp a miniszoknyáját igazgatta, az ajtónyitás zajára azonban villámgyorsan, harcra kész tartásban pördült hátra. Aztán látva, kivel áll szemben, leengedte a karjait, és a megijesztett ember ingerültségével kérdezte:

- Mit keres itt?
- Magácskát - nyájaskodtam. - Ugyanis el sem tudtam képzelni, hová tűnt el oly hirtelen.
- Hát most már láthatja, hová.
- Ūhüm, igen. Csak azt nem tudom...
- Hogy mit csinállok itt, igaz?
- Bevallom, igaz.

Tiarung a gúny és a kihívás furcsa keverékével az arcán elmosolyodott.

- De nagyon szeretné tudni, ugye?
- Mi tagadás...
- Hát... legyen, ahogy akarja. Nos... kerestem valamit.
- Aha.
- Valamit, amit itt felejtettem.
- Itt felejtett? Mikor?
- Az előbb. Amikor a kiabálás zajára odaszaladtunk Chiaóhoz.
- Vagy úgy.
- Nem hiszi, mi?
- Hááát...
- Megmutassam?
- Nagyon lekötelezne.
- Oké... de akkor csukja be a szemét.
- Tessék?
- Mondom: csukja be a szemét.
- De hát... minek? - értetlenkedtem.
- Mert ez a feltételem - mosolygott továbbra is Tiarung.

Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy ha behunyom a szemem, a következő másodpercben esetleg összeszabdalt torokkal omlok a földre, de aztán legyűrtem magamban a baljós gondolatokat, és eleget tettem a felszólításnak.

Azért úgy helyezkedtem, hogy elálljam az ajtót, ha Tiarung netán ki akarna surranni a folyosóra, a fejemet pedig leszegtem, hogy az állam védje a nyakamat.

De feleslegesen bizonyult az elővigyázatosság, a lány nem próbálkozott semmiféle trükkel. Ehelyett néhány másodperc múlva a kezembe nyomott valami nedves, puha dolgot.

- Tessék, itt van, ez az - közölte.

Kinyitottam a szemem. Egy fekete csipkebugyit tartottam a tenyeremen. Rámeredtem, aztán bamba arccal Tiarungra pillantottam.

- Ööö... ezt a... ezt a... szóval, ezt kereste?
- Igen -válaszolta, majd lassan félrebillentette a fejét, és félig lehunyt szempillái alól úgy mustrált végig, mint egy lovat.

Nyeltem egyet.

- Szóval... az előbb... nem is volt magári?
- Most sincs rajtam - mondta ártatlan hangon, és mintegy bizonyításképpen fellebbentette egy villanásnyi időre a miniszoknya alját.

Ez már nekem is sok volt. Kivert a víz, és tetőtől talpig végigbizzeregtem, mint valami kamasz. Kellott egy kis idő, hogy magamhoz térjek. Akkor aztán vettem egy nagy levegőt, és odanyújtottam neki a bugyit.

- Vegye fel!

Tiarung arcára kiült a meglepődés, de úgy tett, mintha mi se történt volna. Két ujja közé csippentette a fehérneműt, belebújtatta a lábait, és lassan húzni kezdte felfelé. Közben gondosan ügyelt rá, hogy ezzel egy időben az alkarjaival - mintegy

véletlenül,- a szoknya alját is felhúzza.

Amikor elkészült, rám nézett.

- Most már elégedett? - kérdezte.

- Egén - morogtam cseppet sem elégedetten, s az ajtó felé indultam.

- Grey!

- Nos? - fordultam hátra.

- Maga... nagyon jóképű férfi.

- Aha.

- Tudja, egy ilyen férfinak nem tudnék ellenállni, ha...

-Két szobával odébb megöltek egy embert! - vágtam közbe. - Maga is látta, nem?

- De igen. És?

Most vert csak ki igazán a víz! Úristen, micsoda egy dög! Két válaszfallal odébb átvágott torkú ember hever vérbe borulva a földön, körülötte ott nyüzsög az egész villa, sőt az a fickó is, akivel az imént etyepetyézett, ő meg képes lenne... Na jó, ebből elég!

Az ajtóhoz léptem, dühösen felrántottam, aztán odamordultam.

- Jöjjön! Mert most már bizonyára Longnak is feltűnt a távolléte.

- Csak nem fél tőle? - kérdezte gúnyosan.

Válasz helyett fújtam egyet, és cseppet sem szalonképes szavakat mormolva elcsörtettem Chiao szobájának irányába.

Visszatértemkor a jelenlévők épp azt tárgyalták, miként is játszódhatott le a gyilkosság.

Diszkréten odaballagtam Mike-hoz, megálltam mellette, és figyelmes arcot vágva hallgatni kezdtem az egyes verziókat.

Szerencsére nem kellett huzamosabb ideig elviselni a sok önjelölt nyomozó okoskodását, mert kisvártatva befutott Reshen, és ő vette kézbe a dolgokat.

Igaz, ennek is megvolt a hátránya, mégpedig az, hogy a századost módfelett érdekelte, mit kerestünk már megint a kertben. Csupán az volt a szerencsénk, hogy ezúttal rajtunk kívül

más is járt kint, illetve nemcsak hogy járt kint, de be is vallotta.

Nem csekélység! Persze Holms és Tiarung nem is tagadhatta

volna a dolgot, ám rajtuk kívül még Ravikahn, a bodyoktató is

elcsacsogta, hogy sétált egyet, s ez már szinte megható volt.

Csak azért nem fakadtam könnyekre az elérzékenyülés

tői, mert a helyzet magasztosságát ellensúlyozandó Tai Long,

Oscar Ewans meg a többiek - ha voltak - mélyen hallgattak a

Kamaprachi-emlékhelynél tett látogatásukról.

Na, nem baj - gondoltam -, majd idővel ők is beállnak a sorba. Vagy ha nem, akkor rábeszéljük őket.

A kihallgatások befejezése után Reshen távozott, az egybegyűltek pedig szétszéledtek, és nyugovóra tértek. Már.persze

Mike-ot és engem kivéve. Mi ugyanis fontosabbnak tartottuk, hogy kielemezzük az éjszaka történeteket.

Bemelegítésként elmeséltem a Tiarunggal folytatott csevegésem részleteit. Miké kaján arccal hallgatta a beszámolómat, majd, amikor a végére értem, megjegyezte:

- Ez a Tiarung nem veti meg az élvezeteket. Már, persze, ha talál hozzá egy belevaló hapsit.

- Hát egyet mindenesetre már talált ma estére. Csak tudnám, hogy történt...

- Miért, nem csináltál rneg ilyesmit? - érdeklődött aggódva Miké.

- De idétlen vagy - mondtam lesújtóan. - Nem az etyepetye részleteire vagyok kíváncsi.

- Pedig a részletek is fontosak.

- Jaj de fárasztó tudsz lenni.

- Oké, megkomolyodok.

- Helyes. Na, szóval az érdekelne, hogy vajon előre megbeszélte találkára ment Tiarung Longhoz, vagy csak egyszerűen beállított hozzá.

- Szerinted lényeges ez? - biggyesztette le a száját Miké.

- Elképzelhető - válaszoltam. - Ugyanis, ha előre megbeszéltek a találkát, az azt is jelentheti...

-Hogy...?

- Hogy alibiszerzés céljából voltak együtt.

- Miért, gondolod, hogy Long a gyilkos?

- Ki tudja? Mindenesetre gyanús, hogy már a második, leendő ellenfelét teszik el láb alól. Ebben igaza volt Holmsnak.

- Na jó - bölintott Miké -, tegyük fel, hogy Long a tettes, hisz végül is az első helyezettnek járó díjért már akár ölni is érdemes. De akkor mi szükség van erre az egész Karnaprachihókuszpókuszra?

- Hogy eltereljék a figyelmet a tényleges indítékról, és holmi múltból visszatérő szellem bosszújaként állítsák be a gyilkosságokat. Másrészt a Karnaprachi-álarc tökéletesen jó arra, hogy megóvja Longot a lelepleződéstől, ha a gyilkos kiruccanások során meglátja valaki, vagy ha valamelyik áldozatával mégsem sikerülne végeznie.

- Gondolod, hogy ez lenne a magyarázat?

- Elképzelhető. És, ha így van, minden elismerésem Longéké.

Mert gondolj csak bele, micsoda ragyogó terv: Tiarung bebilleg

a fickóhoz, etyepetyéznek egyet, majd a férfi felölti a Karnaprachi- jelmezt, az erkélyen át beoson Chiaóhoz, és végez vele.

Aztán szépen visszatér a szobájába.

- De miért a folyosón keresztül? Úgy értem, miért nem az erkélyen át közlekedik visszafelé is?

- Mert itt már nem kell rajtaütnie senkin. Chiaóhoz azért ment az erkély felől, mert meg akarta lepni a szerencsétlent. De visszafelé már a gyorsaság a fő szempont. És mivel a Karnaprachi-jelmezben senki sem ismerheti fel, még egy kis gikszer is

belefér. Amikor Chiaótól távozóban belénk botlik, nincs más dolga, mint visszarobogni a kínaihoz, bezárni az ajtót, majd kiugrani az erkélyen, és bemászni a saját szobájába. így nincs az

az úristen, aki bebizonyíthatná, hogy ő volt a tettes. Egyedül a kilincsen hagyott ujjlenyomat lehetne árulója, azt viszont a mi hibánknak köszönhetően sikerül utólag eltüntetnie.

- Ami igaz, az igaz - ráncolta a homlokát Miké. - Nagyot bakiztunk, amikor nem figyeltünk fel rá rögtön, hogy megfogta a kilincset.

- Nem érdemes ezen problémázni - ráztam a fejem. - Nem hiszem, hogy hasonló helyzetben bárki másnak eszébe jutott volna a dolog. Viszont tény, hogy így Longnak nem kellett mást tennie, mint egy gyors átöltözést követően a többiekkel együtt visszaszivárogni a helyiségbe, és egy óvatlan pillanatban letörölni az ujjlenyomatait. így aztán valóban nem maradt utána semmi használható bizonyíték.

Miké rágódott egy kicsit a teóriámon, aztán fejét ingatva, vontatott hangon mondta:

- Végül is... nem rossz elgondolás... De nem is jó!

-Mert...?

- Mert ha Long Tiarunggal volt, akkor nem lehetett ezzel egy időben a tengeren is. Márpedig Kamaprachi, mielőtt megölte Chiaót, csónakázott egyet, sőt meglátogatta az emlékhelyet is.

- Az nem biztos, hogy meglátogatta, de mindenesetre arrafelé császskált - pontosítottam.

- Lényegtelen, a fő az, hogy Long nem lehetett a tettes.

- De lehetett. Mert, ha nem tudnád, az etyepetyét fel is lehet függeszteni.

- Arra gondolsz...?

- Igen! Tiarung bement Longhoz, majd a férfi nem sokkal ezután távozott a szobából, valamilyen okból csónakázott egyet, meglátogatta az emlékhelyet, aztán megölte Chiaót.

- Túlságosan zsúfolt program... - vélte Miké. - Nem is beszélve arról, hogy Long egyszer már járt az éjszaka folyamán az emlékhelynél.

- Igazad van.... - ismertem el. - De még mindig ez a legelfogadhatóbb verzió. Hisz Long az egyetlen, akinek lehetett valami oka a gyilkosságra.

- És mi van, ha nincs ok?

- Ezt hogy érted?
- Mi van, ha a gyilkos valóban Karnaprachinak hiszi magát?
- Ez lenne a legrosszabb.
- Pedig ezt a lehetőséget sem zárhatjuk ki.
- Akkor viszont bárki lehet a tettes - elmélkedtem. - Például Holms is. Mert abban meg Longnak volt igaza, hogy éppen ott akadtam rá a fickóra, amerre Chiao gyilkosának távoznia kellett. Mellesleg egy dolog semmiképp sem stimmel a pali körül.
- Megint a lábtechnikáján töprengsz? - vigyorgott Miké.
- Igen - bólintottam. - Mert biztos vagyok benne, hogy nem a tengerészgyalogságnál fejlesztették ki ennyire... De akkor hol?
- Végül is nem mindegy?
- Hát ez az!
-Mi?
- Hogy végül is mindegy.
- Nem értelek.
- Pedig egyszerű. Ha mindegyhogyan hol tanult meg ilyen jól rúgni, akkor miért nem árulja el?
- Hm. Ez tényleg furcsa.
- Na ugye. Másrészt az sem világos, hogy melyik harcművészeti ágat képviseli. Nem kungfus, nem karaté, nem taekwondó, nem thai bokszo...
- Lehet, hogy valamilyen koktélliskolába járt-vélte Miké. Tudod, ahol az egyik fogást innen, a másik rúgást onnan veszik át.
- Nem, nem - ráztam a fejem. - Ez kizárt!
- És ugyan miért? - firtatta Miké.
- Mert az ilyen iskolákban nem teremnek mesterek. Márpedig Holms az.
- És ha csak ösztönösen ilyen jó?
- Precíz, bivalyerős rúgásai vannak - vetettem ellen. - Ezt tanulnia kellett valahol.
- Talán a vérében van, mint a négernek a tánc.
- A vérében? - kérdeztem, és váratlanul furcsa bizsergés futott végig rajtam. Aztán bamba arccal motyogtam magam elé:
- Lehet, hogy a VÉRÉBEN van a tudás?
- Igen - lendült bele Miké. - Hisz tudod, vannak olyan emberek, akik ösztönösen jók valamiben. Mintha a zsigereikben hordoznák a...
Hirtelen abbahagyta a beszédet, és rám nézett.
- Tony! Tony, valami baj van?
- Hány éves Holms? - kérdeztem válasz helyett, rekedten.
-He?
- Azt kérdeztem, hány éves Holms?
Miké csodálkozva meredt rám.
- Huszonnyolc.
- És hány éve halt meg Karnaprachi? Hány éve építtette azt az istenverte emlékhelyet Surapong?
Miké elkerekedett szemmel Suttogta a választ:
- Huszonnyolc!
Egy pillanatra döbbenet elhallgattunk. Aztán Miké ocsúdott előbb.
- De Tony, ez képtelenség! Csak nem hiszed, hogy...
- Én nem hiszek semmit! - kiáltottam ingerülten, majd valamivel csendesebben hozzátettem: - De itt valami nagy disznóság folyik, az biztos! Kis ideig tanácstalanul meredtünk magunk elé, végül én untam meg a csendet.
- Na jó - húztam kezemmel egy vízszintes vonalat a levegőbe -, ezt a Karnaprachi-históriát egyelőre hagyjuk a fenébe, és foglalkozunk inkább Elizabeth Wilmottal.
- Oké - helyeselt Miké.- Van valami ötleted?
- Azthiszem, igen.
- Akkor rajta!
- Először is azzal kezdeném, hogy rájöttem: változtatni kell a koncepción.
-Mármint...?
- Mármint hogy csak kullogunk az események után.

- Ugyan, Tony, hisz Fruggi még csak ma reggel érkezett meg,
és...

- Nem erről beszélek!

- Hanem?

- Most mondtam. Mi az események követésére rendezkedtünk be. Arra, hogy azonosítsuk az emberrablók összekötőjét, ha majd át akar evezni a szigetre arra, hogy Fruggi szól nekünk, ha majd történik valami...

- Miért? - kérdezte Miké. - Tudsz jobbat?

- Valahogy magunkhoz kéne ragadnunk a kezdeményezést.

- Világos... De hogy?

- Fruggi segítségével.

- Ajjaj! - riadt meg Miké. - Kezd elég rosszul hangzani.

- Jó, jó - csitítottam -, tudom, hogy Fruggi nem az a kimondott titkos ügynök...

- Hát nem.

- ...de jelen esetben csak ő áll rendelkezésre.

- Egén - morogta társam rezignáltán, aztán fáradtan legyintve mondta: - Na, gyereünk, ki vele! Halljam, mit főztél ki!

- A terv végtelenül egyszerű. Fruggi, ha majd felveszik vele a kapcsolatot, közli az emberrablókkal, hogy csak azután fizethet, miután látta Elizabethet...

- Ebbe nem fognak belemenni! - szakított félbe.

- Kénytelenek lesznek. Ugyanis Fruggi kerek percc közölni fogja velük, hogy ő nincs önálló döntésre felhatalmazva, a pénzt pedig Wilmot utasítása alapján csak akkor veheti ki a bankból, ha előbb személyesen találkozik a lánnyal.

- Tony, ez nagyon veszélyes játék!

- Tudom... De sikerülni fog! Gondold csak végig a fickóknak kell a pénz, és Fruggi révén már a markukban érzik. Ráadásul a kis köpcösön látszik, hogy teljesen veszélytelen, arról pedig senki sem tud, hogy mi is vele vagyunk.

- Hm. És mi van, ha felhívják Wilmotot?

- Nem fog nekik sikerülni.

-Mert....?

- Mert reggel szólunk Frugginak, hogy csörögjön oda Wilmotnak, és mondja meg neki: néhány napig ne legyen elérhető, ha Thaiföldről keresik. Csak ha mi hívjuk.

Miké néhány másodpercig elgondolkozva meredt maga elé, aztán bólintott.

- Végül is... eddig nem rossz.

- A továbbiakat pedig, gondolom, már sejtetd.

- Azt hiszem, igen. Követjük Fruggit, eljutunk a találkára, és ott a helyzetnek megfelelően vagy azonnal megkíséreljük a fogolyszabadítást, vagy előzetes terepfelmérés után később csapunk le.

- Pontosan.

- Egész használhatónak tűnő terv... csak egy hibája van.

- Éspedig?

- Hogy a nyavalyába veszi fel Fruggi a kapcsolatot az emberrablókkal?

- Hát igen, ez valóban probléma... de remélem, hogy nemcsak a kis köpcös keresi majd a lehetőséget, hanem az emberrablók összekötője is. Hisz az előzetes programban is az szerepelt, hogy ők fognak jelentkezni.

- Adja isten, hogy igazad legyen - mosolyodott el Miké.

Visszamosolyogtam rá, és csak ennyit mondtam:

- Majd imádkozom.

Reggel kilenc óra tájban ébredtünk. Rendbe szedtük magunkat, aztán elindultunk az étterembe. Meglehetősen kihalt volt, alig lézengett néhány ember az asztaloknál. Elfogyasztottuk a reggelinket, majd mivel Fruggi nem mutatkozott, felkerekedtünk, hogy meglátogassuk. Nem volt szerencsénk. Az étterem ajtajában futottunk össze vele, amint Ravikahnnal, a bodyoktatóval épp befelé igyekezett.

Nem volt mit tenni, köszöntünk nekik, és miután néhány rafinált körmondattal feltűnés nélkül a kis köpcös tudtára adtuk, hogy a délelőtti versenyen beszélni szeretnénk vele, továbbálltunk.

Visszatértünk a versenyzői szállásra, leültünk a társalgó egyik félreeső sarkába, és tükön ülve vártuk, hogy teljen az idő. Egész fellelegeztünk, amikor végre megérkezett Daren, és a hivatalos ceremóniának megfelelően szólítani kezdte a versenyzőket.

- Kim teák Yon!

A koreai felállt a mátrixképernyő előtt húzódó széksor legszélső székéről, ahol eddig ült, és nyugodt arccal odaballagott hozzá.

- Alán Holms!

- Jövök, mint a tornádó! - rikkantotta valahonnan a folyosóról az amerikai, és a következő másodpercben már be is sasszézott, copfját himbálva, aprókat sorozva a levegőbe.

- Hello, haver!-vigyorgott a koreaira.-Hogy ityeg a fityeg?

- Mint általában - válaszolta Kim.

- Akkor most még örülhetsz - élcelődött Holms, miközben egy pillanatra sem feledkezett meg a levegő ütlegeléséről.

- Miért?

- Mert hamarosan azt se fogod tudni, fiú vagy-e vagy lány.

Kim fejcsóválva elmosolyodott, látszott, hogy nem képes komolyan venni a másikat.

- Chiu Chiao!-szakította félbe Daren az emelkedett társalgást.

- Várjon, mindjárt jön - szólt oda neki nagy komolyan

Holms, majd a versenyszervező megdöbbsent arcát látva elvigyorodott. - Na, ne féljen, csak vicceltem.

- Elég izetlen tréfa - mondta hűvösen Daren. - Én is nagyon jól tudom, mi történt az éjjel, de a Karnaprachi-kupa szabályai szerint akkor is szólítanom kell a versenyzőket, ha tisztában vagyok vele, hogy valami miatt nem tudnak jönni.

- Oké, oké, bocs - emelte fel a kezét Holms.

Daren bólintott, aztán, mint aki nem is sejti, ki következik a névsorban, a kezében tartott papírra nézett, s onnan olvasta:

- Tai Long!

- Itt vagyok! - fordult be a folyosóról a thaiföldi.

Ő láthatóan nagyon tisztelte a hagyományokat, mert ezúttal is teljes harci díszben jelent meg.

Holms persze most sem állta meg szó nélkül a dolgot.

- Holnap már lesz is oka rá, hogy beöltözzön - morogta gúnyosan Longnak. - Mert engem ugyan nem fog éjjel kinyírni...

- levitte a hangsúlyt, mint aki befejezte volna a mondatot, és csak amikor Long válaszolni akart, tette hozzá: - ...a gyilkos!

A thaiföldi egy túlfűtött kazán módjára fújta ki a beszívott levegőt. Daren pedig, mielőtt még veszekedés alakulhatott

volna ki a két ellenlábás között, villámgyorsan elhadarta a bátor, becsületes helytállásról.szóló formulát, és nyomban utána elindította a menetet a sportcsarnok felé.

Odabent elég nagy volt a nyüzsgés, a közönség jó része még el sem foglalta a helyét, így aztán nem keltett feltűnést, amikor Fruggit követve elballagtunk a mellékhelyiségek irányába.

Amint bezártuk magunk mögött a WC-fülke ajtaját, szólásra nyitottam a szám, de a kis köpcös megelőzött.

- Ide figyelj, mit találtam a szobámban! - hadarta izgatottan, és mintha pisztolyt kapna elő, kirántott a zakója zsebéből egy borítékot, s az orrunk alá tartotta.

- Levél? - kérdeztük szinte egyszerre.

- Persze, majd mákos rétes -fortyant fel. - De ezenkívül valami idióta feltúrta a szobámat, amíg kajáltam. Úgy nézett ki a kégli, mintha légitámadás érte volna, alig ismertem rá.

- Tudja, hogy mit keresett a fickó?-faggattam, miközben fél szemmel a Miké kezébe tartott levelet olvastam.

- Persze, a suskát. De egyébként itt írja a levelében. Azt hitte a marhája, hogy magammal hoztam.

- Ühüm - bólintottam, és úgy döntöttem, hogy a felesleges kérdések megspórolása érdekében inkább végigolvasom az

emberrablók üzenetét.

A nyomtatott nagybetűkkel, hevenyészve megírt levélben a következő állt:

MIÉRT NEM HOZTA MAGÁVAL A PÉNZT? MIT GONDOL, HÜLYÉNEK
NÉZHET BENNÜNKET? HA HÁROM NAPON BELÜL NEM KAPJUK MEG AZ
EGYMILLIÓ DOLLÁRT, WILMOT SOSEM LÁTJA VISZONT A LÁNYÁT! HA
VALAMI ELŐRE NEM LÁTOTT DOLOG JÖTT KÖZBE, AKKOR JELEZZE AZZAL, HOGY LEVESZI A
NYAKKENDŐJÉT, ÉS HAGYJON ÜZENETET A KARNAPRACHI-EMLÉKHELY BEJÁRATA FELETTI, JOBB
OLDALI LAMPIONTARTÓ MÖGÉ TÚZVE, DE SEMMI TRÜKK, ÉRTI ? MERT NAGYON MEGJÁRJA !
Majdnem felkiáltottam örömben. Hisz ezzel a levéllel
megoldódott tervünk egyetlen problémás része, a kapcsolatfelvétel kérdése.
Feltekintettem az olvasásból, és Fruggira vigyorogtam.

- Tökéletes.

- Tökéletes? - hüledezett a kis köpcös. - Azt mondja, tökéletes? Szerintem
nyakig vagyunk a szarban.

- Csak látszólag.

- Hát lehet, hogy csak látszólag dúlták fel a szobámat, és
csak látszólag fenyegettek meg, de ha rájönnek, hogy át akarom vágni őket, akkor
látszólag ki is fognak nyírni. Márpedig ez
elég gennyes helyzet látszólag is, meg egyébként is.

- Nyugalom, Mr. Fruggi - csitította a kis köpcöst Miké. Higgye el, önnek nincs
mitől tartania.

- Gondolja?

- Hát persze. Önnek mindig csak azt kell tennie, amit az
emberrablók mondanak, és akkor békén fogják hagyni.

Fruggi hűmmögött néhány másodpercig, aztán bizonytalanul motyogta:

- Na jó, jó, de most mit csináljak?

- Majd én elmondom - vettem át a szót, és egy bátorító
mosolyt követően ismertetem előtte az éjszaka kiötlött tervünket. A kis köpcös
egyre növekvő aggodalommal hallgatta
az előadásomat, majd amikor a végére értem, szomorúan
Mike-ra nézett.

- Mr. Darms! így értette, hogy mindig azt tegyem, amit az
emberrablók mondanak?

- Mr. Fruggi! - mosolyogtam továbbra is. - Ha most megteszi ezeket az általunk
kért dolgokat, akkor a későbbiekben valóban elég lesz, ha betartja az
emberrablók utasításait.

Fruggi gondolkozott egy darabig, majd bólintott.

- Oké. Hisz végül is azért jöttem ide, hogy maguknak segítek. Már amennyire
tőlem telik. De tudják, hogy van ez... Az
ember, ha nincs örökké benne ilyen dolgokban, hajlamos rá,
hogy kicsit berezeljen...

- Nincsenek retenthetetlen harcosok, Mr. Fruggi - vigyorgott Miké. -
Legalábbis én még egyel sem találkoztam. Mindenki van egy természetes félsz.

- Akkor... oké - vigyorodott el, kissé szégyenlősen Fruggi.

Aztán nyomban utána tanácstalan arcot vágott.

- De hogy fogom én észrevétlenül felhívni Wilmotot?

- Miért, nincs a szobájában telefon? - kérdeztem.

- Van, de azzal csak a személyzetet lehet hívni. A városba
vagy külföldre csak az előcsarnokban lévő készülékekről telefonálhatnak, ott
viszont örökké nyüzsögnek...

- Kivéve a verseny idejét - vetette közbe Miké.

- Tényleg! - derült fel a kis köpcös. - Látja, ez eszembe sem
jutott volna. Rögtön megyek is, és...

- Egy pillanatra még! - állítottam meg. - A telefonálás kérdését megtárgyaltuk,
de a levél még hátravan.

- De hisz elmondtam, mit írjak - csodálkozott Fruggi.

- Azt igen. Csak azt felejtettük el pontosítani, hogy mikor
tegye a levelet a lampiontartó mögé.

- Ez is lényeges?

- Bizony!

- De... miért?

- Mert jó lenne, ha meg tudnánk lesni, ki megy a levélért.

Viszont egész nap nem rostokolhatunk ott az emlékhelynél.

- Ez igaz.
- Na ugye. Mellesleg... hasikerülne megállapítanunk a postás személyazonosságát, akkor lehet, hogy önnek már el sem kellene mennie az emberrablókkal tartandó találkára.
- Mit mondjak, tudnám értékelni a dolgot - vigyorgott Fruggi - ...Na és mikor kell odarakni a tartó mögé a választ?
- Este tíz és tizenegy óra között.
- Miért pont akkor?
- Mert addigra már elcsendesedik a villa, tehát nem kell attól tartani, hogy holmi sétálgatók megzavarják az akció menetét, ugyanakkor még nem kezdik meg rajzásukat a settenkedők.
- Settenkedők? - képedt el Fruggi. - Azok meg kik?
- Majd elmondom, ha lesz rá időnk. Most inkább siessen vissza, nehogy feltűnjön valakinek a távolléte.
- Igaza van! - helyeselt a kis köpcös. - Fő az óvatosság! Azzal búcsút intett, és kisiklott az ajtón.
Vártunk egy percet, majd amikor úgy ítéltük meg, hogy elég idő telt el a távozása óta, utánaeredtünk.
50.

Mint kiderült, semmiről sem késtünk le. Visszatértünkkor még csak Long - szabályok szerinti - várakozási ideje járt le. A thaiföldi levonult a küzdőtérrel, vállára borította fekete selyemköntösét, és távozott.

- Most jön a nagy meccs! - üdvözölt bennünket Konwicht, a masszőr, amikor helyet foglaltunk mellette. Aztán Mike-ra vigyorgott..- Remélem, már jobban van a válla.

Társam, mintha csak most jutna eszébe, hogy olyanja is van, tétován megmozgatta a kérdéses testrészt, majd elismerően bólintott.

- Maga tényleg csodát tett vele.

- Én megmondtam - vigyorgott a masszőr. - Meglátja, még egy-két kezelés, és jobb lesz, mint valaha.

- Aha.

A küzdőtér felé fordultunk, mert a vezető bíró Holmsékat szólította.

- Juj, micsoda adok-kapok lesz itt mindjárt - lelkesedett Konwicht. - Maguk szerint ki fog nyerni?

Válaszként vállat vontam, s közben a szemem sarkából

Fruggi felé lestem. A kis köpcös épp akkor állt fel a székéről.

Gondterhelt arccal megtapogatta a zsebeit, mintha keresne valamit, aztán megcsóválta a fejét, és kisietett.

Körbesandítottam, hogy utána indul-e valaki, de senki sem moccan.

...Nagyon helyes!

Visszafordultam a küzdőtér felé, és érdeklődve vártam

Holms meg a koreai összecsapását. Néhány pillanattal később

el is kezdődött a küzdelem. Kim a tőle várható módon, pazar

rúgáskombinációkkal kápráztatta el a közönséget, míg Holms

inkább kéztechnikával operált, s csak nagy ritkán eresztett el

egy-egy köríves rúgást. De azt mindig akkor, amikor kellett.

Úgy látszik, kinézte magának a koreai bal combját, mert ha

csak tehette, azt támadta. A hatalmas erejű köríves rúgások

pedig néhány perc után kezdték meghozni a kívánt eredményt. Kim egyre

bizonytalanabban mozgott, később rogyadozni kezdett a bal lába, végül térdre

esett, és hiába próbált

talpra szökkenni, nem sikerült neki.

Holms csak erre várt. Egy tolórúgással felborította a térdelőt,

majd fölé tornyosult, és talpélét a földön fekvő torkához

nyomta.

- Kopogj, vagy véged! - kiáltotta ijesztően eltorzult arccal, villámló szemekkel.

Kim sebtében eleget tett a felszólításnak, majd amikor a

földre paskolást követően Holms lassan elhúzta a lábfejét a

nyakától, nagy nehezen feltápáskodott.

Az amerikai néhány tizedmásodpercig még gyilkos tekintettel, vicsorogva meredt a semmibe, aztán - mint aki álomból ébred - megrázta magát, és a koreaira vigyorgott.

- Szerencséd van, haver, hogy kopogtál.

Mintegy válaszként - a döbbszent csendet követően - kitört az ováció. A nézőtérén lévő körülbelül félszáz ember nem sajnálta a torkát meg a tenyerét az ünneplésre. Hiába, ingyencek ültek a padsorokban, akik tudták értékelni a teljesítményt.

Márpedig ez a meccs mindent egybevetve a legjobb volt az eddigiek közül. Még akkor is, ha Holms tulajdonképpen egy végtelenül egyszerű módszerrel kerekedett felül.

Természetesen mi is együtt tapsoltunk a többiekkel. Amikor elcsendesedett a hangorkán, Miké diszkrétan odahajolt hozzám, és suttogva kérdezte:

- Szerinted megölte volna a koreait, ha nem kopog?

- Nem tudom - szűrtem fogaim közt a választ -, de egyben biztos vagyok.

- Éspedig...?

- Ha veszélyhelyzetbe kerül, nem ismer irgalmat.

A mérkőzés után megebédeltünk, majd némi lustálkodást követően elballagtunk az uszodába.

Konwicht már messziről integetett nekünk, és amint odaértünk, nyomban betessékelt Mike-ot a kínzókamrába. Társam megtört aggastyán módjára araszolt be a fülkébe, én pedig tisztelettel vegyes borzadállyal figyeltem, ahogy a masszőr a különféle tubusok meg téglék előkészítése után nekiesik. Ószintén szólva nem szívesen lettem volna Miké helyében.

...De hát ha egyszer jót tesz neki a kezelés.

- Bevallotta már...? - harsant váratlanul egy hang a hátam mögött.

Megfördültem. Holms vigyorgott rám, fürdőnadrágban, csuromvizesen, kezében egy doboz sörrel, s a kámpadon fekvő Miké felé bökött.

- Látja - mutatott aztán végig magán -, megfogadtam az összes tanácsot, amit tegnap adott. Úsztam, sörözök, és ha találok valami facér csajt, akkor a tudomiséra is sor kerülhet.

- El vagyok bűvölve - bólintottam.

- Aha, látom. Hé, masszörkém, a fogkrémet ne kenje rá a nyomorultra!

Konwicht szelíden elmosolyodott, de egyébként nem vett tudomást az élcelődésről, folytatta a munkáját.

- Nem lehet kihozni a sodrából - vigyorgott Holms, és belekortyolt a sörébe. - Nem úgy, mint ezt a Longot. Ő egy ilyen mondatra már... egyből ugrana.

- Mindenki más és más témára kényes - jegyeztem meg nyájasan.

Holms rám nézett, látszott rajta, hogy tudja, mire gondolok. Ki is mondta.

- Még mindig a rúgótechnikámon rágódik, mi?

- Például.

- Hogyhogy például?

- ...Van még egy-két dolog.

- Nocsak, ennyire érdeklek magát? Na, ki vele, mi fúrja az oldalát!

Egy darabig tűnődve meredtem a távolba, majd megkérdeztem:

- Mikor is született?

- Ezerkilencszáz... - hirtelen elhallgatott. - Miért érdekli ez magát? Különben is... a meccsek alatt többször is elmondták az adataimat.

- Igaza van - csaptam a homlokomra. - De hülye vagyok!

- Nem, Grey... - ingatta a fejét lassan Holms. - Maga nem hülye. Maga mindig pontosan tudja, hogy mit miért mond. Rápillantottam. Néhány hosszú másodpercig farkasszemet néztünk. Aztán bólintottam.

Holmsnak láthatóan nem tetszett ez az apró fejmozdulat. Kihörpintette a sörét, dühösen rám villantotta a szemét, aztán elviharzott mellőlem.

Vállat vontamés mivel Miké még Konwicht karmai közt vergődött, odaballagtam a szintén egymagában lévő Monicához.

- Hello! - köszöntem rá. - Kittit hol hagyta?

- Ő most erősít - nevetett a lány. - Ravikahn mutatott neki valamilyen csodagyakorlatot, amitől állítólag pár hét alatt darázsdereka lesz, és most azt csinálja.

- Miért? Nem jó neki a dereka úgy, ahogy van?

- Hát ezek szerint...

- Aha. És maga? Maga nem vágyik darázsderekra?

- Miért, maga szerint nem jó úgy, ahogy van? - ismételte meg a szavaimat.

Elvigyorodtam, és tüzetesen megszemléltem tetőtől talpig.

Aztán elismerően mondtam:

- Ha nő lennék, nagyon irigykednék magára. így viszont...

- így viszont...?

- így viszont inkább meghívom egy italra.

- Állok elébe.

Átsétáltunk az uszoda túlsó végében lévő asztalokhoz, és helyet foglaltunk az egyiknél. Megrendeltem az italokat, majd a lányhoz fordultam.

-Mondja, Monica, kérdezhetnék magától néhány... dolgot?

- Persze, miért ne? - vont a fel csodálkozva a szemöldökét.

- Úgy értem... a munkájával kapcsolatosan.

- A munkámmal?

- Igen. Mert maga a távol-keleti vallásokat tanulmányozza, és engem nagyon érdekelne egy-két, ezzel kapcsolatos... dolog..

- Hát... csak tessék!

Időközben megérkezett a pincér az italokkal, így vártam egy kicsit, és csak a távozása után tettem fel az első kérdést. De akkor aztán belevágtam a közepébe!

- Mondja, lehetséges, hogy ez az egész, ami körülöttünk zajlik, igaz?

- Attól függ, mire gondol - mosolyodott el Monica.

- Hát... erre az egészre. Lehetséges, hogy valaki a halála után egy másik testben újraszülessen, és bosszút álljon a múltbeli sérelmeiért?

- Ezt egyszer már kérdezte tőlem, ha nem is pont ezekkel a szavakkal.

- Igen, igen... de azóta történt egy és más.

- Például?

- Például megöltek még egy embert. És ráadásul most volt is szerencsém látni a gyilkost, akin minden kétséget kizáróan Kamaprachi álarca volt.

Monica hallgatott egy darabig, aztán óvatosan mondta:

- Olyan esetekről tudok, ahol valaki visszaemlékezett az előző életére, és pontosan leírta, mi történt vele a múltban...

- De ez nem ellenőrizhető.

-A kutatók sok esetben utánnyomoztak ezeknek a... mondjuk így, vallomásoknak...

- És?

- Volt olyan, hogy a vizsgált személy név és lakcím szerint el tudta mondani, kinek a testében és hol élt az előző életében.

Sőt, konkrét eseményeket is el tudott mondani a múltjából.

- És bebizonyosodott, hogy igazat beszél?

- Nemegyszer előfordult.

Lassan kezdett felállni a szőr a hátamon.

...Úristen! Lehet, hogy a végén kiderül: ezaz egész hátborzongató és hihetetlen történet igaz?.. Nem, az nem lehet...

Vagy mégis?

Néhány másodpercig tanácstalanul bámultam a poharamba. Aztán úgy döntöttem, hogy mielőtt végképp hinni kezdenék ebben az egész kísérteties históriában, témát váltok.

- Még egy kérdésem lenne.
- Csak rajta!
- Tud olyan szertartásról, amelynek részeként bizonyos emberek úgy imádkoznak valakinek az emlékhelye, kápolnája előtt, hogy leborulnak a bejáratnál, és benyúlkálnak egy rácson?
- Tessék? - nézett rám értetlenül Monica.
Persze, értettem, hisz elég hülyén vezettem elő a dolgot. De nem akartam elárulni neki, hogy konkrétan mire gondolok.
...így viszont elég nehéz kérdezni!
- Ööö... szóval arra gondolok, hogy van egy emlékhely, amelynek a bejáratán rács van...
- Mint itt, a Karnaprachi-emlékhelyen?
...Puff neki! Erre mondják azt, hogy talált, süllyedt.
- Igen, mint például a Karnaprachi-emlékhelyen.
- És mi a kérdés?
- Hogy egy ilyen emlékhely esetében a tisztelők hogyan róhatják le kegyeletüket a halott előtt?
- Hát természetesen úgy, hogy bemennek, letérdelnek az oltár előtt, és imádkoznak az istenekhez a halott lelki üdvéért.
-Aha.
- Csak ezt akarta tudni?
- Igen - bólintottam ernyedten.
- Akkor most nekem is lenne egy kérdésem... vagy inkább kérésem.
- Nocsak! Halljuk!
- Tudja, olyan kíváncsi lennék, hogy maguk hogyan készülnek fel egy-egy mérkőzésre.
- Miért, nem látott még kung-fu-edzést? - csodálkoztam.
- Dehogynem - nevette el magát Monica. - Hisz maga is tudja, hogy itt, keleten a vallás és a harcművészet nemegyszer összefonódnak.
- Akkor hát...?
- Nagyon sok stílus képviselőjét láttam már edzeni, de Tong Long Mantis-est még nem.
- Hát... ez esetben inkább Mike-kal kéne konzultálnia, mert én nem Imádkozó Sáskát csinálok.
- Hanem?
- Én az évek folyamán egy saját stílust alakítottam ki magamnak.
- Ez komoly?
-Igen.
- És mi a neve?
- Fekete Párduc. Persze, tudom, hogy már van ilyen nevű stílus, de az elég jelentősen eltér az enyémtől. Legalább annyira, mint, mondjuk, az északi taekwon-do a déli-től.
- Aha, értem... Nos, ez esetben... inkább a Fekete Párducra lennék kíváncsi, mint az Imádkozó Sáskára.
Elvigyorodtam.
- És mikor óhajt megtekinteni egy edzést?
- Akár most is.
- Most?
- Persze, miért ne?
Egy pillanatra meghökkentem, de aztán bólintottam. Hisz amúgy is akartam edzeni a délután folyamán.
Monica a bólintásom nyomán kiitta az italát, és felállt.
- Akkor mehetünk.
- Máris?
- Miért, várunk valakire?
- Nem - sandítottam Konwicht felé -, tulajdonképpen nem.
- ... látja, ebből a laza, rogyasztott, kiszolgáltatottnak tűnő állásból robbanásszerűen lehet támadni. Csak az a lényeg, hogy minden izmát elernyessze, és az agyából is kitöröljön minden zavaró gondolatot. A teljes figyelmet az ellenfélre kell összpontosítani, aztán az alkalmas tizedmásodpercben előrelendülni, és...
Puff!

A talpélem hangos csattanással vágódott a bokszzsáknak, amely a rúgás hatására jó három méterre csúszott hátra a drótkötélpályán.

- Ez kemény volt - bólított elismerően Monica. - Ezek szerint egy ugyanilyen súlyú embert is el tud ilyen messzire repíteni.

- Valószínűleg - hagytam rá. - Bár küzdelem közben ritkán lehet ennyire tisztán megcsinálni ezeket a mozdulatokat. Például az az ütés, amit legelsőnek mutattam, talán háromszor sikerült tökéletesen éles helyzetben.

- Ühüm.... És még... mit tud mutatni?

- Nézze, már így is túl sokat árultam el az általam kifejlesztett technikákból. Tudhatja, hogy az ilyesmit mindenki szigorúan magában tartja, és csak nagy ritkán, veszély esetén alkalmazza, mert nem akarja, hogy más is megtanulja.

- Csak nem attól félsz, hogy esetleg elorozom a féltve őrzött mozdulatait?

-Nem...

- De nem akar többet megmutatni.

- Úgy van - mosolyodtam el.

- Hát jó - biccentett beleegyezően Monica. Lassan odajött hozzám, és megállt előttem. - Köszönöm a bemutatót.

- Nagyon szívesen.

- ...Igazán érdekes volt.

- Köszönöm a dicséretet.

Néhány pillanatra zavart, vibráló csend ereszkedett közénk, mint amikor az ember mondani akar valamit, de nem tudja, hogyan fogjon hozzá. Aztán Monica tett egy bizonytalan lépést az ajtó felé.

- Hát akkor én... megyek is. Kitti már bizonyára keres.

-Kitti?

- Igen.

-...Aha.

- Hát akkor...

- Igen?

- Azt hittem, akart valamit mondani.

-Én?

- ...liigen.

- Nem.

- Ühüm.

Álltunk egymástól néhány centire, és egyszer csak nem jutott eszünkbe egy értelmes mondat. Pedig sok mindent szerettünk volna mondani egymásnak. De ebben a helyzetben a legjebb -pwji értelmesebb gondolat is széthullik az ember agyában, csak arra gondol, hogy...

Lassan odahúztam magamhoz az előttem állót, és megcsókoltam. Monica pedig visszacsókolt, vadul, szenvedélyesen, mintha mindig erre várt volna. Egy pillanat alatt felizzott a teste, és remegni kezdett, mint valami lázas betegé. Olyan szenvedélyesen ölelt, hogy szinte megijedtem. Aztán a csók véget értével szelíd erőszakkal lenyomott a fékpadra, kihámozott a kung-fu-nadrágból, és a csókoló ajkak vándorolni kezdtek a testemen. Először a nyakamat simogatták végig, aztán a mellkasomat, aztán a hasamat, aztán... aztán a fejem felett lévő neonsövek fénye szikrázó szivárvánnyá lobbant lehunyt szemem előtt.

- Hát te, hogy nézel ki?

- Én?... Miért?

- Úgy heversz itt, mint egy kifacsart citrom.

Minden erőmet összeszedve felkényököltem az ágyon, és Mike-ra hunyorogtam.

- Ami azt illeti, te se vagy túl friss - motyogtam néhány másodpercnyi bamba szemlélődés után.

- Úgy látod?

- Ühüm.

- Igazad van.

Miké behúzta maga mögött az ajtót, odabotorkált a fekhelyéhez, és rárogyott.

- Súlyoztam - közölte néhány másodpercnyi zihálás után.

Minden elhasználtságom ellenére is, azonnal kapcsoltam.

- Hát nem tudom, milyen gyakorlatot csináltál, de valami nagyon speciális dolog lehetett.

- Miért?

- Mert szerintem karcsúsodtál.

-He?

- Vékonyabb lettél.

- Micsoda? Ezt komolyan mondd? - Miké tétován megtapogatta a derekát, aztán bizonytalanul mondta: - Pedig Ravikahn szerint hetek kellene ahhoz, hogy látszódjon.

- De miért a derekadat tapizod?

- Mert... - hirtelen gyanakodva felkapta a fejét. - Hát nem az lett kisebb?

- Nem.

- Hát?

- Az agyad.

Társam felhördült, aztán bombázni kezdett a keze ügyébe eső tárgyakkal. Amikor kifogyott a munícióból, mogorván kérdezte:

- És te? Mitől vagy ilyen elnyűtt?

- Én is edzettem.

- Hm. Én egész másra gondoltam.

- Mire?

- Hogy Monica meglátogatott.

- Ki állította az ellenkezőjét?

- Azt mondtad, edzettél.

- De ő is ott volt.

-Ja, vagy úgy!

-Egén.

- Aha. Azért remélem, vacsora előtt még össze tudod szedni magad annyira, hogy körülszimatoljunk az emlékhelynél.

- Persze.

- Remek. Akkor nyomás, készülődni!

-Há?

Miké negédes mosollyal mondta:

- Ha nem tudnád, elárulom: nyolc óra múlt tíz perccel. Valóban ideje volt indulni, hisz odakint már kezdett sötétedni. Sebtében lezuhanyoztam, majd amikor a hideg víz hatására úgy-ahogy magamhoz tértem, felöltöztem, és intettem Mike-nak, hogy mehetünk.

Az emlékhely környékén senki sem volt.

- Tudod, mit? - ajánlotta Miké, miután körbekémlelt. - Te keress valami búvóhelyet, én meg addig körbeszimatolok az épületnél.

- Mit akarsz körbeszimatolni? - érdeklődtem szelíden.

- Hát megnézem a lampiontartót... meg benyúlkálok a rácson, hátha rájövök: mi abban a jó.

- Oké - vontam vállat, és beszélgettem a bokrok közé, hogy megnézzem, honnan láthatjuk legtökéletesebben az emlékhely bejáratát.

Nemsokára találtam is egy kiváló kukkolópontot. Próbaképp kényelmesen befészkeltem magam, és néhány pillanatig elmélyülten figyeltem Mike-ot, amint előírászerűen letérdepel, és matatni kezd a rácson túl.

Sajnos, nem tartott sokáig az előadás, mert rövidesen felbukkant Miké háta mögött Daren, a versenyszervező.

- Mr. Darms! - szólt rá meghökkenve az imádkozóra. - Mit csinál?

- Ööö... semmit - ugrott talpra zavartan a rajtakapott.

- De hát akkor... miért térdepelt a földön?

- Csak úgy.

- Csak úgy?

- Iiigen. Azazhogy... le akartam róni a tiszteletemet Karnaprachi emléke előtt. Daren enyhe gyanakvással fogadta a hevenyészett magyarázatot, én pedig úgy éreztem, itt az ideje közbelépni, és mássfelé terelni a beszélgetést. Kicsúsztam a fedezékből, a kavicsösvényhez osontam, aztán lendületes léptekkel odasiettem

az

emlékhely bejáratánál állókhoz.

- Hát te meg mi a fenét csinálsz itt?! - förmedtem rá Mike-ra már messziről. - Már mindenütt összeviessza kerestelek.

- De én csak... - hebegte társam, de belefojtottam a szót.

- Arról volt szó, hogy vacsora előtt még edzünk egyet, erre te, se szó, se beszéd, eltűnsz. Ha ilyen fegyelmezetlen vagy, akkor inkább hagyd a fenébe az egész versenyzést. Az ember

vagy komolyan csinálja, vagy sehogy. Nem igaz, Mr. Daren?

A versenyszervező néhány másodpercig zavartan pislogott, hol egyikünkre, hol másikunkra, aztán bólintott.

- Hát..., hogy őszinte legyek, a versenyzés szerintem is nagy odaadást kíván.

- Pontosan erről van szó! - csaptam le rá. - És igaz, hogy Miké erről a versenyről kiesett, de két hét múlva indulni akar egy másikon. Márpedig ha ott jobb eredményt akar elérni, mint itt, akkor nagyon-nagyon keményen kell edzenie. Különben sem vagyok híve a slampos munkának semmiben. Egyébként biztos vagyok benne, hogy ön sem, hisz ez az egész verseny olyan kitűnően van megszervezve, hogy...

- A, ezt inkább hagyjuk! - legyintett elkeseredve Daren.

- De... miért? - csodálkoztam rá.

-Mert... - fájdalmasan sóhajtott egyet, aztán kibökte: Mert valószínűleg ez volt az utolsó Karnaprachi-kupa.

- Az... utolsó?

- Igen. Épp az imént beszéltem erről Mr. Suraponggal.

- De hát... miért?

- Miért, miért... - tört ki indulatosan Daren. - Nagyon jól tudják, hogy miért. Mert az az idióta, aki Karnaprachinak álcázza magát, el fogja érni, hogy jövőre senki sem akar majd eljönni ide. Márpedig, ha nincs induló, nincs Karnaprachi-kupa sem.

- Gondolja, hogy a gyilkosságok elriasztják a versenyzőket?

- Biztos vagyok benne. Akkor pedig befellegzett a versenynek. Meg az én munkámnak is. És ezt nemcsak a szervezési díj elvesztése miatt sajnálom, bár az sem megvetendő dolog...

Tudják... ez a verseny a szívemhez nőtt. Szerettem csinálni. És most... egyszer csak vége.

- Még nem biztos - próbáltam vigasztalni. - Ha sikerülne elkapni a tetteket, minden rendbe jönne.

- Akkor igen - bólintott, majd miután körbepillantott, hirtelen odahajolt hozzánk, és suttogva mondta: - Mostantól kezdve örökké a kertben fogok járőrözni. És előbb vagy utóbb el fogom csípni a rohadékot.

- Nem fél a vasvázás legyezőtől? - kérdezte Miké.

- Ha már elfelejtették volna, a légióban szolgáltam - morogta elszántan Daren.

- Nyugodjanak meg, tudok vigyázni magamra. Meg aztán... ha tudok, inkább segítséget hívok, és csak akkor szállok szembe vele egyedül, ha nincs más lehetőség.

- Bölcs elgondolás - helyeselt. - Hát akkor... további jó járőrözést. Te meg - fordultam Mike-hoz - gyere! Ha már nem edzel, legalább az étkezési időt tartsd be pontosan!

Elindultunk a kavicsösvényen, s nemsokára magunk mögött hagytuk az emlékhelyet, a mellette ácsorgó, bőszen tekintetű Darennel együtt.

Megvacsoráztunk, majd némi pihenést követően

az emlékhelyhez óvakodtunk, és elfoglaltuk leshelyünket. Bár időközben teljesen beesteledett, a holdfény révén tökéletesen szemmel tudtuk tartani a lámpiontartókat. Úgy tűnt, végre semmi sem akadályozhat meg bennünket abban, hogy azonosítsuk az emberrablók összekötőjét.

Körülbelül tízpercnyi várakozás után megérkezett Fruggi,

majd, miután elhelyezte a levelet a lámpiontartó mögött, távozott.

Mikor eltűnt a bokrok között, Miké figyelmeztetően megbökte a vállam, mintha azt

mondaná: na, most aztán jól nyissuk ki a szemünket!
Bólintottam, jelezve, hogy részemről jöhet a postás.
Feszült percek következtek. Úgy számítottam, hogy az emberrablók cinkosa a főépületben vagy annak környékén lesi a kis köpcöst, és amint az visszatér a kertből, elindul az emlékhelyhez.
...Tehát bármelyik pillanatban itt lehet!

A hold továbbra is büszkén uralta az égboltot, kellőképpen megvilágítva a lampiontartók környékét, így nyilvánvaló volt, hogy fel fogjuk ismerni a fickót.

Vagy mégsem?

Váratlanul csörtetés hallatszott a hátunk mögött, majd egy sötét árny vágódott be a bokorba, ahol lapultunk.

A másodperc törtrésze alatt reagáltunk. Miké kirúgta az ismeretlen lábát, én megragadtam a karját, csavartam rajta egyet, majd nyakszirten vágtam a fickót.

Amint elernyedte, felnyaláboltam, és kisiklottam vele a bokorból. Miké közvetlenül mögöttem jött, készen arra, hogy az első gyanús jelre letaglózza az ismeretlent vagy bárki mást, aki felbukkan mellettünk. De senki sem jött.

Néhány métert cipeltem az ajultat, aztán amikor egy jobban megvilágított helyre értem, a fény felé fordítottam, hogy lássam az arcát. Az eredmény lehangelő volt.

Az örökké részeg vészmadarat, Mautót tartottam a karomban.

- Hát ez nem a mi emberünk - suttogtam kedvetlenül.

- Szerintem sem - biggyesztette le a száját Miké.

- Hm. Most mi a fenét csináljunk?

- Vigyük odébb egy kicsit, és hagyjuk magára. Ahogy a leheletén érzem, olyan részeg, hogy arra sem fog emlékezni, mi történt vele.

- Igazad van.

Gyorsan arrébb vittem néhány bokorral az öreget, és letettem egy óriási páfrány tövébe. Békés hortyogással reagált a manőverre.

...Nagyon helyes!

Intettem Mike-nak, hogy menjen, és én is siettem vissza a leshelyre.

Pillanatokkal később már ismét az ágak takarásában lapultunk, feszülten várva a postást. Aki egyelőre nem jött.

A percek lassan vánszorogtak, mi pedig egyre türelmetlenebbül meresztgettük szemünket az éjszakába. És egyre nyugtalanabbul. Végül Miké mondta ki az apránként mindkettőnkbe befészkelő gyanút.

- Lehet, hogy azalatt járt itt a fickó, amíg mi az öreggel foglalkoztunk?

- Ennyire nem lehetünk balszerencsések - motyogtam minden meggyőződés nélkül.

- Szerintem meg igen - vicsorogta társam, és a következő pillanatban kisiklott a bokorból.

Egyenesen az emlékhelyhez sietett. Belesett a lampiontartó mögé, aztán öklével dühödten a levegőbe sújtott.

Elkeseredve másztam ki az ágak közül. Leporoltam a ruhám, és amikor Miké visszatért, csak ennyit mondtam:

- Gyerünk a csónakokhoz!

Már meg se lepődtünk, amikor egyiket sem találtuk

a parton. Csak káromkodtunk néhányat, aztán Miké átsurrant a kert túlsó térfelére, én meg ott maradtam a bal oldalin.

Behúzódtam a leshelyre, és miközben a vizet figyeltem, azt hajtogattam magamban: most, ha törik, ha szakad, el fogok csípni egy csónakázót... És addig verem, amíg el nem mondja, hol járt. Aztán elismétlem ezt a kezelést a többiekénél is.

Rettenetesen bosszantott, hogy már sokadszor maradunk le valamiről a balszerencsénk miatt.

...De most nem fogom hagyni, hogy bármi is megzavarjon!

Most aztán... Hopp! Mi volt ez?

A Karnaprachi-emlékhely felől neszezés hallatszott.

Nyomban harcra készen kukucskáltam ki az ágak közt, de rögtön el is ernyesztettem az izmaimat. Csak Mautó volt az. Elég hamar magához tért - állapítottam meg, miközben figyeltem, ahogy halk, nyekergő dúdolással eldülöngél a rejtekhelyem mellett. Egészen addig követtem a tekintetemmel, amíg felbotorkált a sampanjára, és bement a lakótérbe. Akkor visszafordultam a víz felé. És nem sokkal később feltűnt a csónak!

...Na végre!

Lassú, egyenletes tempóban közeledett felém, a benne ülő gyakorlott mozdulatokkal húzta az evezőket. Legfeljebb tizenöt másodpercig tartott, amíg az aprócska szigetek és a part közötti távot megtette. Amikor a csónak alja hozzáfeszült a talajhoz, benyúlt az evezőpad alá, előhúzott egy rongyba bugyolált csomagot, hóna alá csapta, és kilépett a szárazföldre.

A hold éppen az arcába sütött, így nem volt nehéz megállapítanom, hogy kicsoda. Mégis meglepődtem, mert bárki másra inkább számítottam volna, mint őrá.

A rejtélyes csónakázó ugyanis a különleges derékkarcsúsító gyakorlatok kitalálójája, Ravikahn volt.

Kissé kábán vártam, mit fog tenni.

Nos, körbekémlelt, megigazította a csomagot a hóna alatt, aztán elindult... Mautó sampanja felé. Amikor pedig odaért, magától értetődő természetességgel felsietett a vízi járműre, és besurrant a lakótérbe.

...Hát ez meg mi a fenét akar az öregtől? És mit keresett a tengeren? És milyen csomagot cipel magával?

Csak úgy cikáztak az agyamban a kérdések, miközben kicsusszantam a rejtekhelyemről. Sebtében megigazítottam a ruhám, és én is a sampanhoz indultam.

De alig tettem meg pár métert, amikor a Karnaprachiemlékhely felé vezető kavicsösvény felől halk lépések hallatszottak. Aztán Daren bukkant elő a bokrok takarásából.

Mikor meglátott, előbb döbbenetesen megtorpant, majd izgatottan suttogetta:

- De jó, hogy találkoztunk, Mr. Grey! Jöjjön velem gyorsan!

- Minek? - kérdeztem, meglehetősen ingerülten.

- jöjjön gyorsan!

- De mi a...

- Karnaprachi!

- Mi van vele?

- Imádkozik!

- He?

- A sírhelyen. Ott van bent, és imádkozik.

- Micsodaaa?

- Úgy, ahogy mondom. Odabent térdel a saját szobra előtt, és imádkozik.

- Ez képtelenség! - torkoltam le. - Azok között a rácsok között nincs ember, aki bejusson.

- Hát ez az! - suttogetta borzadva a versenyszervező. - Ember nincs...

Erre aztán én is megborzadtam egy kicsit. Mert az még csak hagyján - pláne a jelenlegi körülmények között - ha valaki összetalálkozik Kamaprachival... De hogy a fickó ott imádkozik a saját, azaz a régi testének szobra előtt... ez már kissé hajmeresztőnek tűnt, különösen akkor, ha ezt olyan zárt térben teszi, ahová lehetetlen bejutni.

- Na jó - bólintottam némi morfondírozás után. - Nézzük meg a fickót!

- Csak halkan! - óvott Daren. - Ha meghallja a lépteinket, biztos, hogy eltűnik. Vagy ránk támad.

- Délután még azt mondta, hogy tud vigyázni magára emlékeztettem. - Most meg fél egy kis csetepatétól?

- Persze hogy félek - ismerte be.

- Ühüm... Na jó, menjünk.

Elindultunk. Végigsurrantunk a kavics sétányon, majd az

emlékhely közelébe érve a bokrok közt folytattuk az utunkat. Mikor már csak pár méternyire voltunk az épülettől, megálltunk, és óvatosan kikukucskáltunk a díszcserjék fedezékéből. Az emlékhely bejáratán lévő rácsok közt tökéletesen be lehetett látni a belső térbe. Már csak azért is, mert odabenn a szobor melletti tartókbán gyertyák égtek. A szobor előtt pedig... valóban ott térdelt Karnaprachi!

Mit mondjak, egy pillanat alatt kivert a víz. Az egész szituáció érthetetlen, valószerűtlen és hátborzongató volt. Néhány másodpercig kimeredt szemmel bámultam a látványt, aztán visszahúzódtam a bokor takarásába, és a karjánál fogva Darent is magam mellé rántottam.

- Elmegyek, szólok a többieknek - leheltem, s nyomban indultam volna, de a versenyszervező rémülten belém kapaszkodott.

- Csak nem akar itt hagyni? - suttogta kétségbeesetten.

- Mindjárt jövök, csak..

- Azt már nem! Én itt nem maradok.

- De hát valakinek szemmel kell tartania a fickót.

- Lehet, de én akkor se maradok itt.

- Hát akkor menjen maga a többiekért! .

- így már oké. Hol a barátja?

- Miké? - kérdeztem tétován, mert nem tudtam, hogyan magyarázzam meg, hogy Miké a kert túlsó végében egy bokor alatt rejtőzik, és a tengert kémleli.

- Hát persze hogy Miké - bölintott Daren. - Hisz gondolom, őt hívná ide a legszívesebben.

- Igen... de nem tudom, hol van.

- Nem tudja?!

- Nem... És nincs időnk ezen problémázni! Szaladjon a versenyzői szálláshoz, és szóljon az ott lévőknek. Egyébként lehet, hogy Miké is ott lesz.

- Aha.

Daren eltűnt a bokrok között, én pedig újra kikukucskáltam a fedezék mögül.

Kamaprachi még ugyanabban a pózban térdelt, mint az imént! Láthatólag nagyon fohászkodott valamiért.

Már-már belefeledkeztem a szemlélődésbe, amikor jobbról ágreccsenést hallottam.

Elkaptam a tekintetem az emlékhelyről, és a zaj irányába fordultam. A fekete éjszakába vesző bokrok és páfrányok egykedvűen bámultak vissza rám... Aztán újra reccsent valami.

Lassan kezdem kényelmetlenül érezni magam. A hátam mögött Kamaprachi, elöttem a sötétben pedig... ki tudja, ki.

...Vagy lehet, hogy nincs is ott senki? Lehet, hogy csak a rendkívül éles hallásom nagyítja fel a körülöttem lélegző természet parányi neszeit? Vagy csak valami aprócska állat osont el a közelben?

Nem jutott rá időm, hogy végiggondoljam az egyes verziókat, mert hirtelen ruhasuhogást hallottam az emlékhely felől.

Hátra akartam pördülni, de elkéstem. Éles fájdalom hasított az agyamba, a következő pillanatban pedig egy sötét, feneketlen kútba zuhantam. Arra ébredtem, hogy Kim teák Yon, a koreai versenyző pofogtat.

- Na végre! Magához tért!-jelentette ki a fölém hajló, amikor látta, hogy nagy nehezen kinyitom a szemem.

Erre Daren, aki eddig valahol a látókörömön kívül veszekedett Tai Longgal meg Miss Tiarunggal, odarobogott hozzám.

- Mi történt, Mr. Grey? Beszéljen!

- Kaptam egyet a fejemre - morogtam valahol az álom és az ébrenlét határán.

- Na tessék! - fordult ekkor a versenyszervező Longékhoz. Látják? Látják?

- Látjuk - vont vállat Long.

- De mégse hiszik, amit mondtam, ugye? Na, nem baj! Mr.

Grey, mondja el nekik! Mondja csak el nekik!

Erőlködve felkönyökölttem, és még mindig kissé kábán kérdeztem:

- Mit? .

- Hát, hogy itt volt! Azt hiszik, hülye vagyok. Végre rájöttem, miről is lehet szó. Az emlékhely felé fordultam, és figyelmesen szemügyre vettem. Aztán sóhajtottam egyet, elmorzsoltam néhány szitkot a fogaim közt, és visszahanyatlottam a fűre.

- Itt volt - mondtam egykedvűen.

- Mi van, Grey, már magára is átragadt ez a kísértethistória?

- tornyosult fölém rosszállóan Long.

Egy darabig szenvtelen arccal bámultam vissza rá, aztán megembereltem magam, feltápáskodtam, odaballagtam az emlékhely bejáratához, és a sötét belső tér felé böktem.

- Itt térdepelt a fickó a szobor előtt. A tartókban gyertya égett.

- Nehogy azt higgye, hogy elhiszük...

- Szarok rá, hogy mit hisznek! - robbant ki belőlem az indulat. - Pár perccel ezelőtt odabent egy fekete ruhás fickó imádkozott.

- Maga is tudja, hogy ez lehetetlen.

- Igen - bólogattam ingerülten. - Nagyon jól tudom, hogy lehetetlen... De mégis így volt!

Lassan kezdett benépesülni körülöttünk a terep. Nemsokára már az összes alkalmazott, vendég és versenyző ott tipródott az emlékhely előtti zsebkezdőnyi területen, izgatottan tárgyalva az eseményeket.

Miké is előkerült. Mikor megláttam, kérdőn felvontam a szemöldökömet. Alig észrevehető fejmozdulattal jelezte, hogy a másik két csónak még nem tért vissza, aztán ő kérdezte némajátékkal, hogy mi ez a nyüzsgés.

Épp azon voltam, hogy válaszolok, s azután körbesandítok, hogy ki az, aki hiányzik a társaságból, amikor megérkezett Surapong.

Házigazdánk komor arccal Darenhez sietett, és nekiszegezte a kérdést.

- Mi történik itt?

A versenyszervező néhány tőmondatban elmesélte az elmúlt húsz perc eseményeit, majd mintegy védekezően rám mutatott.

- Mr. Grey a tanúm, hogy nem hallucináltam, amikor láttam Karnaprachit.

- Hm - morogta Surapong, és hozzám fordult. - Ön biztos benne, Mr. Grey, hogy ööö... látták Karnaprachit?

- Pontosabban egy fekete ruhás fickót, akin Karnaprachit formázó álarc volt - válaszoltam, s közben ide-oda sandítva igyekeztem megejtetni a létszámellenőrzést. Nem volt könnyű dolog, hisz az emlékhely előtt szabálytalanul helyezkedtek el a bokrok, s közöttük összevissza tébláboltak a jelenlévők. Surapong azonban nyilván a bizonytalanság jeleként tudta be ugráló tekintetemet, mert elém lépett, és erélyes hangon kérdezte:

- És ön is biztos benne, hogy az illető odabent volt az emlékhelyen?!

-Igen.

- Rám nézzen, Mr. Grey!... Ha kérhetem. Mert így még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán figyel rám. Kelletlenül hagytam abba a nézelődést.

- Tehát?... - kérdezte Surapong.

- Mi tehát? - bámultam bele az arcába.

- Biztos benne, hogy...?

- Persze hogy biztos vagyok benne! És nemcsak én, hanem Mr. Daren is! Miért nem hisz nekünk?

- Mert az emlékhelyre lehetetlen bejutni, Mr. Grey. Nincs az az ember, aki akár az ablak-, akár az ajtórácsok között beférne. Éreztem, hogy szép lassan felforr a vérem.

- Hát ide figyeljen Mr. Surapong! Nem érdekel, hogy... hirtelen abbahagytam a beszédet, mert eszembe jutott valami.

...A gyertyák! Ott égtek a szobor melletti tartókban, legalább három méterre a

bejárati rácstól.

- Egy elemlámpát kérnék!

- Tessék?- néztek rám a körülöttem állók.

- Adjon valaki egy elemlámpát!

- De hát... miért?

- Azért, mert...! - kikaptam az egyik alkalmazott kezéből

a kérdéses tárgyat, odarobogtam a bejárati rácshoz, és bevilágítottam.

A jelenlévők félelemmel vegyes kíváncsisággal gyűltek körém.

A gyertyatartókra irányítottam a fénynyalábot, aztán diadalittasan kérdeztem:

- Látják?

- A viasz! - suttogta megbabonázva Tiarung.

- Bizony! - bölintottam. - A viasz!

s A tartók szélein ugyanis ott pompázott frissen lecsepegve a

Karnaprachi által használt gyertyák maradéka.

A felismerés hatására kitört a hisztéria. Kiabálás, sikoltozás, izgatott

veszekedés hangjai töltötték be az emlékhely

előtti terecskét.

Surapongnak csak óriási erőfeszítéssel sikerült lecsillapítania

a kedélyeket. No meg azzal, hogy - nem kis áldozatkészségről

téve tanúbizonyságot - beleegyezett: hatoljunk be az emlékhelyre, és nézzünk

körül odabent.

Csakhamar előkerültek a vésők, kalapácsok, fűrészek, és

körülbelül tizenöt percnyi megfeszített munka után feltárult a

vasrács.

- Csak óvatosan! - figyelmeztettem a bezúdulni készülőket.

- Nem lenne jó, ha összetaposnánk az esetleges nyomokat.

- Ugyan miféle nyoma lehet egy szellemnek?! - biggyesztette le az ajkát Holms.

- Ki tudja? - vontam meg a vállam, és mindenesetre elsőként nyomultam be, magam

előtt tartva egy nagy teljesítményű lámpát.

Az erős, szórt fény szinte nappali világosságba borította az

emlékhely belsejét. Tökéletesen látszott minden tárgy, minden

szeglet.

- Állj! - torpantam meg már az első lépés után.

- Talált valamit? - kérdezte valahonnan a hátam mögül

Surapong.

- Igen - feleltem.

1 A gyertyatartókhoz mentem, letérdeltem, és felvettem a

kőpadlóról az ott lévő aprócska tárgyat.

- Mi az? - gyűltek körém most már a többiek is.

- Egy gyufásskatulya - mutattam fel a dobozkat. - Nyilván

ezt használta a gyertyák meggyújtásakor.

- Itt vannak a gyufák is - emelt fel két elégett csonkot Kim

teák Yon.

Surapong néhány pillanatig hitetlenkedve bámult hol rám,

hol a koreaira, aztán odasietett a gyertyatartókhoz, és a rájuk

csepegett viaszmaradványra meredt. Láthatólag nem tudta

elhinni a történeteket. Nézte, tapogatta a fehér anyagot, aztán

egyszer csak felénk pördült, és kifakadt.

- Akkor sem lehet! Értsék meg, ide lehetetlen bejutni!

- Márpedig valakinek mégis sikerült - mondtam nyugodt

hangon, majd hozzátettem: - Méghozzá annak az embernek,

akin ilyen anyagból készült ruha volt.

Ezzel felcsippentettem a földről egy fekete selyemszálát.

Surapong tekintete döbbenet jójózott ide-oda a

jobb kezemben lévő gyufásdoboz és a bal kezemben tartott

selyemszál között. Csak nagy sokára tudott megszólalni, s akkor is csupán annyit

tudott kinyögni:

- De hát... a rács... a rácsok...

- Biztos benne, hogy nincs valamilyen titkos bejárat az emlékhelyre? -
kérdeztem.

- Nem... én... nincs... nem tudok...

- Márpedig kell lennie! - jelentette ki határozottan Kim teák

Yon. - Hisz a rácsok közt lehetetlen átbújni, Karnaprachi viszont itt volt bent.

- Lehet, hogy valamilyen föld alatti járaton át közlekedik vélte Martin Hua, a

jeetkune-dós. - Sőt, az is lehet, hogy a föld alatt van a rejtekhelye. Ott tanyázik, onnan indul gyilkolni, és oda is tér vissza.

- Akárhogy is van - mondta elszántan Kim -, meg kell keresni a titkos bejáratot. Az ötlet hatására felbolydult a társaság. Megvadult régészcsorda módjára vetették rá magukat a falakra, a kőpadlóra és a rácsokra, kopogtatva, nyomogatva, ráncigálva minden ki- és beszögellést, hogy rábukkanjanak a titkos bejáratra, amelyen keresztül Karnaprachi ki-be jár. Surapong magába roskadva figyelte a rombolást, nem volt ereje, hogy tiltakozzon. Igaz, az egész nem is tartott tovább két percnél. Hisz ugyan mit lehet vizsgálni: egy körülbelül húsz négyzetméteres s csaknem teljesen üres helyiségen.

- A padlón nincs nyoma titkos ajtónak - közölte rövid vizsgálódás után Martin Hua.

- A falakon át sem lehet bejutni - állapította meg Kim teák Yon, majd hozzátette: - A plafon is érintetlen.

- A rácsok sincsenek megbontva - egészítette ki az összegzést Tai Long.

- Akkor most mi van? - tette fel a kérdést Fruggi.

Senki sem felelt. Én is hallgattam, s közben a jelenlévők arcát figyeltem. Mert biztos voltam benne, hogy valaki közülük pontosan tudja: mi van. Egyszer csak furcsa érzésem támadt. Mintha eggyel kevesebben lennének.

Gyors létszámellenőrzést tartottam, aztán megkérdeztem:

- Hol van Oscar Ewans?

- Tényleg, hol? - csodálkozott körbe Holms.

A jelenlévők közt izgatott sugdolózás támadt, majd Long mondta ki a tényt:

- Itt nincs.

Egy pillanatra baljós csend ülte meg a helyiséget. Az emberek riadt, rosszat sejtő pillantásokkal tekingettek körbe. Aztán az időközben magához tért Surapong kiadta az ukázt:

-Gyerünk! Keressük meg!

Több se kellett a felajzott társaságnak. Kizúdultak a helyiségből, és elemlámpákat lóbálva, kiáltozva szétszéledtek a kertben.

Csak Fruggi, Miké és én maradtunk az emlékhely épületében.

- Mondják, mi ez a baromság? - kérdezte izgatottan a kis köpcös, amikor magunkra maradtunk.

- Sajnos, én sem tudom, Mr. Fruggi - ráztam a fejem.

Fruggi a válasz hallatán fújt egyet, megcsóválta a fejét, aztán reménykedve kérdezte:

- És a levél?

- Sajnos, nem jártunk sikerrel.

- Ó, a francba!

- Még semmi sincs veszve, Mr. Fruggi - vigasztalta Miké. Bízson bennünk!

- Hát... én igyekszem...

- Helyes. Most pedig kérem, menjen a többiek után, nehogy feltűnjön valakinek, hogy együtt vagyunk.

- Igaza van - bólintott beleegyezően a kis köpcös. Látszott rajta, hogy még mondana valamit, de aztán inkább csak legyintett egyet, és kitotyogott a helyiségből.

- Egyre jobban félt szegény - nézett utána társam.

- Ühüm-bólogattam együttérzően, majd némi szünet után

hozzátettem: - De nem tudjuk kikapcsolni a játszából, szükségünk van rá... Na, nézzünk körül!

Nekiláttunk átvizsgálni a helyiséget, bízva abban, hogy mi majd több sikerrel járunk, mint a többiek, és rábukkanunk a titkos bejáratra.

Nem bukkantunk rá. Pedig minden négyzetcentimétert alaposan ellenőriztünk, padlótól a plafonig, oda és vissza. Végül

csüggedten abbahagytuk a kutatást. Én a tarkómnál keletkezett púpot kezdtem tapogatni, Miké a ruháját porolgatta rezignáltán. Közben megkérdezte:

- Te, Tony, egészen biztos vagy benne, hogy...?

- Igen, biztos vagyok benne! - vágtam közbe ingerülten. Ott térdelt a szobor

előtt, és imádkozott!

- Oké, oké! - emelte fel a kezét védekezőn társam. - Ha te mondod, akkor úgy is volt.

- Úgy volt - mondtam.

Aztán a szobor felé fordultam, és figyelmesen végigpásztáztam felfelé, egészen addig, amíg az arcához nem értem. Pontosabban a szemekhez. Ott azután megálltam. A vörös rubinok mélyén ugyanis mintha fény parázzlott volna.

...Igen! Sejtelmes és folyamatosan erősödő fény!

- A zannya! - súgtam magam elé, miközben megbabonázva meredtem a látványra.

- Mi a baj, Tony? - kérdezte Miké.

- Semmi - válaszoltam rekedt hangon, s közben egyszerűen nem tudtam elszakítani a tekintetem a rubinokról.

De Miké is észrevette a dolgot.

- Ez az, amiről Monicáék beszéltek - suttogetta ő is dermedten. - Ezek szerint tényleg igaz.

- Ez szerint igen.

Elhallgattunk, és ámulva figyeltük a páratlan látványt. A vörös kövek most már izzó parázként világítottak, mintha a szobor valóban élne, és határtalan haraggal tekintene le ránk, amiért megzavartuk a nyugalmát.

Fenséges és félelmetes volt.

Valószínűleg nagyon sokáig ott maradtunk volna a rubinok bűvöletében, ám váratlanul megtört a varázs.

Egy hosszú, elnyújtott sikítás volt az, ami megtörte. A versenyzői szállás felől hallatszott.

Elszakítottuk a tekintetünket a rubinokról, összenéztünk, aztán már száguldottunk is az épület felé.

Végigrobogtunk a kavicsösvényen, majd a szállás sarkánál az elemlámpák fényét követve becsörtettünk a bokrok közé.

- Mi történt? - kérdeztem az elsőként utamba kerülő Konwichitet.

A masször borzadó arccal, nyöszörögve mutogatott a háta mögé.

Félrelöktem, és átfúrtam magam az összeverődött embereken. Aztán megtorpantam.

Oscar Ewans, a sportkaratés hevert előttem a fűben. Halott volt.

A torkán éktelenkedő seben megalvadt vér szerint már legalább fél órája.

A körülbelül negyven perc múlva befutó Reshen

energikusan pattant ki az autójából. Röviden kikérdezte Surapongot, aztán utasította az embereit, hogy vizsgálják át töviről hegyire az emlékhelyet.

Ezt követően engem vett kezelésbe. Mindenekelőtt elvette

tőlem az eddig nálam lévő gyufásdobozt, és egy fullajtárjával a technikusokhoz küldte.

Egykedvűen néztem, amint a fickó elnyargal a zsákmánnyal, aztán Reshenhez fordultam.

- Nem hiszem, hogy találnak rajta ujjlenyomatot.

- Miért, annyira összefogdosta? - villantotta rám szigorúan a szemeit.

- Nem jobban, mint maga - nyugtattam meg. - Viszont biztosra veszem, hogy a fickó nem dobott volna el egy összetapizott dobozt.

- Majd meglátjuk. Mellesleg csodálkoztam volna, ha nem maga találja meg.

-Mert...?

- Mert maga... maguk mindig benne vannak a dolgok sűrűjében, mindig ott vannak, ahol történik valami. Vagy talán

mindig ott történik valami, ahova maguk mennek.

- Nem értem, hova akar kilyukadni - vágtam csodálkozó

arcot. - Remélem, nem arra gondol, hogy mi nyírtuk ki Ewanst,

majd Miké beöltözött Karnaprachinak, bebújt az egymástól

pár centire lévő rácsok közt, megvárta, hogy arra jöjjön Daren,

és transzcendentális erővel kényszerítette: szaladjon segítségért, méghozzá arra, amerre én vagyok.

- Miket nem gondol - húzta mosolyra a száját Reshen, majd

némi tűnődés után hozzátette: - Bár végül is semmilyen verziót sem zárhatunk ki. Legalábbis egyelőre.

-Aha.

- Igen. Persze, mindjárt tisztul a kép, ha ön elmondja, hogy hogyan is került le a tengerpartra az éjszaka kellős közepén.

- Vagyis arra kíváncsi, mit csináltam az est folyamán.

- Fejen találta a szöveget.

- Oké - bólintottam, és mesélni kezdtem. Szó szerint mesélni, hisz azt a sztorit adtam le neki, amit Mike-kal ötöltünk ki néhány perce, s amelyben nem szerepelt az emlékhelyen történt előzetes settenkedésünk, Mautó leütése és Ravikahn csónakázása. Reshen talán hitte a történetemet, talán nem, mindenesetre némi gyanakvó hümmögést követően utamra bocsátott. És pedig a szobánkba mentem, ledobtam magam az ágyra, és gondolataimba merülve vártam, hogy Miké is átessen a kihallgatáson. Mikor végre megérkezett, felültem, és kérdőn ránéztem.

- Nincs semmi különös - tárta szét a karját társam.

- Reshen nem is firtatta, merre tipródtál?

- Dehogynem.

-És...?

- Azt mondtam, amit megbeszéltünk. Te elmentél Mautóhoz, Karnaprachi felől kérdezősködni, én meg pár perc múlva utánad indultam.

- És mit szólt?

- Mit szólhatott volna? A vallomásunk egybevágott. Ez pedig azt jelenti, hogy Ewans halálakor mindketten itt voltunk a szobában.

- így legalább kénytelen leszállni rólad - vigyorogtam.

- Nagyon helyes - huppant le egy fotelbe társam. Néhány pillanatig jóleső elégedettséggel hallgattunk, magunkban dicsérve az eszünket. Aztán lassan visszazökkentünk a valóságba.

- És most hogyan tovább? - kérdezte Miké.

- Mármint Elizabeth ügyében?

- Persze.

- Hm. Nehéz kérdés - simogattam meg tűnődve az államot.

- Lassan kezdem azt hinni, hogy vele kapcsolatban a sors is ellenünk van.

- Nem tudnálak megcáfolni - vigyorodott el kesernyésen Miké. - Eddig nem igazán volt szerencsénk.

- Hát nem... Viszont a dolgok előbb vagy utóbb kiegyenlítik egymást... Általában.

- Úhüm. A bölcselkedésen kívül van más is a tarsolyodban?

- Természetesen.

- Nocsak! És mi az?

- Egy feltételezés. Mégpedig az, hogy az emberrablók elfogadják Fruggi kérését a találka ügyében.

- Eddig nem leptél meg különösebben.

- Nem baj, folytatom. A találkozást nyilván az éjszakai órákban akarják majd nyélbe ütni...

- Nyilván.

- Akkor viszont előzőleg értesíteniük kell a dologról Fruggit. Hacsak nem akarják álmából felrázni és pizsamában elvonszolni Elizabethhez.

- Ez is logikus. Csak nem értem, hogy hova akarsz kilyukadni.

- Még nem fejeztem be. A találkát nyilván nem itt a parton, hanem valahol a szigetek közt akarják lebonyolítani.

- Világos.

- Akkor viszont Frugginak csónakáznia kell. Még hozzá egyedül! Hisz nem ülhet be mellé valaki a parton azzal a felkiáltással, hogy én vagyok az emberrablók összekötője, menjen, amerre mondom.

- Valami dereng.

- Ne ijesztgess!

- Arra gondolsz, hogy Fruggi szól nekünk, mikor és honnan indul...

- Eddig nem volt nehéz kitalálni.

- ... aztán...

- Nos?

, - ... Hm. Az a baj, hogy ha követni próbáljuk, az emberrablók kiszúrhatnak bennünket.

- Így van. Csakhogy mi nem követni fogjuk!

- Csak nem arra gondolsz, hogy befekszünk a csónakba?

Mert ha igen, verd ki a fejedből. A fickóknak nyilván első dolguk lesz Fruggi megérkezésekor átvizslatni a ladikot.

- Ilyen gyatra elgondolás csak a te fejedben fordulhat meg nyájaskodtam.

-Hátakkor...?

- Nos, tegyük fel, hogy Frugginak fél tizenegykor kell indulnia.

- Tegyük.

- Ez esetben mi már tíz órakor leosonunk a partra.

-És?

- És belemerülünk a vízbe. Aztán megvárjuk Fruggit.

- Már értem! - kiáltott fel lelkesen Miké. - Nem is követjük a kis köpcöst, és nem is fekszünk be a csónakba, hanem mellette úszunk.

- Pontosán - bólintottam. - A csónak takarásában simán el tudunk jutni a találkahely közelébe, aztán, amikor odaértünk, elszakadunk tőle, és a víz alatt úszva kievickélünk a partra. Így hiába figyelik a találkahelyről a csónakot, és hiába vizsgálják át, amikor kiköt, nem vesznek észre bennünket.

- Egész használható terv - ismerte el Miké.

- Szerintem is.

- Ühüm - hűmögött társam, aztán hátradőlt a fotelben, a plafonra függesztette a tekintetét, s elgondolkozva mondta: - Akkor most már csak egy dologért kell imádkoznunk...

- Éspedig...?

Miké sóhajtott egyet.

- Hogy ezúttal ne jöjjön közbe semmi.

Szellemileg és fizikailag egyaránt elhasználódva

dőltünk ágyba, s másnap tízig meg sem moccantunk. Akkor is csak nagy nehezen kászálódtunk talpra.

Felöltözködtünk, rendbe szedtük magunkat, aztán elindultunk a főépületbe, hogy megreggelizzünk, meg hogy közöljük

Fruggival az elképzelésünket.

A bejáratnál Monicáékba és egy jól öltözött, negyvenöt év

körüli thai férfiből botlottunk. Az illető csak percekkel előbb érkezhetett, hisz a bőrröndjei még ott voltak mellette. Ennek ellenére olyan közvetlenül beszélgetett a lányokkal, mintha már

évek óta ismerné őket.

Sőt, annyira belemerült velük a társalgásba, hogy Monica

csak akkor vett észre, amikor hangosan rájuk köszöntem.

- Hello! - kiáltotta, aztán lelkesen mondta: - Látod, Tony,

most már nyugodtan kérdezhetsz bármit a kegyeleti szertartásokkal kapcsolatban, lesz, aki válaszoljon. Ez az úrugiyanis Bum

Pai professzor, a távol-keleti vallások kiváló szakértője.

- Ugyan-ugyan - szerénykedett az ismeretlen, aztán ránk

mosolygott. - A kisasszony túloz, nyilván így akarván ellensúlyozni azt az

általa imént bevallott tényt, hogy eddig még a nevemet sem hallotta. Pedig nincs ezen semmi csodálkozni- vagy

pláne szégyellnivaló. Nem publikálok olyan sűrűn, hogy mindenkinek, aki a témával foglalkozik, ismernie kéne a nevem.

- Nem az ismertség, hanem a végzett munka a fontos - udvariaskodtam, majd kezét nyújtottam. - A nevem Anthony

Grey, ő pedig a barátom, Miké Darms.

- Nagyon örülök.

- Mi is... - elmosolyodtam. - És ahogy látom, a lányok is,

úgyhogy nem is zavarunk tovább, mert nyilván rengeteg kérdést szeretnének feltenni önnek.

- Én is ettől félek - nevetett a professzor. - Pedig az az igazság, hogy elsősorban pihenni jöttem ide.

- Pihenni? - csodálkoztam. - Én meg azt hittem, hogy Mr.

Surapong hívta...

- így van. De ez a meghívás már hetekkel ezelőtt kelt, nem pedig a hölgyek által, épp az imént említett rendkívüli események hatására.

- Mindenésetre a legjobbkor érkezett - véltem. - Talán önnek sikerül magyarázatot adni néhány olyan dologra, amely a mi számunkra érthetetlennek tűnik.

- Legalábbis megpróbálom - nevetett a professzor.

- Hát akkor további kellemes társalgást - búcsúztam. - Mi, sajnos, nem maradhatunk, mert nekünk, sportolóknak, a fizikai táplálék az első.

Ezzel nyomomban Mike-kal elsiklottam a trió mellett, és benyomultam az épületbe.

Reméltem, hogy jókor érkezünk, s

Fruggit az étteremben találjuk.

Ott találtuk. Sőt, a kis köpcös kifejezetten várt

bennünket. Már messziről látszott rajta, hogy történt valami. Jöttünkre

felragyogott a szeme, mint valami kaszinó neonreklámja, aztán sietve

kihörpintette a kávéját, és elindult a

szobájához vezető folyosó felé.

Mikor elhaladt mellettünk, szemével alig észrevehetően jelezte, hogy vár bennünket.

Igen ám, de kissé feltűnő lett volna, ha nyomban sarkon perdülünk, és

utánaeredünk. Még akkor is, ha az étteremben

tartózkodó körülbelül kéttucatnyi ember nem különösebben

figyelt ránk. Így azután minden izgatottságunk ellenére helyet

foglaltunk, és megrendeltük a reggelinket. Csak a pincér távozása után véltem

úgy, hogy elérkezett az idő.

- Sietek vissza-súgtam Mike-nak, azzal felálltam, és mintha

WC-re mennék, kiszalagoltam az asztalok közt a folyosóra.

Ott azután villámgyorsan odasprinteltem Fruggi szobájához,

és benyitottam.

- Mi a helyzet? - kérdeztem.

- Itt a válaszlevél! - rántott elő a kis köpcös a zsebéből egy borítékot. - Éjjel csúsztatták be a küszöb alatt.

- Ide vele! Nincs sok időm! - lihegtem, és máris kikaptam a kezéből.

A szöveg ugyanolyan nyomtatott nagybetűkkel íródott,

mint az előző, és a következőket tartalmazta:

ESTÉ TIZENEGYKOR MENJEN LE A TENGERPARTRA, A KARNAPRACHI-EM. LÉKHELY OLDALÁN, EGÉSZ A KERÍTÉS MELIETT, A BOKROK KÖZÖTT

EGY CSÓNAKOT FOG TALÁLNI. INDULJON EL VELE A LIANG-SZIGET DÉLI

VÉGE FELÉ, KÖZBEN FIGYELJE A KÖRNYEZŐ SZIGETEKET. HÁROM RÖVID LÁMPAVILLANÁSSAL FOGJUK JELEZNI, HOL VAGYUNK! OTT LESZ

VELÜNK. A LÁNY.

- Remek - adtam vissza vigyorogva a levelet a kis köpcösnek.

- Igazán? - kérdezte bizonytalanul.

- Igen. Csinálja azt, amit mondanak.

- És... maguk...?

- Nyugodjon meg, mi is, ott leszünk.

- Hol?

- Magával.

- Velem?

- Igen. Na, persze, nem a csónakban, hanem mejlette, a vízben.

-Ott fognak úszni mellettem? - derült fel Fruggi.

- Ott bizony - erősítettem meg.

- Hát ez tök frankó!... És aztán...?

- Aztán majd meglátjuk.

- Meglátják?

- Igen - bólintottam. - Hisz magától értetődő, hogy csakis akkor lépünk akcióba, ha már tisztában vagyunk a körülményekkel, például, hogy hányan vannak a fickók, milyen fegyvereik vannak s a többi.

- Aha - bólintott elmélázva Fruggi, aztán sűrű pislogások közepette megkérdezte: - Akkor... izé... ezek szerint nincs semmi konkrét tervük?

- De igen - válaszoltam. - Az, hogy kiszabadítjuk Elizabethet.

Láttam a kis köpcösön, hogy nem nyugtattam meg különösebben, de nem tudtam, mit mondhatnék.

Töprengés helyett inkább az ajtóhoz léptem.

- Bocsásson meg, de sietnem kell vissza. Nemszeretném, ha valakinek feltűnne a távollétem.

Ezzel kisiklottam a folyosóra.

Néhány másodperccel később már szelíd mosollyal fogyasztottam a szendvicseimet, s közben az időjárás lehetséges alakulásáról csevegtem Mike-kal.

- Nagyon sok szeretettel köszöntök mindenkit a

Karnaprachi-kupa utolsó versenynapján, amikor is eldől, hogy ki nyeri az ez alkalommal korántsem szokványosra sikeredett viadalt!

Udvarias taps fogadta Daren köszöntését, a versenyszervező pedig egy pillanatnyi szünet után folytatta:

- A százezer dolláros fődíj sorsa ezúttal egy thaiföldi és egy amerikai versenyző között dől el, akik közül mindkettőt méltán nevezhetjük kivételes képességű harcosnak. Biztos vagyok benne, hogy remek megoldásokkal, nagyszerű küzdelemmel fognak elkápráztatni bennünket. Elsőként a tavalyi győztest szólítom a küzdőtérre... Tai Longot, a Könyörtelen-t!

A hangszórókból pergő ritmusú, agresszív zene harsant, a világítás narancssárgába váltott, a szépen feldíszített versenyzői bejáraton pedig belépett a vállait fekete lepellel fedő thaiföldi. Meghajolt, majd a közönség tapsától kísérvé, egyenletes, nyugodt léptekkel a küzdőtérre vonult. Ott ledobta a leplet, és megmozgatta szépen kidolgozott, szálkás izmait.

Daren rutinosan megvárta, amíg tart az ováció, s csak akkor szólalt meg újra, amikor az ünneplés alábbhagyott.

- Másodikként az elementáris erejű, elsőprő lendületű bokszolót várom a küzdőtérre... Alán Holmsot!

A hangszórókban dübörgéssé fokozódott az idegtépő zene, a reflektorok fénye vörösre színeződött, a bejáraton pedig benyomult Holms. Ő is meghajolt, aztán agresszív arccal, gépszerűen súlyos léptekkel csörtetett oda Darenékhez.

Ott azután közvetlenül Tai Long elé állt, és körülbelül tíz centiről, kihívóan beleszuszogott az arcába. A thaiföldi ijesztően üres tekintettel meredt vissza rá.

- Ezek megölik egymást! - ordított a fülünkbe Konwichit, megpróbálva túlharsogni a dobok ágyúdörgésszerű hangorkánját.

- Majd meglátjuk - üvöltötte Miké, aztán visszafordult a küzdőtér felé.

Néhány másodpercig még tombolt a vérforraló, agyvelőrezegtető zene, aztán hirtelen elhallgatott, olyan váratlansággal, hogy egy pillanatra azt hittük: megsüketültünk. Aztán ezt megcáfolandó a hangszórókból felcsendült Daren hangja.

- Hölgyeim és uraim! Itt van tehát a két versenyző, akik szemmel láthatólag alig várják, hogy összezsáphassanak, és döntésre vihessék a dolgot. Úgy vélem, a további beszédnek már nincs helye, következzen az igazság pillanata.

Ezzel kihátrált a küzdőtérről, a néhány méterrel odébb lévő díszpáholyhoz ment, és meghajolt Surapongfelé. Házigazdánk bólintott, majd intett Tiarungnak, aki erre a kezében lévő kalapáccsal ráütött az előtte álló gongra.

A küzdelem kezdetét vette.

Tai Long nyomban magához ragadta az irányítást. Hatalmas erejű combrúgások és horogütések özönét zúdította Holmsra, folyamatos hátrálásra kényszerítve az amerikaiat.

Aki - legalábbis egyelőre - nem támadott, nem cselezett, csak védekezett. Úgy tűnt, mintha meglepte volna Long vehemens kezdése, és most nem tudná, mitévő legyen.

A közönség thaiboksz-drukker része persze ezt úgy fogta fel, hogy az amerikai most emberére talált a rettegett hírű Long személyében, s megijedt a technika és erő ilyen félelmetes

egységétől.

Nekem már kevésbé tűnt ennyire egyértelműnek a dolog.

Mert bár valóban előfordul - nem is ritkán -, hogy egy versenyző megijed az ellenfelétől... De Holmsról ezt nem tudtam elképzelni

... Akkor viszont mi van? Át akarja verni a thaiföldit? El akarja altatni az éberségét, hogy aztán könyörtelenül kihasználja, ha egy pillanatra megfélekedzik a védekezésről? Vagy meg akarja várni, hogy kifáradjon?

Nem tudtam eldönteni. Nem így a Long-szurkolók, akik számára nyilvánvalónak látszott, hogy a thai bokszos egy klasszissal jobb, mint ellenfele, és csak idő kérdése, mikorra örli fel annak ellenállását.

És Holms nem sietett megcáfolni ezt a véleményt, sőt az idő előrehaladtával egyre inkább kezdte elveszteni a tartását. Annak ellenére, hogy még egyetlen ütés vagy rúgás sem találta el teljesen tisztán.

Ez sumákol! - villant belém hirtelen. - Egészen biztos, hogy sumákol! Nem is akar nyerni! Hisz az eddig eltelt néhány perc alatt többször is lett volna alkalma, hogy pozitív kimenettel kecsegtető kontratámadást indítson. De ő nem! Ő továbbra is ott maradt kettős fedezésben.

... De miért? Miért nem támadott?... Úgy viselkedik, mintha attól félne, hogy megsérül... De hát a fenébe is, százezer dollárt kap, ha nyer! ... Vagy lehet, hogy tényleg megijedt Longtól? Egyre értetlenebbül figyeltem a küzdelmet. Long pedig folytatta becenevéhez méltó, könyörtelen előrenyomulását. Folyamatosan ütötte, rúgta Holmsot, aki végül egy lengőbordára mért kis ívű jobbhorgtól térdre rogyott, majd az azt követő sarokrúgástól szabályosan kirepült a küzdőtérről és ott maradt elnyúlva a földön.

Tai Long vérszomjas arccal, felajzva várta, hogy felkeljen, de az amerikai nem moccant. Csak akkor tápáskodott fel, amikor a vezető bíró a közönség ünneplése közben kihirdette a thai bokszos győzelmét.

Akkor is megjátszotta, hogy kába, és látszólag erőtlenül botorkált el a bemelegítő helyiség felé.

Engem azonban a többséggel ellentétben nem tudott megtéveszteni. Biztos voltam benne, hogy semmi baja, és direkt vesztette el a mérkőzést. Csak azt nem tudtam felfogni, miért.

MÉRT?

Elgondolkozva tekintettem végig a Longot gyűrűbe fogó ünneplőkön, aztán újra Holms felé sandítottam.

Az amerikai időközben ráfordult a folyosóra. Ezen a részen már csak én tarthattam szemmel, mert a többiek mind lementek a küzdőtérre ünnepelni, onnan pedig nem lehetett odalátni.

Nyilván Holms is így számolt, mert egyik pillanatról a másikra abbahagyta a botorkálást, és szálfegyenes léptekkel folytatta az útját. Az arckifejezése is megváltozott. Már nem egy sebesült ember fájdalmas grimasza uralkodott a vonásain. NEM!

Egy gyilkolásra kész ragadozó!

A verseny után nem sokkal ünnepi ebédre került

sor, amelyen pohárköszöntők hangzottak el, valamint átadták a díjakat az első három helyezettnek. Tai Long és Kim teák Yon büszkén vették át a miniatűr Karnaprachi-szobrot, valamint a mellékelt csekket, s úgy tűnt, Holms is elégedett a helyzetével.

Hogy mégsem teljesen van így, azt legfeljebb az evésén vehette észre a figyelmes szemlélő. Azon, hogy úgy erőlteti magába az ételt.

De ilyen apróságra rajtam kívül senki sem figyelt. Én is csak azért, mert a sportcsarnokban látottak óta egyfolytában azon törtem a fejem, hogy vajon mire készülhet Holms.

Nem tudtam rájönni. Egy idő után aztán bele is fáradtam a töprengésbe, és inkább az asztalon felhalmozott finomságokra koncentráltam. Már persze, amíg el nem fogytak.

Az ebéd végeztével a társaság szétszéledt, hogy aztán nem sokkal később az uszodában gyűljön össze ismét. Természetesen mi is ott voltunk. Előbb a kínzókamrához mentünk, majd miután Konwicht kellőképp meggyötörte Mike-ot, különváltunk, és társam Kittihez, én pedig Monicához csatlakoztam.

- Nos, kellőképpen kifaggattatok a professzort? - kérdeztem a lányt, két korty Martini között.

- A, hallani sem akar a munkáról - legyintett. - Mindig csak azt hajtogatja, hogy pihenni jött ide.

- Nincs is véleménye az itt történekekről?

- Azt mondta, előbb kellőképpen tájékozódni akar.

- Végül is igaza van - véltem.

- Hát... tulajdonképpen igen - bólintott Monica. - ... De egy csomó dologról már mindenképpen lemaradt.

-Például?

- Például az emlékhely átvizsgálásáról.

- Arról miért? - csodálkoztam.

- Mert Surapong visszazáratta - világosított fel Monica.

- Visszazáratta?

- Igen... Te nem is tudtad?

- Nem.

- Megvárta, amíg Reshenék teljesen átkutatják, aztán újból behegesztette a rácsot a keretbe. Azt mondta, mostantól fogva soha semmilyen kérésre ki nem nyitja.

- Lehet, hogy az ő helyében mi is hasonlóképpen cselekednénk - vettem védelmembe Surapongot.

- Lehet - ismerte el Monica, majd rövid, tűnődő hallgatás után folytatta: - ... Csak sajnálom, hogy a professzor nem tudott körülnézni odabent. Lehet, hogy ő rábukkant volna valami érdekesre.

- Alig hiszem - ingattam a fejem. - Ha egyszer Reshenék profi nyomkereső felszereléssel sem találtak se ujjlenyomatot, se titkos bejáratot...

- Ó, Tony! - nézett rám szemrehányóan a lány. - Ezek olyan földhözragadt dolgok.

- Tessék? - vontam fel értetlenül a szemöldökömet.

-Jól hallottad! Reshenék csakis a racionalitás materiális alapjain keresztül hajlandóak megközelíteni ezt az egész Karnaprachi-kérdést.

- Miért, lehet máshonnan is?

- Nyilvánvaló.

- Aha... És honnan?

- A szellem felől, a lélek útjait követve...

- Ezt nem vitatom... - szakítottam félbe, majd enyhe zavarral a hangomban hozzátettem: - ... jobban mondva, nyilván ezt is figyelembe kell venni. De a valóság mégiscsak az, hogy egy normális méretű és külsejű ember gyilkol... Még akkor is, ha időnként természetfölöttinek tűnő teljesítményeket képes...

- Ó, Tony... - mosolyodott el szomorkásán a lány. - Inkább hagyjuk ezt a témát. Úgysem tudunk közös nevezőre jutni.

- Igazad van - mosolyodtam el én is. - Akkor hát... evezünk más vizekre.

- Jó, evezünk.

Ennek megfelelően valóban témát váltottunk, és közömbös dolgokról kezdtünk beszélgetni. Ahogy teltek a percek, egyre lényegtelenebb és egyre semmitmondóbb dolgokról. A mondataink is mind ügyletlenebbre sikeredtek, a közöttük lévő szünetek pedig egyre hosszabbra. A végén már csak néztük egymást. Kitágult pupillával, nehezen lélegezve, szótlanul. Aztán anélkül, hogy bármit is szóltunk volna, felálltunk, és elindultunk a versenyzői szállás felé.

- Hello, hello! Hogy s mint, hogy s mint?

- Tessék?

- Mondom: mi a nagy harci helyzet? Még mindig két füled van, és az arcod síkjából nő ki az orrod?

Kábán hunyorogva kinyitottam a szemem, és végigmértem a

szobába beviharzó Mike-ot. Aztán szakértőn morogtam:

- Az a gyanúm, hogy ezúttal nem a derékkarcsúsító gyakorlatokat próbálgattátok Kittivel.

- Ördögöd van - huppant le mellém társam. - Bár, ahogy téged-elnézlek, ti sem a forgó-ugró rúgás közbeni helyes kéztartásról csevegtetek Monicával.

- Egy-egy - bólítottam, és felültem az ágyon. - Most viszont itt az ideje, hogy ilyesmire is sort kerítsünk.

- Csak nem edzeni akarsz? - riadt meg Miké.

- Nem edzeni, csak lazítani egy kicsit - pontosítottam. Mert könnyen lehet, hogy este szükség lesz a ruganyosságunkra.

- Igaz - komolyodott el Miké.

- Örülök, hogy egyetértünk - bújtam ki az ágyból.

A szekrényhez mentem, és kezdtem előrámolni a szerelésemet. Társam savanyú arccal figyelte a szorgoskodásomat, aztán megkérdezte:

-... Úgy érted... máris menjünk? Hisz még csak most ébredtél fel...

- Ne félts te engem - nyugtattam meg. - Igaz, hogy aludtam, de csak azért, mert nem győztem kivárni, hogy megjöjjenek

- Biztos, hogy csak azért? - vigyorodott el kajánul Miké.

Egy pillanatra abbahagytam a pakolást, és ránéztem. Aztán, alig észrevehető mosolyra húztam a szám.

- Nem csak azért.

Könnyű, laza, átmozgató edzést végeztünk, olyat,

.amilyet tétmeccsre készülve csinál egy versenyző. Mikor

befejeztük, lezuhanyoztunk, aztán Miké nekiállt bekenni magát egy Konwichtől kapott csodakrémmel, én pedig előreindultam, hogy vacsora előtt még bedobjak egy italt a bárban.

A társalgóhoz érve feszült beszélgetés hangjai ütötték meg a fülemet.

-...fogva készültem erre a meccsre! Azért nem is tanítottam előbb móresre, mert tudtam, hogy a döntőben találkozni fogunk.

- A, igazán? Ez mindenesetre furcsa. Ezek szerint maga tudta, hogy ki fog eljutni a döntőig.

-Csak maga jöhetett szóba... Mert nem vitás, hogy jó küzdő...

- Maga félreért, Long. Én nem magamról beszélek. Hogy én bejutottam a döntőbe, az a tudásomnak meg esetleg a szerencsémnek köszönhető...

De énnekem minden ellenfelemmel

meg kellett küzdenem. Nem úgy, mint magának!

- Megmondtam már, hogy szálljon le rólam, és fejezze be a

homályos célozgatásokat! Egyébként, ha lett volna bármi közöm a gyilkosságokhoz, elsőként magát tettem volna el láb alól,

mert világos volt, hogy maga az egyetlen számba jöhető ellenfél. Már persze Darmson kívül... De ő kiesett.

-Aha.

- Egyébként is... Nem utólag kell tépnie a száját! Pár órával ezelőtt itt volt a lehetőség, hogy bebizonyítsa jobb nálam. De maga akkor berezelt.

- Gondolja?

- Igen, Holms, gondolom! Megijedt, olyannyira, hogy egyfolytában csak menekült előlem. Aztán egy gyenge ütéstől lefeküdt, mert félt, hogyha talpon marad, félholtra verem.

- Ezt maga sem mondja komolyan.

- Nagyon is komolyan mondom. Maga jó küzdő, de csak akkor, ha gyengébb ellenféllel kerül szembe. Ha viszont látszik a másikon, hogy nem lehet legázolni, akkor maga berezel.

- Ühüm.

- Hiába hümmög, így van. És ez délelőtt világosan meg is mutatkozott. Mert ott már nem lehetett dumából megélni. Ott már ki kellett állni férfiként, harcosként. És ezért vártam nagyon ezt a meccset. Az igazság pillanatát!... És látja, eljött. Holms nem válaszolt, nem tudni, miért. Annyira izgatott a dolog, hogy óvatosan kilestem a sarok mögül.

Tai Long éppen akkor viharzott ki az ajtón. Jól bevágta maga

mögött, csak úgy csattant. Holms egy fotelben ült, és összehúzott szemmel nézett utána. Aztán csendesen morogta maga elé:

- Rosszul tudod, Long... Az igazság pillanata még nem jött el. Döbbsenten meresztettem a szemem az amerikaiakra.

... Mi a fenét akar ez? Hisz a verseny már véget ért...

Valószínűleg a töprengés okozta, hogy néhány pillanatig még a helyemen maradtam, s nem léptem elő a fal takarásából.

De mint kiderült, jól tettem, mert így olyasmit láthattam, amit egyébként bizonyára nem. Holms, miután az üvegajtón keresztül látta, hogy Long eltűnik a kavicssetány kanyarulatában, egy újságot húzott elő a feneke alól.

A mozdulataiból arra a következtetésre jutottam, hogy Long elől dugta el a napilapot, aki nyilván megzavarta az olvasásban.

... De vajon mi lehet egy újságban, amit Holmsnak el kell titkolnia Long vagy bárki más elől? Nyilván nem az atomfizika legújabb eredményei... Akkor viszont mi?

Hunyorogva erőltettem a szemem, hogy legalább a fejlécut ki tudjam betűzni, de nem volt szerencsém. Egyrészt, mert túl messze voltam, másrészt, mert Holms nem bizonyult aprólékos újságolvasónak, aki minden cikket végigböngész. Csupán egyetlen híradást tanulmányozott át, azt is olyan arccal, mint aki csak ellenőrzi az imént egyszer már elolvasottakat. Aztán előbb kitépte a cikket, majd valószínűleg rádöbbenve, hogy ez túl feltűnő, az egész újságot a köntöse mélyére süllyesztette. Ezután talpra szökkent, és elindult a folyosó felé. Ahol lapultam. Válaszként nagy lendülettel befordultam az előtérbe, mintha most érkeznek, s csaknem fellöktem.

- Vigyázzon, mert a végén még én is padlóra küldöm - vigyorogtam rá. Nem volt vevő a humoromra. Komoran végigmért, majd anélkül, hogy bármit is válaszolt volna, a szobájához sietett, és becsörtetett.

Vártam egy kicsit, hátha visszajön, aztán odaügettem az újságtartóhoz, s rávettem magam. Nem volt nehéz kiválasztanom az általa olvasott újság fajtáját, hisz a tartóban az alkalmi kiadványokon és magazinokon kívül csupán három napilap számai sorakoztak, ráadásul ez utóbbiak közül kettő thaiföldi volt. Az egyetlen újság, amely Holms olvasmánya lehetett, a New York Times volt.

Sebtében átpörgettem ujjaim között az egyes számokat, és máris tudtam, hogy a 17- példány hiányzik.

... Vagyis ebben van az a titokzatos hír, amiről Holms nem szeretné, ha tudomást szereznének... Márpedig tudomást fogunk szerezni. Felnyaláboltam az újságköteget, visszatettem a tartóba, aztán kisiettem az ajtón, és a főépület felé vettem az utamat.

Arra számítottam, hogy a2 előcsarnokban lévő újságtartóban megtalálom az ominózus New York 7mes-példány ikertestvérét, de csalódnom kellett. Ott ugyanis csak a legfrissebb napilapok és magazinok voltak.

Most mi a fenét csináljak? - törtem a fejem, miközben egy fotelbe süppedve, látszólag közömbös arccal, a csarnokon átvonuló embereket figyeltem. - Nagyon jó lenne megtudni, miféle szenzációt titkol előlünk Holms, de tőle nem kérhetem el a kérdéses számot, máshonnan pedig - úgy tűnik - nem lehet megszerezni.

... Vagy mégis? Mi lenne, ha felhívnám Pétert, és megkérném, hogy keressen egyet? Illetve neki keresnie sem kéne nagyon. Csak egy-két gombnyomás a számítógépen, és az adattár máris kidobja a választ, bármi legyen is a kérdés. Péter ugyanis a Los Angeles-i rendőrségen dolgozott, és szenvedélyes számítógép-rajongó lévén, bármilyen adatot képes volt percek alatt - akár a hivatalos utat megkerülve is megszerezni a cég adattárából. És mint legjobb barátaink egyike, nemegyszer meg is tette ezt a kedvünkért.

... Ráadásul egy újságcikk nem is számít titkos adatnak.

Vagyis nyomás, telefonálni!

Felálltam, hátul kicsit beljebb türtem az ingemet, aztán ráérvén odaballagtam a telefonhoz.

Szerencsém volt. Péter nemcsak hogy bent volt a kapitányságon, de ő volt az ügyeletes, így egyenesen ő vette fel a kagylót.

- 67. körzet, Stanford hadnagy - darálta előírászerűen a beszélőbe.

Körbesandítottam, majd miután egyetlen kandi tekintetet sem fedeztem fel magam körül, válaszoltam.

- Hello, Péter, Tony vagyok.

- Hello, Tony! - derült fel egy csapásra a hangja. - Mi újság?

Ezer éve nem láttalak.

- Ennek csak örülhetsz - nyugtattam meg.

- Ugyan, Tony... - tiltakozott, majd gonoszkodva hozzátette: - Ezerszer inkább látlak, mint telefonon beszélek veled...

Mert az előbbi esetben sörözésről, nőkről meg ilyesmiről is szó lehet, utóbbi esetben viszont csak munkáról.

- Rátapintottál a lényegre - ismertem el.

- Sejtettem - mondta beletörődően. - Na, elő a farbával!

- Egy újságcikket kellene kikeresned - mondtam.

- Egy... mit?

- Egy újságcikket. Méghozzá a New York Times e havi, tizenhetedikéi példányából.

- Aha... Mellesleg beugorhatnál a kapitányságra, és...

- Kizárt dolog. Ugyanis jelenleg Thaiföldön vagyok.

- Há? - döbönt meg.

- Jól hallottad.- biztosítottam. - Thaiföldön.

- Hm. Az más. Tudod, csak azért gondoltam, mert most nem könnyű elszabadulnom innen, és...

- Mikorra tudod megszerezni?-vágtam el a magyarázkodás fonalát.

-Hát..,

- Nos?

- Másfél vagy inkább két óra.

- Oké. Akkor két óra múlva felhívlak.

- Hé, Tony, várjál! Egyáltalán mi a cikk círne?

- Nem tudom. De az újság legutolsó oldalának valahol az alján van.

- Ez is valami.

- Na ugye?! Akkor tehát két óra múlva.

- Oké.

Letettem a kagylót. Néhány pillanatig még ott maradtam a készülék mellett töprengve, hogy mitévő legyek, aztán úgy döntöttem: visszamegyek a szállásra, és elmondom Mike-nak a fejleményeket.

- Átsiettem az előcsarnokon, és az üvegajtón át kinyomultam a kertbe.

Már sötétedett. A bokrok diszkrét félhomályba burkolóztak, a kavicsösvényt szegélyező pálmafák hosszúra nyúlt árnyéka pedig sötét csíkokat rajzolt a szürkés színű kavicsszőnyegre.

Körbepillantottam, aztán gyors léptekkel elindultam a versenyzői szállás felé.

Az aprócska kövecskék szabályos ütemben csikordultak a talpam alatt.

Nemsokára a sportcsarnokhoz értem. Ahogy elhaladtam a kihaltnak vélt épület mellett, a bejáratnál gyanús mozgolódás támadt.

Megtorpantam, és félhangosan odaszóltam:

- Ki van ott?

A kérdésre egy árnyalak emelkedett fel eddigi térdelő testhelyzetéből. Előbb gondosan összehajtotta a nála lévő vasvázás legyezőt, majd szertartásosan meghajolt felém, aztán sarkon fordult, és eltűnt az épületben.

- Karnaprachi! - hördültem fel, s a következő másodpercben már száguldottam is a sportcsarnok felé.

Odaérve aztán földbe gyökerezett a lábam. A bejáratnál

ugyanis egy összeszabdalt torkú ember feküdt a lépcsőn, szétvetett karokkal,

kifordult szemekkel.

Tai Long, a Karnaprachi-kupa győztese.

.- A kurva anyád! - üvöltöttem el magam, és megfélemedkezve a legelemibb óvatosságról, szélvészékként rontottam be az épületbe.

Szerencsére Karnaprachi nem óhajtott engem is megölni.

Ehelyett könnyed tempóban az öltözők felé futott. Én meg ahelyett, hogy reálisan felmértem volna a helyzetet, és hagytam volna a fenébe, utánanvettem magam. A csúszós folyosón azonban lehetetlenség volt sprintelni, így néhány imbolygásra sikeredett bakugrás után én is ügetésre váltottam.

Karnaprachi viszont ez alatt az idő alatt még tovább növelte a kettőnk között lévő, amúgy sem csekély távolságot, és úgy tűnt, sikerül egéruat nyernie.

Elkeseredve figyeltem, amint befordul a sarkon, és már-már lemondtam róla. De ezúttal nem volt szerencséje a fickónak.

A sarkon túlról ugyanis Daren hangja harsant.

- Ki az ott?! Micso... Te rohadék! - a következő pillanatban pedig dulakodás zaja visszhangzott végig a folyosón, amint a versenyszervező összeakaszkodott a gyilkossal.

Ösztönösen belegyorsítottam, hogy mihamarabb Daren segítségére siethessek, de csak annyit értem el, hogy ismét idétlenül csúszkálni kezdtem, és még lassabban értem oda a sarokhoz, gy már csak azt láthattam, hogy a kapálózó Darent berántják egy ajtón. De legalább azt tudtam, melyiken.

Odarobogtam, és a bentről hallatszódó élethalálharc robajától kísérve megpróbáltam betörni az ajtót.

... A francba! Ki volt az az ökör, aki egy sportcsarnokba atombunkereket tervezett!?

Tiszta erőből rúgtam, de csak a negyedik próbálkozásra szakadt ki helyéből a zár.

Odabent töksötét volt, csupán az ajtó előterét világította meg valamelyest a folyosóról beeső gyér fény. A szabálytalan fényfolt közepén pedig ott feküdt Daren, a hátára gömbölyödve, felhúzott lábakkal, ökleit kettős fedezékként az area, elé tartva.

Olyan volt így, mint egy elpusztult bogár, de ez a póz az ő esetében éppen azt jelentette, hogy él, sőt, védekezésre képes.

- Hello, Mr. Daren, Grey vagyok! - szóltam oda neki anélkül, hogy beljebb léptem volna a küszöbről.

Óvatosan felém sandított, aztán szívott egyet vérző orrán, és nehézkesen nyögte:

- Vigyázzon ember! Karnaprachi itt van.

- Tudom, én üldöztem idáig.

-Micsoda?!

- Igen. Csak maga azért nem vett észre, mert mire a sarokhoz értem, maguk már verekedtek.

Daren lazított valamelyest összegömbölyödött testtartásán, s úgy mondta:

- Még szerencse, hogy nem volt ideje előrántani a legyezőjét... De most már biztos a kezében van.

- Ja - morogtam és magamban hozzátettem: ha eddig el is felejtette volna, eszébe juthatott.

- És most... ? - kérdeztem aztán.

- A bejárat mellett balra van a villanykapcsoló. Gyújtsa fel, hogy legalább lássunk valamit.

-Aha.

Kissé beljebb léptem, és belebámultam a sötétbe.

... Mi van, ha a fickó épp ott áll a kapcsoló mellett, és amikor felé nyúlok, mindjárt le is nyiszálja a kezem?

- Nem tudja, merre lehet? - kérdeztem Darent.

- Mondom, hogy az ajtó mellett...

- Nem a kapcsoló, hanem Karnaprachi.

- Honnan a fenéből tudnám? - kérdezett vissza ingerülten.

- Igaz - ismertem el.

Néhány másodpercig feszült figyelemmel meredtem az

előttem tornyosuló feketeségbe, aztán óvatosan a kapcsoló feltételezett helye felé nyúltam.

Centiméterről centiméterre tapogattam végig a falat, míg végre megéreztem ujjaimmal a műanyag borítást.

Egy pöccintés, és halovány fény árasztotta el a helyiséget.

Gyorsan körbepördültem, hogy lássam, nem fenyeget-e valami veszély, rajd amikor megállapítottam, hogy minden rendben, kicsit alaposabban is szemügyre vettem a környezetemet.

Polcok, polcok, polcok mindenfelé - ez volt a felmérés eredménye.

- Ez valami raktár? - kérdeztem az időközben mellém sántikáló Darent.

- Ja - bólogatott morózusan.

- Van másik kijárat is?

- Nincs.

Végignéztem a földtől a plafonig magasodó polcok sorain, aztán suttogásra váltva folytattam a faggatózást.

- És ablak vagy szellőzőrács?

- Ablak az van - súgta vissza. - A túlsó falnál. Csak innen nem látszik a polcok miatt.

- Ühüm... Mellesleg hogy érzi magát?

- Ahhoz képest, hogy ez a tetúláda ki is nyírhatott volna, egész jól - morogta, miközben egy papírzsebkendővel az orra vérért próbálta elállítani.

- Helyes... És mi a véleménye arról, hogy megpróbáljuk elkapni a fickót?

- Az, hogy inkább tűnjünk innen a francba. Nekem ennyi épp elég volt belőle. Különben is... mondom, hogy ott van a túlsó falnál az ablak, és...

- És ha ő ezt nem tudja?

- Akkor pláne húzzuk el a csíkot. Mert semmi kedvem sarokba szorítani valakit, aki gondolkodás nélkül öl, ha a szükség úgy kívánja!

- Hm. Ahhoz képest, hogy a légióban szolgált...

- A légióban légiósokat képeznek, Mr. Grey, és nem hősöket.

- Gondolja, hogy én hősködöm?

- Mi másnak lehet nevezni azt, hogy fegyvertelenül üldözőbe akar venni egy fegyverest?

- Hm... Talán igaza van.

- Nem talán, biztos!

- Aha... Ebben a dobozban mi van?

- Súrolókefék.

- Hát ebben?

- Törlőrongyok.

- És abban a hosszúkásban?

- Mi van, leltárt akar csinálni?

- Nem... Nos?

- Partvisnyekek.

- És még azt mondja, fegyvertelenek vagyunk?

Lekaptam a dobozt, feltéptem a csomagolást, és előhúztam egy keményfa nyelet.

Megpörgettem az ujjaim között, aztán hirtelen előredőftem vele, majd villámgyorsan a hátam mögé sújtottam.

- Menjen már a... ! - kiáltott fel Daren az utolsó pillanatban, félreugorva az egyáltalán nem neki szánt csapás elől.

- Oké, nyugi - vigyorogtam rá, majd biztatóan mondtam. Na, most már nem kell félnünk a fickó legyezőjétől. Maga is vegyen fel egy botot, aztán jöjjön szorosan mögöttem, és figyeljen hátrafelé, nehogy meg tudjon lepni bennünket, rendben?

- Rendben - motyogta kelleetlenül, és ő is előhúzott egy partvisnyekek.

Elindultunk az állványok között, az ablak irányába. Óvatosan araszoltunk előre, közben ide-oda jártattuk a szemünket, hogy észrevegyük, ha Karnaprachi a polcok közt átnyúlva akarná átvágni a torkunkat.

Óráknak tűnt az a másfél perc, amíg eljutottunk az ablakig.

- Na, mi van? - kérdezte Daren, amikor végre megálltam, s

közben továbbra is harcra készen tekingetett hátrafelé.
Ránéztem a nyitott ablakra, majd a betört ajtó irányába sandítottam, és sóhajtván mondtam:

- Huzat.

Tai Long halála nagyon megrázta az embereket.

Nemcsak azért, mert egy újabb gyilkosságot kellett feldolgozniuk magukban, hanem azért is, mert Longot a többség nagyon tisztelte. Ő volt a nagy sztár, a legyőzhetetlennek hitt harcos, akinek ismét sikerült megvédenie a bajnoki címet, és - ne feledjük, a nézők jó része thaiföldi volt - ismét sikerült bizonyítani a thai bokszt felsőbbrendűségét a többi harcművészeti stílus felett.

Most pedig elvágták a nyakát, mint egy csirkéét!

- Én csak azt nem értem - ságta Miké, miközben a főépület halljában ülve a többiekkel együtt a kihallgatásunkra vártunk-, hogy hogyan engedhette olyan közel magához a gyilkost. Hiszen látnia kellett.

- A nyakon található vágás alapján mindenképpen - bólítottam. - Igaz, nem teljesen szemből támadott a tettes, hanem kissé oldalról, de olyan szögben, hogy Longnak mindenképpen észre kellett vennie.

- Akkor miért nem tett semmit? Miért várta meg birka módjára, hogy lemészárolják?

- Fogalmam sincs. Talán váratlanul, a háta mögül ugrott elé a fickó.

- Ezt te se mondod komolyan - ingatta a fejét Miké.

- Igazad van - ismertem el. - Egy olyan kiváló harcost, mint Tai Long, nem lehet meglepni.

- Meg aztán a háta mögül előugorva nem is lehet olyan szögben támadni a legyezővel - szötte tovább a találgatás fonalát társam.

- Ez is igaz.

- Akkor hát... ?

Megvontam a vállam.

- Nem tudom. Talán...

- Talán... ?

- Talán a pusztta feltűnése sokkolja az áldozatot.

- És akkor téged meg Darent miért nem sokkolt?

Újra megvontam a vállam, és már épp szóban is ki akartam fejezni tanácsstalanságomat, amikor Ravikahn, a bodyoktató lépett oda hozzánk.

- Bocsánat, leülhetek?

- Ööö... igen, persze - mondtuk kissé zavartan, de aztán mivel úgy ítéltük meg, hogy nincs semmi titkolnivaló a dilemmánkon - folytattuk a csevegést.

Ravikahn egy ideig figyelmesen hallgatott bennünket, aztán amikor egy kis szünet állt be a társalgásunkban, halkán megjegyzeze:

- Ezen a dolgon már én is sokat töprengtem.

- Igazán? - kérdezte mohón Miké. - És jutott valamire?

-Hát... nem tudom. Illetve igen, de az olyan hihetetlen, hogy szinte szégyellem elmondani.

- Ne szégyellje! - nyugtattam meg. - Az egész szituáció hihetetlen. Sőt be kell valljam: én néha már arra gondolok, hogy ez az egész reinkarnációs história tényleg igaz.

Ravikahn rám kapta a tekintetét, aztán lehorgasztotta a fejét.

- Néha már én is azt hiszem.

- Ööö... szóval mi a véleménye? - kérdezte újfent Miké.

A bodyoktató néhány másodpercig hallgatott, mintha erőt akarna gyűjteni, aztán végül fújta egyet, és belevágott.

- Nem tudom, emlékeznek-e rá... , illetve tudnak-e róla...

A Karnaprachi-szobor szeméről van szó...

- Mármint hogy... ? - vontam fel a szemöldökömet.

- Hát, hogy hajnali egykor felizzik. Illetve úgy látszik, mintha felizzana.

Összenéztünk Mike-kal, aztán bólítottunk.

- Hallottunk róla.

- És látták is ilyen állapotban?
-Igen- mondtam mindkettőnk helyett.
-És?
-Mit és?
- Nem éreztek semmi furcsát?
- Mire gondol?
- Hát, hogy... az embert szinte megigézi az a tekintet...
-... De igen. Csak nem értem, mi köze ennek a... -hirtelen elhallgattam, majd némi szünet után gyanakodva kérdeztem:
- Csak nem arra gondol, hogy a gyilkos valamilyen módon megigézi, az áldozatait?
- De. Pontosán erre - bólogatott szaporán Ravikahn.
- És minket miért nem sikerült a bűvkörébe vonnia? Úgy értem, Darent meg engem.
- Talán nem néztek pontosan a szemébe - vélte a bodyoktató.
- Hát én biztos, hogy nem - ráztam a fejem. - És nyilván Daren sem, hisz váratlanul érte a fickó felbukkanása. Teljesen gyanútlanul ballagott a folyosón, amikor Karnaprachi befordult a sarkon. Mire igazán felfogta volna, hogy kivel is került szembe, már dulakodtak is. Aztán a fickó berántotta a raktárba, nyilván azért, hogy én ne avatkozhassek bele a küzdelembe, a raktárban viszont sötét volt, így nem is sikerülhetett a szuggerálási manővere.
- Legfeljebb csak simán megölhette volna Darent, ha maga nem érkezik idejében - nézett elgondolkozva a távolba Ravikahn.
- De szerencsére idejében érkeztem - vigyorodtam el, aztán elkémlyodva hozzátettem: - Kár, hogy nem pár perccel előbb értem oda a sportcsarnokhoz... Akkor Long most élne.
- Nem biztos - vetette ellen Miké, majd némi szünet után aggódva mondta: - Sőt lehet, hogy te is halott volnál. A kihallgatások jócskán elhúzódtak, olyannyira, hogy Reshen egy idő után félbeszakította a munkát, és elvonult vacsorázni anélkül, hogy mindenkire sort kerített volna.
- Most mi a francot csináljunk? - kérdezte dühödten Miké, miközben az óráját fixírozta. - Már tíz óra is elmúlt. Ha így megy tovább, lemaradunk Fruggi indulásáról.
Nyugodtan beszélhetett, hisz Rovikahn már rég otthagytott bennünket, a többi kihallgatásra várakozó pedig - némi tétovázás után - követte Reshent az étterembe.
- Semmit - válaszoltam. - A legjobb az lesz, ha mi is eszünk egy pár falatot.
- Ezt komolyan mondod? - rökönyödött meg.
- Persze. Jobbat úgysem tudunk kitalálni. Hisz el nem szökhetünk a kihallgatás elől.
- Hm. Sajnos, igazad van - morogta kelletlenül.
- Szerintem is. Úgyhogy máris mehetsz, és kereshetsz valami nyugodt, meghitt zugot a számunkra!
- És te?
- Én meg felhívom Pétert.
- Oké - egyezett bele. Aztán felállt, s hüvelykujjával az étterem felé bökött. - Neked mit rendeljek?
- Valami könnyűt, kevés hússal, sok salátával.
- Rendszerben - bölintott, majd igazított egyet azövéen, és lassú léptekkel kiballagott a hallból.
Én meg odaügettem a telefonhoz, és Pétert tárcsáztam.
- 67-es körzet, Stanford hadnagy! - jelentkezett be nem sokkal később.
- Hello Péter, Tony vagyok! - hadartam a kagylóba. - Mit sikerült intézned?
- Két gyilkosság, négy betörés, tizenegy autófeltörés...
- Ne hülyéskedj Péter, nincs sok időm. A cikkel kapcsolatban nyilatkozz!
- Hát az sem valami szívderítő.
- Nem derülni akarok.
- Akkor jó... Nos, a kérdéses cikkben a thaiföldi hatóságokat bírálják, amiért kozmetikázni próbálják a Thaiföldre utazó turisták sérelmére elkövetett bűncselekmények számadatait.
- Ennyi az egész? - kérdeztem csalódottan.

- Igen. Lényegében ennyi - válaszolta Péter.
- Hm. Ez nem sok.
- Hát nem.
- Hm. hm... Semmi konkrét ügyről nem esik szó?
- Hát megemlítenek itt egy esetet, de épp csak érintőleg.
- Nem baj, azért csak mondd! - kaptam szímatot.
. - Egy gyilkosságról van szó...
- Éspedig?
- Egy amerikai turistát megöltek és kiraboltak valami nagyvárosi sikátorban.
- Semmi konkrétum nincs?
- De, csak elő kell vennem azt a papírt, amire... Na, már meg is van! Mire is vagy kíváncsi?
- A lényegre, Péter, a lényegre! Hol és kit öltek meg?
Egy pillanatig csak mormogás hallatszott a vonal végén, ahogy Péter átfutotta a cikket, aztán végre felcsendült a hangja:

- A város neve Ban Hat Yai...

- És a turistáé?

- Mindjárt, aszongya hogy...

- Péter, ne őrzíts meg!

- Hopp! Megvan!

- Nos?

s

- A meggyilkolt turista neve: Alán Holms.

Fordult velem egyet a hall.

- Jól megnézted?

- Persze... Miért, valami nem stimmel?

- Nem bizony - motyogtam bambán -, egyáltalán semmi sem stimmel.

- Tudok segíteni?

- Nem, Péter, nem tudsz. Ezt nekem kell kibogozni.

- Hát akkor... sok szerencsét hozzá..

- Kösz, Péter. Szia.

- Szia.

Letettem a kagylót, és leroskadtam egy fotelbe.

Az agyamban fortyogó masszaként kavarogtak a gondolatok.

... Miért kellett meghalnia az igazi Alán Holmsnak?... Ki ez a furcsa stílusú küzdő, de remek technikájú ember, aki az ő nevében jött ide?...

És mit akar itt?... Mit keresett Chiao halálakor

a kínai erkélyének környékén?... És miért hagyta magát olyan könnyen legyőzni a Karnaprachi-kupa döntőjében?... És hol a fenében tanult meg ilyen jól rúgni?

Amikor idáig értem a gondolataimban, hirtelen belém villant

valami. Valami furcsa, homályos, megmagyarázhatatlan sejtés.

Sebtében végigpergettem magamban a fickó meccseit, aztán a Chiao erkélye előtti bokrok közt lezajlott csetepaténkat,

végül azt a küzdelmet, amelyet a kínai halála előtt Karnaprachival vívtam.

Az eredmény döbbenetes volt! És további következtetésekre adott lehetőséget!

Teljesen belemerültem a különféle kombinációk végiggondolásába, és csak akkor riadtam fel a töprengésből, amikor a

kihallgatandók, élükön Reshennel, visszatértek az étteremből.

- Mi az, nincs étvágya? - nyájaskodott a százados, amikor elhaladt mellett. - Pedig a barátja magának is rendelt egy nagy adag ráksalátát.

- Tudja, összekaptunk az előbb, és ilyenkor egy kis egyedüllétre van szükségem, hogy lecsillapodjak - vágta ki magam. l... De a ráksalátát azért nem hagyom ki. Ha már egyszer megrendelte.

Ezzel felálltam és elindultam az étterembe.

Miké morózus arccal várt rám.

- Hol az istenbe voltál eddig? - szűrte a fogai közt.

- Gondolkoztam - válaszoltam, majd beszámoltam neki a

Péterrel folytatott beszélgetésemről, valamint az azt követő elmélkedésemről.

Társam végighallgatott, aztán kesernyésen mondta:

- Mindez nagyon szép, csak az a baj, hogy semmivel sem jutottunk előbbre általa.

- Azt sosem lehet tudni - intettem.

- Na, persze - mondta. - Mindenesetre engem sokkal jobban érdekelne, hogy mit fogunk csinálni, ha nem érünk oda tizenegy óra előtt a csónakhoz, amivel Frugginak a találkára kell mennie. Mert a mai nap az utolsó, amikor még lehet valami esélyünk Elizabeth kiszabadítására.

- Igazad van - sóhajtottam megadóan.

! - És van valami ötleted?

- Hát... ha lekéssük Fruggi indulását... márpedig valóban úgy néz ki, hogy lekéssük...

- Na, azért ez még nem biztos - vetette ellen Miké.

- De elég valószínű - mondtam -, hiszen fél tizenegy lesz pár perc múlva, és még legalább négyen vannak, akiket Reshen előttünk akar kihallgatni.

- Hm. Most meg neked van igazad.

- Egén. Na szóval, ha lemaradunk a csónakokról, akkor szerintem csak egy dolgot tehetünk.

- Éspedig?

- Az emberrablók ugyebár azt írták Frugginak, hogy induljon el a csónakkal a Liang-sziget déli vége felé, és ők majd lámpafénnyel jelzik a hollétüket.

-Igen.

- Nos, akkor mi is elindulunk arrafelé, persze úszva, és megpróbáljuk kiszúrni a kis köpcös csónakját. Ha ez sikerül, akkor minden megy az előzetes terv szerint.

- És ha nem sikerül? - aggodalmaskodott Miké.

Ránéztem, aztán tanácstalanul széttártam a karjaimat, és csendesen mondtam:

- Akkor nem tudom, mit csinálunk.

- Foglaljon helyet, Mr. Grey!

- Köszönöm.

Ledobtam magam a Reshen által jelzett székre, és várakozón az asztal túloldalán ülőre függesztettem a tekintetemet. A százados egy pillanatig még Miké vallomását tanulmányozta a noteszében, aztán lehelyezte a füzetecskét az asztalra, lapozott egyet, és gondosan lesimitotta a visszahajolni készülő ívet. Ezt követően túlzott szívélyességgel rám mosolygott.

- Maga bátor ember, Mr. Grey.

- Ühüm - bólogattam, s közben az órájára sandítva megállapítottam, hogy még öt perc van hátra Fruggi indulásáig.

- Fegyvertelenül utánaeredni egy fegyveres gyilkosnak! folytatta a dicséretet Reshen. - Ez igen!

- Így, utólag visszagondolva, elég nagy baromság volt - hűtöttem le a lelkesedését.

Érré kissé zavarba jött, de aztán némi noteszigazítással helyreállította a lelki egyensúlyát.

- Tehát még egyszer nem száná rá magát? - kérdezte ekkor.

- Azt nem mondtam - ráztam meg a fejem. - Mert más az, amikor az ember hideg fejjel végiggondol valamit, és megint más az, amikor egy váratlan helyzetbe belecsöppenve reagál valamilyen eseményre.

-Aha.

-Igen.

Reshen hallgatott egy darabig, aztán valahová a távolba meredve, tünődő hangon kérdezte:

- Tudja, mi az, amit nem értek?

- Nos? - néztem rá várakozón.

- Azt, hogy magát miért nem ölte meg eddig a gyilkos.

- Tessék? - vontam fel értetlenül a szemöldökömet.

- Jól hallotta-fordult felém. - Azon töprengek, hogy magát miért hagyta életben a gyilkos.

- Hm - biggyesztettem le a szám. - Talán azért, mert rólam nem hiszi azt, hogy a múltban megöltem.

- Ugyan, Grey, hagyjuk az ilyen gyermekmeséket.

- Lehet, hogy magának gyermekmese, de itt a villában már

nincs olyan ember, aki kisebb vagy nagyobb mértékben ne hinne benne... Mellesleg nem értem, hogy miért kellett volna a gyilkosnak engem is megölnie.

- Pedig egyszerű - magyarázta Reshen. - Maga többször is megpróbálta elcsípni. Chiao halálakor... aztán az emlékhelynél... aztán most, Tai Long megölésekor.

- Tulajdonképpen igaza van - ismertem el.
-r-Ugye?

- Igen. Bár engem a maga helyében más dolgok sokkal jobban izgatnának.

- Igazán? - élénkült fel. - Például mi?

- Például az, hogy miként sikerült a fickónak akadálytalanul az áldozatok közelébe jutnia, vagy az, hogy miképpen sikerült behatolnia az emlékhelyre, vagy az, hogy milyen szempontok! alapján választja ki az áldozatait...

- Nyugodjon meg, Mr. Grey, érdekelnek engem ezek a dolgok is - szakított félbe.

- Igazán?

- Igen... De amíg én vezetem a nyomozást, addig engedje meg, hogy én döntssem el, mely kérdések a fontosabbak a tettes felderítése szempontjából.

- Túl van tárgyalva - sóhajtottam.

- Helyes - mosolyodott el, és előhúzott a noteszből egy eddig könyvjelzőként becsúsztatott, kettőbe hajtott lapot.

Szétnyitotta, és ekkor láttam, hogy számozott kérdések sorakoznak rajta. Ezek szerint ez az egész eddigi csevegés csak amolyan bemelegítés volt - állapítottam meg magamban rezignáltán, és vártam, hogy végre valóban elkezdődjön a kihallgatás.

Reshen pedig némi tétovázás után bele is vágott.

Gyors egymásutánban tette fel a kérdéseit - persze, szigorúan a lista szerinti sorrendben -, a válaszaimat pedig szép akkurátusan, lejegyezte a noteszébe.

Amikor a lista végére ért, elégedetten összehajtotta a papírlapot, belehelyezte a füzetecskébe, majd azt is összehajtotta, végül az egészet besüllyesztette a zakója zsebébe.

- így ni! - vigyorgott rám nyájasan, miután sikeresen befejezte a nagy precizitással végrehajtott műveletet. - Akkor mára végeztünk is.

- Egy fontos dolog még hátravan - figyelmeztettem.

- Igen? - kapta felém fürkészőn a tekintetét.

- Bizony - mondtam nagy komolyan. - A tolla meg a ceruzái

- és az asztalon maradt írószerekre mutattam.

Reshen zord krákogással jutajmazta a megjegyzésemet, de ezzel együtt hallgatott rám, s elrámolta a mai napra immár feleslegessé vált munkaeszközeit.

Aztán újra mosolyt erőltetett az arcára.

- Hát akkor... minden jót, Mr. Grey!

-Minden jót! - emelkedtem fel a székről, és nyugalmat erőltetve magamra, viszonylag normális tempóban indultam el az ajtó felé. Vesztemre! Már a kilincsen volt a kezem, amikor Reshen utánam szólt.

- Most jut eszembe, én is magával, illetve magukkal megyek. Mert gondolom, a barátja megvárta.

- Tessék? - fordultam hátra döbbenten.

- Mondom, magukkal tartok - ismételte meg a százados, miközben felállt a székéről.

. - Hová? - bámultam rá.

- Hát a sportcsarnokhoz.

- De... mi nem oda megyünk.

- Persze, tudom. De a versenyzői szálláshoz is arrafelé vezet az út, nem?

- De... igen.

- Akkor jó.

- Ühüm.

Kinyitottam az ajtót, és odavetettem a már türelmetlenül várakozó Mike-nak: - A százados úr is elkísér bennünket egy

darabon.

- Micsoda megtiszteltetés - vigyorgott társam, olyan arccal, mint aki citromba harapott.

- Nem megtiszteltetés - mondta Reshen, aki szerencsére nem vette észre Miké színeváltozását. - Csupán szeretnék még egyszer körülnézni a raktárban, ahol Long gyilkosa Mr. Darennel verekedett. -Aha.

Mivel nem szándékoztunk felkelteni a gyanakvását, kénytelen-kelletlen tudomásul vettük, hogy velünk tart, s ennek megfelelően sprintelés helyett bandukolva indultunk el a kijárat felé. Ilyen tempóban haladtunk egészen a sportcsarnokig. Mikor végre odaértünk, megkönnyebbülten elvigyorodtam.

- Na, jó munkát, százados! Mi megyünk hajcsikálni.

- Menjenek csak - bölintott, és legnagyobb rémületünkre nem nyomult be azonnal az épületbe, hanem felkattintotta az elemlámpáját, s a bejárat előtti lépcsőt kezdte el vizslatni.

Még csak ez hiányzik - gondoltam ingerülten. - Ha nekiáll itt tetvészkedni, akkor nem tudunk azonnal lerobogni a tengerpartra, hanem - mivel innen épp oda látni - be kell andalognunk a szállásra.

Ó, a francba! - dühöngtem magamban, de hangosan csak ennyit kérdeztem:

- Hát nem a raktárt akarta megnézni?

- De - mormogta, miközben elmélyülten tanulmányozta a lépcsőfokokon található vérnymokat -, majd később arra is sort kerítetek.

- Ja... ! Hát akkor... jó munkát!

Intettem Mike-nak, és elindultam a szállás felé.

- Most mi a nyavalyát csináljunk? - szűrte társam a fogai közt, amikor hallótávolságon kívülre értünk.

- Mit csinálhatunk - rándítottam meg a vállam -, bemegyünk a szállásra.

- És aztán?

- A teraszok az épület túloldalán vannak.

-Igaz.

Ennek megfelelően beballagtunk a sötétbe burkolózott versenyzői szállásra, majd végignyargaltunk a társalgón meg a folyosón, és néhány másodperccel később már a szobánkban voltunk.

Miké anélkül, hogy felgyújtotta volna a villanyt, a teraszhoz robogott, sarkig tárta, és máris nyomult volna ki rajta. De megállítottam.

- Várj! Ne rohanj!

- Hogyhogy ne rohanjak?!-nézett hátra bosszúsan.-El kell csipnünk Fruggit!

- Az már ügysem fog menni - ráztam a fejem. - Negyed tizenkettő van.

- Oké, akkor nem csipjük el - morogta. - Akkor viszont azért kell sietnünk, hogy odaérjünk, mielőtt vége a találkának, és az emberrablók eltűnnek a balfenéken.

- Teljesen igazad van - ismertem el, miközben sebesen vetkőzni kezdtem. -... De ha már egyszer be kellett jönnünk ide, akkor használjuk ki a helyzetet, és öltözzünk át. Mert nem mindegy, hogy kung-fu-ruhában vagy szűk és nehéz öltönyben úszunk le pár száz métert.

Miké azonnal belátta, hogy igazam van, s nyomban ő is tépni kezdte magáról a ruhát. Csak akkor szólalt meg, amikor már anyaszült meztelen volt.

- Miért nem így megyünk?

- Mert a halak nem kíváncsiak rád - kötöttem meg a derekamon a kung-fu-kabátot összefogó övet. - Másrészt semmi szükség rá, hogy a pipaszár lábad világítson az éjszakában, ha partot értünk.

- Nyertél - bölintott, s már rántotta is magára a koromfekete kung-fu-öltözéket. Egy perccel később talpig gyászba öltözve, hangtalanul surrantunk a tengerpart felé.

Odaérve - biztos, ami biztos - átkutattuk az emberrablók által jelzett környéket, majd amikor sem Fruggit, sem

a csónakot nem találtuk, a vízhez siettünk, beleereszkedtünk, és hangtalan úszással a Liang-sziget déli vége felé indultunk. A tenger hideg feketeséggel ölelt körül bennünket, csak a szellő fodrozta víztükör csillant meg olykor imitt-amott, ahogy a felhőrongyok fogságából szabadulni igyekvő hold néha segélykérőn rávillantotta a szemét.

Szinte a fejünk búbjáig belemerültünk a hullámokba, úgy siklottunk előre, egyenletes tempóban, nesztelenül.

A szigetekcskék, amelyek közt elhaladtunk, titokzatos sötétségbe burkolóztak, a rajtuk lévő vízparti pálmák komor felkiáltójelként hajoltak fölénk.

Míntha figyelmeztetni akarnának valamire - gondoltam, és hirtelen furcsa, megmagyarázhatatlan szorongás lett úrrá rajtam. Nem tudtam, mitől félek, de valahogy éreztem, hogy ez az akció nem fog simán lezajlani. Valami olyasmi fog történni, amire nem leszek, nem leszünk felkészülve.

A nyomasztó érzés csak akkor csillapodott bennem valamelyest, amikor az egyre ritkuló szigetek közötti résen megpillantottam a Liang-szigetet.

Ahogy közeledtünk felé, egyre jobban kivehetővé vált a középső részén elhelyezkedő halászfalu, a partra épült, valamint a part menti vízben cölöplábakon álló házakkal, a száradni kitett hálókkal meg a partra húzott csónakokkal.

Embert sehol sem lehetett látni, s ennek igencsak megörültünk. Ugyanis a sziget déli vége felé igyekezve el kellett haladnunk a legszélső házak mellett, s nem szeretnénk volna, ha valaki észrevesz bennünket.

Mindenesetre - ha egyáltalán lehetett ezt még fokozni - az eddigieknél is jobban igyekeztünk belesimulni a hullámokba, és megpróbáltunk teljesen hangtalanul úszni.

Így siklottunk el az első, majd a második utunkba kerülő ház cölöplábai mellett is. A harmadikhoz érve azonban megragadtam a víz alatt Miké karját, és megrántottam, majd amikor társam felém fordult, fejemmel az épület mellett veszteglő csónakok felé intettem.

Miké odanézett, aztán bólintott, és nyomban a ház felé vette az irányt.

Az egyik csónak oldalán ugyanis a gyér fényben is jól látszott az odafestett ábra. Egy sárkányfej, a Surapong-villa jele.

Most már csak az a kérdés, ki hozta ide a csónakot - morfondíroztam, miközben a ház felé tempóztam -

Fruggi vagy az emberrablók összekötője?... Vagy talán valaki más? ... Na, majd hamarosan kiderül...

A következő másodpercben már el is értük a cölöplábakat.

Egy szusszanásnyit pihentünk, aztán nekiálltunk felkapaszkodni a favázon. Mikor felértünk, a ház falához surrantunk, és belestünk a bejárati ajtó melletti ablakon.

Az épület alapterületének legfeljebb egynegyedét elfoglaló előszobaszerű helyiségben ócska viharlámpa pislákol egy durván összetákoltsz asztalon. Az asztal körül székek rogyadoztak, az egyik sarokban kopott szekrény támaszkodott a falnak.

Mellette, a másik helyiségbe nyíló ajtóval szemben, két férfit láttunk. Egyikük szétvetett karokkal, ájultan hevert a padlón, a másik előtte guggolt, és nézte.

Hogy közben mire gondolt, azt nem lehetett tudni, mert az arcvonásai nem látszóttak. No, nem a félhomály miatt... Hanem a koromfekete ruhájához tartozó kámzsa miatt, amit a fejére húzott.

- Karnaprachi! - lehelte Miké döbbenten.

Válasz helyett a szájára tapasztottam a kezem, és feszülten vártam, mi fog történni.

A feketeruhás egy darabig még nézte a földön fekvőt, aztán puha macskaléptekkel a másik helyiségbe vezető ajtóhoz osont, és belesett a kulcslyukon.

Néhány másodpercig szemlélődött, majd az asztalhoz hátrált, óvatosan leemelte a viharlámpáról az üvegburát, és az ajtófélfá mellé húzódott. Aztán felemelte a zsákmányát, s teljes

erőből a tőle legtávolabb eső sarokba vágta. Hangos csörömpölés hallatszott, amint a bura szilánkokra robbant a falon.

A zajra kivágódott az ajtó, és két thai férfi rontott be az előtérbe.

A feketeruhás csak erre várt. Egy köríves rúgással a bura után küldte az elől haladót, majd a másikhoz ugrott, és beletérdelt az ágyékába. A megtámadott fájdalmasan összegörnyedt, de

arra még volt ereje, hogy az arca elé kapja a kezét, így a csonttörőnek szánt kis ívű horog csak az alkarját találta el.

A feketeruhás erre kirúgta a lábát, és már készült a fejére taposni, amikor az időközben feltápászkodó másik thaiföldi, nuncsakuját előrántva, rárontott.

Egy pillanatig haboztam, mitévők legyünk, de aztán a thaiföldiek által nyitva hagyott ajtó résén át belesve a túlsó helyiségbe, rájöttem, mi a teendő.

- Oda nézz! - hívtam fel Miké figyelmét is a látványra, majd

amikor láttam, hogy megértette, miről van szó, a bejárathoz

ugrottam, és taktikai utasításként csak ennyit mondtam: - Keményen!

Azzal berúgtam az ajtót, majd rögtön ezt követően szájon

kaptam a feketeruhás által imént padlóra küldött s most feltápászkodni készülő fickót.

Társam ezalatt korántsem lovagias mozdulattal úgy rúgta hátba a nuncsakust, hogy az faltörő kosként rohant bele a szekrénybe, hangos reccsenéssel törve be a bútor ajtaját.

Hogy én se maradjak le mögötte, egy jól irányzott oldalsó

rúgással a falnak repítettem ellenfeletem, majd egy hatalmas

erejű könyökütéssel a padlóra küldtem.

A feketeruhás egy tizedmásodpercre döbbenet ránk meredt, aztán leengedte eddig feje elé emelt kezeit, és elismerően

mondta:

- Tudnak maguk, ha akarnak.

- Ja - vigyorodtam el. - De maga segíthetne, hogy ez a tudás még teljesebb legyen. Például elárulhatná, hogy ki a fenéhez van szerencsénk.

- Hát eddig nem találták ki? - vigyorodott el a fickó, s egy mozdulattal letépte a fejről a kámzsát.

- Nem a fizimiskájára vagyunk kíváncsiak - hűtöttem le -,

hanem a nevére! De az igazira, copfoska, mert az Alán

Holms-ot már nem vesszük be.

Az előttünk álló ez utóbbi megjegyzésre előbb csodálkozó arcot vágott, de aztán ismét elvigyorodott.

- Maguk tényleg tudnak.

- Egén. Na, szóval... ?

- A nevem Reynolds. Jeff Reynolds.

- És ml járatban errefelé, kedves Jeff? Gondolom, keres valakit...

- Úgy bizony - bólogatott sugárzó arccal, aztán hirtelen a homlokára csapott. - Jaj de hülye vagyok! Csak dumálok itt, ahelyett hogy...

És be sem fejezve a mondatot, átnyargalt a másik helyiségbe, ahonnan az imént a rossz napot kifogó thaiföldiek berontottak.

Természetesen követtük, bár tudtuk, hogy mi nem találjuk ott, akit keresünk.

Mert noha összekötözött lány több is volt a helyiségben hisz épp azért szálltunk be a verekedésbe, mert megpillantva a

szerencsétleneket az ajtórésben, nyomban tudtuk, hová kerültünk -, Elizabeth nem volt, nem lehetett köztük.

... Hiszen őt épp most mutatják meg Frugginak!...

- Ide figyeljen, Jeff! - szoltam oda Reynoldsnak, felriasztva

az egyik lánnyal folytatott szenvedélyes csókolózásból. - Addig rendben van a dolog, hogy maga megtalálta, akit kerestett...

De van itt még egy kis probléma.

-Mondja csak! - suttogetta révetegen a megszólított, továbbra is a lányban gyönyörködve.

- Mi is keresünk valakit.

.- Mindjárt gondoltam.

- ... de ő nincs itt.

- Micsoda? - Jeff végre feleszmélt a révületből.
- Mondón, nincs itt!
-Jézus! Csak nem maguk is azt a lányt keresik, aki miatt az a kis köpcös ürge jött?
- Hát maga tudja... ?
- Persze, ő vezetett nyomra.
-Igazán?
-Igen.
- Érdekes, velünk nem tette meg ugyanezt. Pedig ő valójában hozzánk tartozik.
- Na, ne!
- De, bizony!
- Bocsánat, nem akarok megzavarni benneteket - szólt közbe Miké - de nem lehetne a csevegést későbbre halasztani? Mert szerintem most vannak ennél fontosabb teendőink is!
-Jól beszélsz - helyeseltem, aztán odaszóltam Jeffnek: Maga szabadítsa ki a barátnőjét meg a többi lányt, mi addig behozzuk ide a vendéglátóikat.
- Oké - bólintott Jeff, s egy rövid tört húzva elő az övéből, nyomban munkához látott.
Mi meg átcsörtettünk a másik helyiségbe az ájult thaiföldiekért. Előbb exellenfeleinket szállítottuk át a lányokhoz, aztán Mike visszament a harmadik fickóért, én meg a Jeff által kibogozott kötelekkel nekiálltam összekötözni a szekrényrongálókat.
De alig kezdtem el a műveletet, amikor odaatról recsegésropogás hallatszott. Villámgyorsan felpattantam, és az ajtóhoz ugrottam, hogy segítsék Mike-nak, ha baj van. A küszöbre érve azonban láttam, hogy nincs rám szükség.
Társam magabiztosan tornyosult az eddig ájultnak hitt - s az imént nyilván rátámadó -thaiföldi fölé, aki immár rogyadozó térdekkkel, kábán támaszkodott a végérvényesen romhalmazzá vált szekrénynek.
- Mi van, bontjátok a házat? - érdeklődtem nyájasan.
Miké azonban nem szólt semmit, rám se nézett. Ehelyett furcsán vicsorogva meredt a thaiföldre.
- Valami baj van? - fogtam gyanút.
Társam válaszként megpördült a tengelye körül, s egy borzasztó erejű, kegyetlen rúgással valósággal letaglózta az előtte állót.
- Jézusom, meg ne öld! - ragadtam meg vállánál fogva a dühöngőt. Aztán nyomban el is engedtem, és elkerekedett szemmel bámultam vértől lucskos tenyeremre.
- Úristen! Miké, te vérszel!
- Tudom - sziszegte fájdalmas hangon -, ez a rohadék vállba szúrt.
- A szemétláda! Agyonverem!
- Hagyd, már megkapta a magáét. Inkább kötd be a sebet.
- Igaz - bólintottam, és sietve kötszer után néztem.
Persze, nem találtam, így jobb híján egy viszonylag tisztának látszó inget kaptam ki a szekrényrom mélyéről, és az abból tépett csíkokkal állítottam el a vérzést.
Mire végeztem, Jeff is befejezte a lányok kiszabadítását, sőt az én munkámat is átvéve -, a thaiföldiek megkötözését is.
- Nna, eddig megvolnánk - lépett ekkor oda hozzánk. Most már csak az a kérdés, hogyan tovább.
- Hát nem tudom, magának mi a terve - morogta elszántan Miké, mielőtt még megszólalhattam volna-, mi természetesen megvárjuk az emberrablók másik csoportját, és...
- Nem tartom jó ötletnek! - szólt közbe nyomatékosan Jeff.
- Hogyhogy nem tartja jó ötletnek? - csodálkozott társam. Mi azért jöttünk ide, hogy kiszabadítsunk egy lányt, és...
- Nem azt nem tartom jó ötletnek, hogy ki akarják szabadítani azt a lányt... hanem azt, hogy maga itt akar maradni.
- S ugyan miért nem?
- Ne tréfáljon - mondta csendesén Jeff. - Az a seb a vállán éppen elég súlyos ahhoz, hogy ne tudjon rendesen harcolni.

- Ez?! -fortyant fel Miké, és ingerülten megrántotta a vállát, de nyomban el is sziszegte magát a fájdalomtól.

- Igen, az - bólíntott Jeff.

- Akkor mit javasol? - kérdeztem közbe.

- Nézzék, valakinek úgyis át kell mennie a villába, egyrészt, mert át kell vinni a lányokat, másrészt, mert értesíteni kell a rendőrséget...

- Meg tudják ezt oldani a lányok nélkülünk is - vetette ellen Miké, látva, hogy mire megy ki a játék. - Áteveznek a maga csónakjával, és a főépületből felhívják Reshent.

- Elfeledkezik róla, hogy milyen állapotban vannak-vetette ellen Jeff. -A kötelek úgy elszorították a vérkeringésüket, hogy még a csónakhoz se tudnak lemenni egyedül. Másrészt idegileg is kimerültek, és egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy megfelelő gyorsasággal és határozottsággal tudnának intézkedni a villában.

- Jeffnek igaza van, Miké - mondtam. - Hármunk közül valakinek át kell menni a lányokkal.

- Akkor menjen ő! - durcáskodott társam.

- Ne gyerekeskedjen, Darms! -fakadt ki Jeff. -Maga sérült, én meg nem. Maguk segítettek nekem az előbb, és most itt az alkalom, hogy viszonzozzam. Mit kell ezen problémáználni?!

Miké néhány pillanatig duzzogó arccal hallgatott, aztán belátvahogy a másíknak igaza van, kelleítenül bólíntott.

- Hát jó, áítmegyek én.

- Helyes - vigyorodtam el megkőnyebbűlten.

- Szeríntem ís - vigyorodott el Jeff ís, aztán a másík helyíség felé íntett. - Na, gyerűnk a lányokéírt, mert níncs sok ídőnk! Áítsíettűnk, és nekiálltunk szépen, egyenként, őlben levínni a volt foglyokat a csónakhoz. Míkor elkészűltűnk, Míké ís beugrott melléjűk az egyík padra.

- Annyian vagyunk, hogy a végén még elsűllyed ez a tákolmány - morcoskodott.

- Nem számíítottam ílyen sok utasra - vallotta be Jeff. - Éí az ít íttem, csak Irene-t tartják fogva.

- Érthető - bólíntottam, aztán Míke-hoz fordultam. - Na, índulás, mert ítt ragadtok.

- Oké - morogta társam bosszűsan, és nehéíkesen evezní kezdett.

- Aztán vigyáízz magadra! - súígtam utána.

- Ugyan mí a nyavalya történhet velem? - kérdezte íngerűlten.

- Csak ne becsűld le a helyzeted veszélyességét - íntettem.

- Ennyi nővel az éíjszakában...

Míké halk káíromkodással reagált az élcelődésemre, s nem törődve a vállával, olyat húzott az evezőn, hogy az általa felvert vízcseppek még mínek ís eléírték és beterítettek.

Mosolyogva töröltem le az arcomról a permetet, és néíztém, ahogy a csónak lassan beleúsízik az éíjszaka sötétjébe. Míkor végkéípp eltűnt a szemem eléítt, odaszóíltam Jeffnek:

- Azt ííszem, ítt az ídeje, hogy mí ís eltűnjűnk ínnen. Nem szeretném, ha a visszatérő emberrablók kízűrűnának.

- Éí se szeretném - íngatta a fejét a mellettem álló. - Jó lenne meglepni őket. Bementűnk a házba, és munkához láíttunk. Először ís a helyűkre raktuk a verekedés kőzben szanaszét repűlt széíkeket meg a kízszakadt szekrényajtókat, és eltakarítottuk az űvegtőírmelékét. Aztán áíthoztuk Míké íménti támadóját az ímmár rendbe hozott helyíségbe, és a combjánál meg a láíbszáránál fogva hozzákötőíztűk az egyík széíkehez. Míkor elkészűltűnk, odatoltuk a fickót az asztalhoz, kíoldoztuk a kezeít, és a felsőítestét rábuktattuk az asztallapra.

- Teljesen olyan, míntha aludna-vígyorogtam eléígedetten, amíkor a munka végeztével megszemléíltém a művűnkét.

- Kérdeí, hogy nem fog-e megínt magához téírní -tamáískodott Jeff, majd szabadkozva hozzátette: - Nagyon sajnálom, amí a barátjával történt. Úgy éírzem, az én híbám. Nem kellett volna annyira kímélní ezt a rohadékot.

- Hát Miké nem is kímélte - ingattam a fejem. - Láttam, amikor leterítette, és ennek alapján nyugodtan mondhatom, a fickó még nagyon sokáig ájult lesz. Sőt könnyen elképzelhető, hogy már csak az orvosok fogják tudni magához téríteni.

- Nem is baj - mondta komoran Jeff.

- Én se sajnálom különösebben - vallottam be, aztán körbepillantva megkérdeztem:

- Hová óhajt letelepedni?

- Az ajtó mögé... De szerintem még ráérünk elhelyezkedni.

- Igaza van. Úgyis meghalljuk, ha jönnek, mert ők nem lopakodni fognak - ezzel odaballagtam a falhoz, és leültem a tövébe.

Jeff egy darabig habozott, aztán letelepedett mellém.

Kis ideig szótlanul, gondolatainkba merülve ültünk a földön, végül én törtem meg a csendet.

-Tudja... egészen a közelmúltig azt hittem, hogy maga Kamaprachi.

- Én? - döbönt meg Jeff.

- Igen - bólintottam. - Mellesleg adott is rá okot rendesen.

- Csak nem a rúgótechnikámmal? - gonoszkodott.

- De, azzal is. Egyrészt, mert nem tudtam semmilyen, igazán ismert harcművészeti ágba beilleszteni a stílusát, másrészt, mert nem értettem, miért akarja mindenáron bemesélni, hogy a tengerészgyalogságnál tanult meg ilyen jól rúgni.

- Mert nem akartam feltűnést kelteni azzal, hogy elárulom az igazságot - válaszolta magától értetődő természetességgel.

- Mégiscsak furcsa lett volna, nem?

Oldalvást rápillantottam, aztán bólintottam.

- De. Valószínűleg.

- Na, látja. Egyébként ezért játszottam el a nagyszájú szerepét is.

-Mert...?

- Mert általában aki a legfeltűnőbb, az a legkevésbé feltűnő.

- Hm. Ami igaz, az igaz elég meggyőző volt.

- Pedig meglehetősen távol áll tőlem az ilyen viselkedés.

- Most már elhiszem.

- Kösz... Mellesleg a tengerészgyalogságnál tényleg a legjobbak közé tartoztam közelharcban. Sőt nemcsak abban!

- Hanem?

Jeff elvigyorodott.

- Modellezésben.

-He... ?

- Mondom, modellezésben. Az edzések mellett repülő- és hajómodelleket készítettem szabad időmben.

- Modelleket? - bámultam rá értetlenül.

- Igen. Miért olyan furcsa ez?

- Mert el sem tudom képzelni, amint csipeszekkel a kezében, parányi, beragasztózott műanyag darabkák közt matat.

- Most már talán engem is idegesítene a pepecselés, de akkor például egy vitorlás hajó beépítése egy likőrösüvegbe kifejezetten megnyugtató. Mert egyébként pizok zaklatott volt a légkör. Éjjel-nappal riadók, gyakorlatok, partraszállás kétéltűről, ejtőernyős ugrás helikopterről... volt olyan, hogy amint földet értünk, és az előzetes parancsnak megfelelően elástuk az ernyőt, már jött is értünk a dzsip és vitt minket a másik géphez újra ugrani.

-Hm.

- Igen... Mellesleg miből jött rá, hogy mégse én vagyok az az idióta, aki halomra gyilkolja itt az embereket?

- Tulajdonképpen akkor kezdtem el jobban töprengeni a maga személyén, amikor megtudtam, hogy álnéven van itt.

- És arra miből jött rá?

- Ez hosszú történet. A lényeg az, hogy megtudtam, és ennek hatására elkezdtem visszapörgetni az elmúlt napok magával kapcsolatos eseményeit.

- És mire jutott?

- Például arra, hogy Chiao halálának éjszakáján mi nemcsak a kínai erkélye alatt verekedtünk össze, hanem röviddel előtte

a Karnaprachi-emlékhely közelében is.

- Micsodaaa? Maga volt az, aki ott rám akaszkodott?

- Igen. Éppen azért, mert azt hittem, hogy maga Kamaprachi... De nehogy azt higgye, hogy az akkori verekedésünk haszontalan volt.

- Hm. Szerintem nem túl sokat profitáltunk belőle. Maximum néhány zúzódással lettünk gazdagabbak.

- Téved - vigyorogtam. - Ugyanis a későbbiek során éppen ennek a küzdelemnek az alapján jöttem rá, hogy maga nem lehet Kamaprachi.

- Miért?

- Mert a verekedésre visszaemlékezve, és kielemezve az akkor még ismeretlen ellenfelem küzdési stílusát, rájöttem, hogy magával harcoltam az emlékhelynél. Márpedig ez esetben maga nem ölhetette meg Chiaót.

- Miért nem? Hisz maguk nem közvetlenül a harc után mentek a versenyzői szállásra, tehát én visszaérhettem volna az érkezésük előtt, és végezhettem volna a kínaival.

- Ez igaz... , de amikor berontottunk Chiaóhoz, a vérnyomokból rögtön láttam, hogy a gyilkosságot legalább negyedórával a mi odaérkezésünk előtt követték el. Márpedig maga

épp ekkor érkezett vissza a tengerről, tehát semmiképpen sem lehetett a tettes. Ha viszont ebben az ügyben ártatlan volt, nem ölhetette meg a többi áldozatot sem, hisz a gyilkos egy és ugyanaz a személy.

- Hm. Jól beszél. Akkor már csak az a kérdés, hogy ki ez a titokzatos személy...

- Hát igen - bólogattam, miközben tűnődve forgattam a kezemből zsebemből előhúzott fekete szöszt, amit Chiao erkélyajtájába akadva találtam. - Az a nagy kérdés, hogy kinek állt érdekében megölni a versenyzőket, és miért? Milyen közös vonás volt mondjuk, Horan Kóban és Oscar Ewansben?

- Lehet, hogy a Karnaprachi-emlékhelyen kell keresni a megoldást - morfondírozott Jeff.

- Ezt hogy érti? - néztem rá csodálkozva.

- Úgy, hogy mind a kettőt láttam arrafelé sündörögni.

-Micsodaaa?!

- Jól hallotta. Sőt Oscar Ewanset kétszer is.

- És Horan Kót?

- Őt természetesen csak egyszer, első este. Hisz utána megölték a szerencsétlent.

- - Ühüm - hümmögtem elmélázva, de úgy látszik, Jeff hitetlenkedésnek vélte a dolgot, mert magyarázni kezdett.

- Ha hiszi, ha nem, akkor is láttam. Éppen a felszerelésemnek akartam helyet keresni, amikor kiszúrtam.

- A felszerelésének?

- Igen. Igaz, hogy most szinte semmi nincs nálam belőle, de higgye el, magammal hoztam a villába az egészet.

- Elhiszem - mondtam csendesen, miközben az övébe tűzött rövid tört bámultam, amelyet az emlékhely közelében lezajlott csetepaténk alkalmával a vasvázás legyezőnek hittem. Miért ne hinném el?... Egy jó nindzsa mindig magával hordja a teljes felszerelését.

Jeff szótlanul bólintott, aztán lassan elfordította rólam a tekintetét, és összehúzott szemmel a viharlámpa lángjára meredt. Láthatóan nem kívánta folytatni a beszélgetést.

Inkább az előttünk álló összecsapásra koncentrált.

Engem viszont az általa elmondottak foglalkoztattak. Valahogy éreztem, hogy az imént lezajlott beszélgetésünkben

benne van a válasz a nagy kérdésre kicsoda Karnaprachi.

Lázasan törtem a fejem, hogy rájőjjenek, mi az, ami motoszkál bennem. Aztán lassacskán kezdett összeállni a kép.

... Karnaprachi mindegyik gyilkoságnál ott maradt az áldozata mellett, egészen addig, amíg valaki meg nem látta... De miért? ... Azért, mert... Azért, mert...

Töprengés közben véletlenül a kezemben lévő szöszre esett a pillantásom, és hirtelen rájöttem. Ezután már gyorsan pergettem végig magamban az elmúlt napok eseményeit.

... Monicáék ugyebár első este azért mentek az emlékhelyhez, mert Surapong délután említést tett nekik az ott lévő szobor szemeiről, és így botlottak bele Horan Ko gyilkosába, aki ott

maradt a holttest mellett... Másnap este Chiaót a szobájában ölték meg, de a tettes ekkor sem távozott azonnal... Oscar

Ewanset viszont nyomban otthagyta, amint a szerencsétlen

meghalt... Tai Long mellett pedig megint elidőzött egy darabig... Mire utal ez?

- Hogy én mekkora barom vagyok! - hördültem fel döbbsen.

- Miért? - kapta rám a tekintetét Jeff.

- Mert... mert ... Miké halálos veszélyben van - bukott ki belőlem kétségbeesetten.

- Micsoda? Hiszen nincs más dolga, csak értesíteni kell Reshent, nem?

- De igen.

-És?

- Mit és? Reshen egy órával ezelőtt azt mondta nekem, hogy nem érti, miért nem ölt meg engem is Karnaprachi.

- Nem értem... - ingatta a fejét Jeff.

Felsőhajtottam, aztán elkeseredve suttoztam:

- De én igen.

Egy pillanat alatt kivert a víz. Magam előtt láttam a sebesült és gyanútlan Mike-ot, amint a gyilkos rátámad.

... Nincs esélye. NINCS ESÉLYE!

Szinte sikoltott bennem a felismerés.

... Meg fogják ölni! Ha nem megyek rögtön utána, szinte biztos, hogy meg fogják ölni!

Az ajtóhoz akartam ugrani, hogy feltépjem, és Miké után eredjek... de elkéstem.

Odakintről halk koppanások hallatszottak, jelezve, hogy egy csónak simult a ház cölöplábai mellé. A zajra Jeff nyomban az ajtó mellé lapult, én pedig némi tétovázás után az asztal alá siklottam.

Éppen idejében. A következő másodpercben feltárult az ajtó

- ezáltal pont eltakarva Jeffet -, és nehéz halászcsizmák dobogtak be a helyiségbe.

Tulajdonosaik az alvó láttán dühösen morogtak valamit thai nyelven, aztán az asztalhoz indultak.

Jeff csak erre várt. Elrúgta maga elől az ajtót, és támadásba lendült. Amint a csizmák meglepetten hátrapördültek, én is előrontottam a fedezékemből.

Négy férfi, az egyik karjában ott ván az ájult Elizabeth - mértem fel egy szemvillanás alatt a helyzetet, aztán már vittek is

előre a lábaim. Az első utamba kerülőnek a térdhajlatába tiportam, a másodikat egy oldalsó rúgással a falnak repítettem,

aztán pördültem egyet a tengelyem körül, és a harmadikat sarokkal terítettem le. Jeff ezalatt egy könyökütéssel padlóra

küldte az Elizabeth-et tartót, s kiragadta karmaiból a lányt.

Látva, hogy ők nem szorulnak segítségre, a feltápázkodni készülőkhöz ugrottam, és tombolni kezdtem.

Nem, nem valamiféle harag volt az, ami erre készített...

Hanem a tudat, hogy minden itt töltött perc csökkenti az esélyemet Miké megmentésére. Ennek megfelelően a legkegyetlenebb technikákat alkalmaztam, könyökütés, térdhajtás, nyitott-kezes ütések, szúrások.

Mire végeztem, úgy éreztem magam, mint egy mészáros.

Jeffnek is valami hasonló lehetett a véleménye, mert amikor az utolsó, még eszméletlenül levő gengsztert is letaglóztam egy nyakszirtre mért tenyéreiütéssel, enyhe megütközéssel mondta:

- Rég láttam embert ilyen könyörtelenül harcolni.

- Ha finomkodom, tovább tart -hadartam, és már repültem is az ajtó felé.

- Hé! - kiáltott utánam. - Egyedül megy?

- Nincs időm várni -szóltam vissza. - Maga kötözze meg a fickókat, és vigyázzon rájuk, amíg egy csónakkal magukért jövünk.

- Oké - bólintott, aztán vigyorra húzta a száját. - Addig is kihasználom az időt, és kifaggatom a mi derék csodadoktor barátunkat az esetleges további cimborái hollétéről. Már persze, ha egyáltalán életre tudom kelteni - s mintegy próbaképpen nindzsacipője orrával megbökdöste a rongybabaként heVerő Konwichitet.

Engem azonban ezekben a pillanatokban nem érdekelt sem a felismerés, hogy a masszőr volt az emberrablók összekötője, sem az életre keltési próbálkozás eredménye.

Kitártam az ajtót, kiszáguldottam a házból, a következő másodpercben pedig már bele is huppantam a gengszterek csónakjába.

Előbb letéptem magamról a verekedés hevében széthasadt kung-fu-kabátot, majd megragadtam az evezőt, és gyors ütemben lapátolni kezdtem.

Iszonyú tempót diktáltam, mégis úgy éreztem, hogy csigalassúsággal haladok előre.

... Miké pedig közben talán már bele is futott Kamaprachi karmaiba! ... Sebesülten, gyanútlanul! ... Úristen, lehet, hogy elkések?! ... Miért nem megy gyorsabban ez a nyamvadt tákolmány?!...

Csak abban bízhattam, hogy Miké sebesült válla meg a csónak túlterheltsége miatt nem tud gyorsan haladni, így esetleg elcsíphetem, mielőtt bekövetkezne a tragédia.

... Mert ha egyedül találja szembe magát Karnaprachival, akkor semmi esélye! És nem csak a sérülése, hanem Kamaprachi agyafúrtsága miatt sem...

A baljós gondolatok hatására, ha lehet, még jobban fokoztam a sebességet, közben szinte belefúrtam a tekintetem az éjszaka sötétjébe, hogy mihamarabb meglássam Miké csónakját.

Nem volt szerencsém, csak közvetlenül a part közelébe érve fedeztem fel, félig a homokra húzva. A megmentett lányok ott ültek benne.

- Miért maradtak itt? Hol van Miké? - csaptam le rájuk, mikor odaértem hozzájuk.

- Azt mondta, maradjunk itt, és várjunk, mindjárt küld értünk néhány embert - válaszolta Jeff barátnője, miközben erőtllenül masszírozgatta a lábait, hogy életet leheljen beléjük.

A hírré kétségbeesve a főépület irányába fordultam, aztán rekedt hördüléssel beszáguldottam a part menti sűrűbe.

Az épülethez ugyanis a legrövidebb út árkon-bokron át vezetett.

Úgy terveztem, hogy elrobogok a Karnaprachiemlékhely, majd a versenyzői szállás mellett, aztán átvágok az egyik szabadtéri pályán, és a főépület sarkánál bukkanok ki a cserjék közül. A rajtam lévő pehelykönnyű kung-fu-cipők szélesebesen és hangtalanul repítettek előre a bokrok közt, a park puha gypeszőnyegén.

A Karnaprachi-emlékhely előtti terecskére kirobbanva azonban döbbsen megtorpantam.

Az épület bejárati rácsánál ugyanis két árnyalakot pillantottam meg. Egyikük a földön hevert, a másik pedig mellette guggolt, kezében a gyűlölt vasvázás legyezővel.

- Most megvagy! - üvöltöttem rá a guggolóra, s nem törődve a nála lévő fegyver jelentette veszéllyel, rárontottam.

Ő azonban nem kívánt velem harcba bocsátkozni. Ehelyett villámgyorsan összecsukta a legyezőt, és bevetette magát a bokrok közé. Erre gyorsan a földön fekvőhöz rohantam, hogy lássam, ki az. Amikor felismertem, szomorú megkönnyebbüléssel fújtam egyet.

Az átvágott torkú ember ugyanis nem Miké volt, hanem Bum Pai professzor, a valláskutató.

Egy másodpercig tétován álltam a halott mellett, aztán a bennem feszülő indulat a gyilkos után lódított.

Nem, nem a leglogikusabb dolgot csináltam ami ebben a helyzetben elvárható lett volna. De az elmúlt órák eseményei

annyira felzaklattak, hogy a dolgok kissé összezavarodtak bennem. Csak azt tudtam, hogy mindenáron el kell kapni Karnaprachit, méghozzá minél hamarabb. ... Hogy nehogy módja legyen rátámadni Mike-ra!... Ha ugyan eddig már meg nem tette!... Ha pedig megtette, akkor pláne el kell kapni!...

Szédületes tempóban száguldottam a csaknem teljes sötétbe burkolózott kert díszcserjéi közt, mindjobban faragva a menekülő és köztem lévő távolságot. Igaz, egyelőre nem sikerült megpillantanom a fickót, de a lábdobogása egyre közelebbről hallatszott.

Aztán hirtelen abbamaradt a futás zaja, majd hangos dobbánás jelezte, hogy az előttem rohanó átvette magát a parkot határoló kerítésen.

Nem sokat mérlegeltem, amint odaértem a vasrácshoz, futtából, hasmánt átugrottam rajta, és robogtam tovább.

Persze, korántsem olyan sebességgel, mint idáig. Errefelé ugyanis már a természet volt az úr, a pálmák és a bokrok itt már kusza összevisszaságban helyezkedtek el, s törtek az ég felé, éppen ezért bármikor az utamba akadhatott mondjuk, egy fejmagasságban kinyúló ág vagy vastag kúszónövényinda.

Ezt pedig mindenképpen el akartam kerülni. Na, nem mintha megijedtem volna egy kis fájdalomtól vagy netán agyrázkódástól... Mindössze arról volt szó, hogy nem akartam elszalasztani az előttem loholót.

Így aztán csökkentett tempóban, jobb kezemet az arcom elé tartva, csörtettem utána. Egészen addig, amíg váratlanul egy tisztásra nem értem. Az árnyalak épp akkor nyomult be a túloldalon a sűrűbe, mikor én kibukantam a bokrok közül.

Tettem egy bizonytalan lépést a még mozgó ágak felé, aztán megtorpantam.

Úristen, megint ugyanaz a kutyaszorító, mint Chiao halálának éjszakáján! - villant belém.

Csak most éreztem, milyen felesleges volt idáig üldözni a fickót.

... Hiszen Miké remélhetőleg sértetlen, ezt a mocskot pedig valószínűleg úgyis elkapják, hiába próbál elmenekülni... Vagy mégsem?... Hisz nyilván kitűnően ismeri a környéket, ha pedig eljut Ban Hat Yai-ba, ott könnyedén fel tud szívódni... Már persze, ha egyáltalán meg akar lógni... De vajon akar-e? ... Mert lehet, hogy még korántsem érzi befejezettnek a művét...

Kitudja, kivan még a halállistán?... És miért?... Másrészt egyelőre senki sem gyanakszik rá. Már persze rajtam kívül. Én viszont jelenleg nem vagyok abban a helyzetben, hogy bárkinek is szóljak... és ki tudja, leszek-e még?...

Mintegy válaszként halk neszezés hallatszott a hátam mögül. Villámgyorsan, küzdőtartásban perdültem hátra.

Ellenfelem azonban nem sietett rám támadni. Lassan, mondhatni méltóságteljesen lépdelt elő a bokrok közül, aztán néhány méternyire tőlem megállt.

Gyorsan mögém került - állapítottam meg magamban. - És gyorsan át is öltözött.

Az emlékhelynél ugyanis még valamilyen világos nadrágot és inget viselt, most viszont már a Karnaprachi-féle öltözék volt rajta. Fekete selyemanyagból készült, cipőre is felhúzható, vászontalpú lábbeli, bő, szintén fekete selyemből készült nadrág és kabát a csuklyával, valamint a grafit színű álarc.

Mindezt jól megfigyelhettem egyrészt, mert a hold időközben kiszabadult a felhőrongyok fogságából, és tökéletesen bevilágította a tisztást, amelyen álltunk, másrészt mert a velem szemben álló akarta is, hogy legyen időm szemlélődni.

... Nyilván abban bízok, hogy az emlékhelynél a sötét miatt nem ismertem fel, s most ha látom ki áll előttem, megrettenek a valószerűtlen szituációtól, ezáltal leblokkol az agyam és a testem, vagyis könnyű prédává válok... De téved! Rögtön ott, hogy bár a sötétben valóban nem látszott az arca, azért én mégis tudom, kicsoda... Igaz, ő viszont ezt nem tudhatja. Na nem baj, felvilágosítjuk.

- Kár volt beöltöznie, Mr.... - s rögtön mondtam is a nevét.

A Karnaprachi-álarc egy darabig szenttelen némasággal tekintett rám, tulajdonosának nyilván idő kellett, hogy megeméssze a lelepleződés tényét. Amikor aztán feldolgozta magában a dolgot, komor, vontatott hangon válaszolt.
- Nem gondoltam volna, hogy rájön... így viszont mindenképpen meg kell ölnöm.
- Nem fog az olyan könnyen menni - vigyorodtam el -, ugyanis eljátszotta az utolsó aduját.

- Igazán? - csikorgott kifejezéstelenül a hangja az álarc mögött.
- Bizony - bólogattam kedélyesen. - Ha a bokrok közt marad, még lett volna esélye, hogy a karjaiba futok, így viszont nem. Mert azt a hibát ugyan elkövettem, hogy maga után rohantam, de annyira hülye nem leszek, hogy pusztá kézzel leállnak verekedni egy vasvázás legyező ellen.

- Igazán?

Megint ugyanaz a kifejezéstelen, csikorgó hang. Hm. Elég idegesítő. De köpök rá.

- Igazán. Most pedig bye-bye!

Lassan hátrálni kezdtem a tisztás széle felé. Úgy terveztem, hogy ha elérem az első bokrokat, megfordulok, besprintelek a sűrűbe, és jókora kerülőt téve megpróbálok visszajutni a villába. Körülbelül tízméternyi rükvercelés után azonban megálltam. Ugyanis gyanús volt, hogy Karnaprachi nem próbál meg utolérni, csupán nyugodt tempóban jön utánam.

... Mi a fenét akar ez?!

Fél szemmel óvatosan magam mögé sandítottam, hogy lássam, ha netán valami gödör vagy csapda lenne a hátam mögött... aztán szinte megdermedtem a felismeréstől.

... Úristen, gyermeteg módon besétáltam a kelepchébe! Pedig a fickó üldözése közben még át is villant az agyamon, hogy emelkedőn futunk felfelé. Hát most felértünk!

Az előbukkanó holdfényben ugyanis tisztán látszott, hogy a tisztás valójában egy kiugró szirten van, s a szélső bokrok után nem az erdő következik, hanem a szakadék.

Hát ezért nem akart sebtében rám rontani a fickó ! Úgy vélte, elég, ha jó felé terel, s békésen nézi, amint szépen

kihátrálok a képből, mindenféle értelemben.

...Micsoda aljas féreg! Én meg micsoda barom vagyok, hogy nem láttam azonnal, hová kerültünk! Igaz, amikor ideértünk, még töksötét volt, és akkor különben sem a táj szépségével törődtem..., de gondolhattam volna, hogy ennek mindig van a tarsolyában valami meglepetés. Hát most itt van!... Ráadásul pont a legrosszabb irányba hátráltam, így még arra sincs esélyem, amire a tisztás közepén maradván lehetett volna: hogy

oldalirányba nyomulva kikerüljek a kutyaszorítóból... Most aztán nincs mese, szembe kell szállni azzal a rohadt legyezővel.

Mégghozzá a lehető legóvatosabban és a lehető legkönyörtelenebbül. Mert semmi kétség, ez a szemétláda az első adandó alkalommal át fogja vágni a torkomat. Miközben mindez átsuhant az agyamon, ösztönösen küzdőtartást vettem fel.

Karnaprachi egy darabig nem mozdult, csak némán figyelt.

Aztán lassan előhúzta ruhájából a vasvázás legyezőt. Megforgatta a kezében, mintha vizsgálgatná, majd határozott mozdulattal szétnyitotta, s rögtön utána össze is csukta. A tucatnyi

borotvaéles penge mindkét alkalommal fémes csattanással jelezte, hogy tökéletesen működik. Karnaprachi elégedetten bólintott, aztán rám nézett - biztos voltam benne, hogy az álarc alatt most gúnyosan elmosolyodik a fickó -, és tüntető lassúsággal elindult felém.

Kezdődik! - gondoltam, s igyekeztem minél jobban ellazítani az izmaidat, hogy a támadás pillanatában a lehető leggyorsabban tudjak reagálni. Karnaprachi azonban látszólag ügyet sem vetett rám.

Egyenletes, gépszerű léptekkel közeledett, a legyezőt összecsukott állapotban, vízszintes helyzetben tartva a teste előtt.

El akar altatni! - villant belém a felismerés. Azért jön ilyen lassan, hogy ezt a sebességet szokjam meg, aztán, ha kellő közelségbe ért, robbanásszerűen fog előrelendülni. A legyező helyzete is megtévesztő, mert bár úgy tűnik, nem lehet vele

váratlanul támadni, valójában azonban elég egy hirtelen csuklómozdulat, és a másodperc törtrésze alatt szétnyílik, akárcsak rendes társai.

... Tehát figyelni! ... És azonnal reagálni!...

Lassan, de folyamatosan apadt közöttünk a távolság.

... Még öt lépés, és támadó pozícióba kerül... Még négy...

Még három... Most már vigyázni! Nagyon vigyázni! ... Még kettő... Még...

Előbb támadott!

Szinte valószerűtlen gyorsasággal vágódott felém, szökellés közben kinyújtva a karját, s szétnyitva a fegyvert. Csak az utolsó pillanatban sikerült elkerülnöm az acélpengéket, egy oldalra ugrással. Amint elsuhant előttem a borotvaerdő, felrántottam a lábam, és tiszta erővel a veséje felé rúgtam. Mintaszerű alkarblokkal háraitotta a támadásomat, aztán sarokkal gyomorszájon rúgott, és már lendítette is a legyezőt. Ösztönszerűen lerántottam a fejem, majd megpördültem a tengelyem körül, és

sarokkal kirúgtam a támaszkodó lábát. A földre zuhant, de a következő másodpercben már talpon is volt.

- Jobb, mint gondoltam - morogta valamiféle elismeréssel a hangjában. - Nem is értem, hogy miért nem maga a versenyző kettejük közül. Pedig jobb a mozgása, mint Darmsé.

- Ezt hogy érti? - kérdeztem riadtan, egy pillanatra megfélelkezve a jelenlegi helyzetünkről. - Csak nem futottak össze?

Karnaprachi egy ideig hallgatott, majd vontatott, gúnyos hangon mondta:

- De igen, Grey, összefutottunk.

- És hol van most Miké?! Mit csinált vele?!

Karnaprachi alig hallhatóan felröhintett az álarc mögött, aztán szinte kiköpte a választ:

- Mondtam, hogy maga jobb, mint ő... Mert ő már az első összezsapásnál meghalt!

És kihasználva a döbbenetemet, előrelendült. Szerencsére a fejemet sikerült hátrarántanom, de a mellemet végigszántották a pengék.

Reflexszerűen állcsúcson vágtam a fickót, majd

egy oldalsó rúgással hátrarepítettem.

Hanyatt esett, de két bukfencet követően talpra szökkent. S

már nyúlt is a földre esett legyezőért.

Menekülj! - ordította bennem egy hang. - Most nem figyel rád!

A helyzet valóban kedvező volt. Karnaprachi ugyanis a tisztás közepe felé bukfacezett, s ezáltal mintegy kinyitotta a csapdát.

... Ráadásul most egy fél másodpercig még a legyezőjével van elfoglalva!...

A lábaim bizseregve várták, hogy az agyam kiadja a parancsot a távozásra... de csalódnium kellett.

Már nem voltam a magam ura.

Karnaprachi alakja elhomályosult előttem, és Mike-é úszott a helyébe. A sebesült Mike-é, amint összeszorított fogakkal, erőlködve az evezőkért nyúl.

Na indulás, mert itt ragadtok! - hallottam belül a saját hangomat. - Aztán vigyázz magadra... Csak ne becsüld le a helyzeted veszélyességét! Ennyi nővel az éjszakában...

... Nem, nem menekülhetek el! Feladatomban van!... Bosszút

kell állnom Mike-ért! Véres, kegyetlen bosszút!

Éreztem, hogy az élethalálharcra való felkészülés fekete köde ráül az agyamra, s kisöpör onnan minden mást.

... Már nincs jog, nincs törvény, nincs mérlegelés, és nincs szánalom... Csak harc, a maga vérszomjas valóságában!

Kung-fu életre-halálra!

Karnaprachi is észrevehette rajtam a változást, mert a legyező kézbevétele után nem indult el azonnal felém, hanem állva maradt, és az álarca mögül fürkésznit kezdte a vonásaimat. Közben -

feltehetőleg a benne lévő feszültség hatására - tétova bizonytalansággal a combját ütögette az összecukott s így veszélytelenné vált fegyverrel, mint valami lovaglóstorral.

Aztán rövid szemlélődés - s nyilván töprengés - után mégiscsak nekiállt, hogy újra bezárjon a csapdába.

Küzdőtartásba merevedtem, s vártam, hogy elém érjen.

Lassan araszolva közeledett, a fegyvert csakúgy, mint az első támadáskor, a teste előtt tartotta.

... Még öt lépés... Még négy... Még három...

Megint becsapott!

Egészen távolról indította a támadást, és nem a legyezőt használta, hanem a lábát. Az elementáris erejű köríves rúgás félresodorta felemelt alkarjaimat, ezáltal védtelenné téve a fejemet és a torkomat. Szerencsére ösztönösen hátraugrottam, így az acélpengék elkerültek, az utánuk zúduló egyenes rúgás azonban a földre döntött. Karnaprachi pedig máris ott tornyosult felettem, készen arra, hogy a fejemre tiporjon. Villámgyorsan oldalra gurultam, így a lezúduló sarok csak a földet találta

el, aztán talpra szökkentem, és előrelelendültem.

Előbb egy csuklóra mért köríves rúgással kirepítettem a fickó kezéből a legyezőt, majd amikor utánacapott, egy hatalmas erejű oldalsó rúgással szinte beleszálltam a térdébe.

Éles sikoly és hangos reccsenés jelezte, hogy eltört a térdkalácsa. Engem azonban ez nem állított, nem állíthatott meg.

Odaugrottam elé, s tiszta erővel belerántottam a fejét a térdembe. Újabb reccsenés hallatszott, s a gumiálarc alól vér

fröccsent a nadrágomra. Nem érdekelt, tudomást sem vettem róla. Hideg kegyetlenséggel belemarkoltam a fickó csuklya alól előbukkanó hajába, és hátrarántottam a fejét, hogy az álla ne akadályozhasson a torkára mérendő tenyéréiütésben.

- Ne, kérem ne!... - hörögte az álarcos. - Kegyelmezzen!

- Te sem kegyelmeztél Mike-nak - mondtam színtelen hangon, és lassan felemeltem a kezem.

- Nem igaz - nyögte kétségbeesetten. - Az előbb hazudtam.

Nem is láttam Mr. Darmsot az elmúlt három órában.

- Hazudsz!

- Nem, esküszöm, hogy nem!

Egy darabig tétováztam, aztán lassan leengedtem a kezem.

A bensőmben tátongó jeges ürességet egyszerre a reménykedés forró bizsergése váltotta fel.

... Lehet, hogy Miké tényleg él?!... Lehet, hogy az előbb csak sokkolni akart ez a rohadék?!... Vagy éppen most hazudik, hogy mentse a bőrét?... Úristen, hogyan győződhetnék meg róla, hogy igazat beszél-e?... Ha itthagynom, a sérülése ellenére is elszökhet, ha magammal viszem a villába, és kiderül, hogy Miké mégis halott, már nem lesz rá módom, hogy végezzek vele... Pedig akkor mindenképpen meg kell halnia!

Néhány másodpercig nem tudtam, mitévő legyek, aztán a derekamon lötyögő fekete övre pillantva rájöttem a megoldásra.

... Micsoda szerencse, hogy amikor az emberrablóktól távoztamban letéptem magamról a ronggyá szakadt kung-fukabátot, ezt magamon felejtettem! Ezzel megtudom kötni a

fickót, aztán a villa közelében tudom hagyni, valahol a sűrűben.

Elengedtem az előttem kushadó haját, és rárivalltam.

- Hasra!

- Ne, kérem, ne öljön meg! Ugye, nem öl meg?-vinnyogott.

- Ha Miké él, te is életben maradsz - morogtam, s nekiálltam kicsomózni az övem.

Egy perccel később a rettegett Karnaprachi már összekötözve hevert a fűben. Miután alaposan meggyőződtem róla,

hogy semmiképpen sem tudja észrevétlenül kiszabadítani magát, felnyaláboltam, s elindultam vele a villába.

Keserves út volt, úgy éreztem, sosem érek a végére. A sötétbe burkolózott, lejtős hegyoldalt borító ágas-bogas növényzet

minduntalan utamat állta, belém akaszkodott, én pedig - kezemben a közel százhetven fontos teherrel - imbolyogva, erőlködve kerülgettem az elem tornyosuló akadályokat. A homlokomon csakhamar kövér cseppekben gyöngyözött az izzadság, aztán szép lassan csorogni kezdett lefelé, a szemembe meg a számba. A sebem fájdalmasan lüktetett, az általam cipelt teher folyamatosan dörzsölte, húzta, szinte szivattyúzva belőle a vért. Már-már úgy éreztem, nem bírom tovább elviselni a fáradságot és a fájdalmat, amikor végre elértem a villa kerítését. Átküszködtem rajta a foglyot, majd egy sóhajt követően én is utánamásztam, és folytattam a cipekedést. Csak az emlékhely közelébe érve szabadultam meg kellemetlen terhemtől. Leraktam a földre, s a fülébe sziszegtem:

- Most elmegyek! De jól jegyezd meg, ha egyedül jövök vissza, neked véged!

Ezzel otthagytam, s - amennyire a vérveszteség és a cipekedés következtében kifáradt izmaimtól tellett - rohanni kezdtem a főépület felé. Egy darabig tartottam is az irányt, de amikor a Karnaprachi emlékhely felől váratlanul kiáltások hallatszottak, letértem a tervezett útvonalról, s a hangok irányában kanyarodtam. Izgatottan vágódtam ki a bokrok közül, az épület előtti terecskére.

- Miké! - szakadt fel belőlem a kiáltás, az ott lévők láttán.

- Tony! - pördült felém a megszólított, abbahagyva a Kim teák Yonnal folytatott harsány vitát. - Hogy kerülsz te ide? És mi az a seb a melleden?

- Miké! - ziháltam megkönnyebbülve. - Hát megvagy?

- Mi az, hogy hát megvagy-ok? - kérdezte társam csodálkozva. - Mondta valaki, hogy elvesztem?

- Igen - lihegtem most már megnyugodva -, mondta.

- Kicsoda?

- Karnaprachi.

- Mit beszélsz?

- Jól hallottad. Összeakadtam a fickóval.

-Jézusom...

- Ne aggódj, nincs semmi baj.

- A melledet elnézve, nem úgy tűnik - ingatta a fejét Miké.

- A, semmiség - legyintettem. - A fickó sokkal rosszabb állapotban van. Akarod látni?

- Micsoda kérdés! Hol van? És egyáltalán kit tisztelhetünk benne?

- Majd megtudod, csak gyere utánam!

Ezzel becsörtettem a bokrok közé. Társam és természetesen Kim is árnyékként követett egészen addig, míg az összekötözött álarcoshoz nem értünk.

- Tessék, meg lehet tekinteni - mutattam rá.

Miké odament a fickóhoz, egy határozott mozdulattal lerántotta a fejéről az álarcot, aztán némi szemlélődés után elgondolkozva mondta:

- Hm. Furcsa. Sőt szinte már kóros.

- Mi? - kérdeztem értetlenül.

Társam széles vigyorra húzta a száját.

- Hát az, hogy ennek a Darennek örökké vérzik az orra.

- Hello! Bújjatok csak be, és foglaljatok helyet! mosolyogtam Monicáékra, amikor másnap délelőtt tíz óra tájban beóvakodtak a versenyzői szállás társalgójába. - Már vártunk benneteket. És önt is, Mr. Fruggi - nyújtottam kezem a lányok mögött tipródó kis köpcösnek.

- Én is vártam már, hogy találkozzunk - vigyorgott Fruggi, majd elkomolyodva hozzátette: -Mellesleg a fene majd megevett tegnap, amikor nem voltak ott a csónaknál, és egyedül kellett átmennem a fickókhoz. Nem volt szép dolog, hogy csalétkül használtak. Legalább szólhattak volna, hogy miről van szó.

- Nem használtuk csalétkül, Mr. Fruggi - ráztam a fejem. A csónakot azért késtük le, mert Reshen százados minket hallgatott ki utoljára, az események további alakulását pedig a véletlenek irányították.

- Ezt nem mondja komolyan - hüledezett a kis köpcös.
- De igen-mosolyodtam el.-Bártudom, hogy amikor önök felébredtek, már javában folyt a hajcihő...
- Felébredni!?! - vágott közbe Fruggi. - Hisz alig tudtam elaludni, amikor visszajöttem azoktól a baromarcúaktól. Csak az nyugtatott meg egy kicsit, hogy amikor a főépületbe jövet beugrottam ide, magukat nem találtam itt. Így aztán arra gondoltam, hogy biztos valami jobb tervet ötöltek ki, és aszerint cselekszenek.
- Egén... Nos, nem így volt.
-Bocsánat, hogy közbeszóllok - mondta szemrehányóan Monica -, de nem tudhatnánk meg mi is, hogy miről van szó?
- Dehogynem, hisz azért hívtunk ide benneteket.
- Nagyszerű. Akkor viszont úgy kéne beszélgetni, hogy mi is tudjuk, miről folyik a társalgás. Mert amikor az éjjel felébredtünk, mi valóban már csak a hajcihőt láttuk. Egy csomó ismeretlen férfit és nőt, amint a rendőrségi meg mentőautókba rakják őket, aztán szegény Bum Pai professzor holttestét, ahogy beemelik a halottaskocsiba, végül Konwichitet és Darent összszeverve, megbilincselve... Ja és természetesen titeket, meg Mr. Holmsot, amint autóba pattantok, s elsüvítetek Reshennel.
- Sajnálom, nem volt időnk magyarázkodni - ingattam a fejem. - Ugyanis Konwichit olyan információk birtokába juttatott bennünket, illetve Mr. Holms-ot, amelyek hatására sürgősen Ban Hat Yaiba kellett mennünk, hogy ott is begyűjtsünk néhány embert. Másrészt Reshen amúgy is megtiltotta, hogy akár csak egy szót is szóljunk. Ami pedig a késői ébredéseket illeti, az Mike-nak köszönhető. Ugyanis ő hívta ki Reshenéket, és ő mondta, hogy sziréna és villogó nélkül jöjjenek, éppen azért, hogy ne ébresszenek fel senkit. Mellesleg igaza volt, hisz ő ekkor még nem tudhatta, hogy ki a kakukktojás a villában, és nem akarta, hogy a fickó, felriadva a zajokra, értesítse a cinkosait.
- Egy szót sem értünk abból, amit mondasz - nézett rám értetlenül Monica.
- Miért, Mr. Fruggi meg Kim semmit sem mondtak el nektek?
- kérdeztem csodálkozva.
- Csak annyit tudunk, hogy állítólag Daren volt Karnaprachi
- válaszolta Monica.
- Igen - ismerte el Fruggi - ugyanis ez a Kim nem is tudott többet, nekem meg az itt maradt nyomozók adták ki az ukázt, hogy fogjam be a szám, és ne is nyissam ki, amíg ők azt nem mondják, hogy lehet. Persze, ők előzőleg vagy két órát faggattak a maguk protezsálása alapján.
- Értem - bólogattam, eleresztve a fülem mellett a kis köpcös utolsó, rosszálló mondatát. - Nos, akkor azt hiszem, az lesz a legjobb, ha az elején kezdjük a magyarázkodást.
- Mindenekelőtt azonban kóstoljuk meg ezeket a finomságokat - mutatott egy szendvicsekkel, gyümölcsökkel és a legkülönbözőbb italokkal dúsan megrakott asztalra Miké. Ugyanis nekünk Tonyval eddig még nem volt időnk reggelizni.
- Ha egyszer most tértek vissza a fickók begyűjtéséből bólintott értőn Fruggi.
- Nem a begyűjtés tartott ilyen sokáig - vigyorgott társam.
- Csak ott akartunk lenni az első vallomások megtételekor. De, hogy most jöttünk vissza, az stimmel. Épp csak lezuhanyoztunk, mielőtt odacsörögtünk maguknak. Meg, persze, szóltunk Mr. Surapongnak, hogy küldjön át egy kis elemőzsiát.
- Aha - huppant le Fruggi az asztalhoz. - Mellesleg... ő se tud még semmit?
- Szerintem őt Reshen már informálta - foglaltam helyet Monica mellett, és mivel nagyon szomjas voltam, rögtön fel is téptem egy sörösdobozt. A benne lévő ital olyannyira jólesett, hogy egy szuszra kiittam az egészet. Mikor végeztem, az üressé vált göngyöleget egy elegáns, hárompontos dobással a közeli szeméttartóba hajítottam, aztán hátradóltem a székemen, s Mike-ra néztem. Ő meg vissza rám, jelezve, hogy a mesélés fárasztó műveletét átengedi nekem.
Erre beleegyezően bólintottam, majd némi erőgyűjtés után, Monicáékhoz fordulva, belevágtam:

-Mindenekelőtt egy vallomással kell kezdenem... Bár az éjszaka lezajlott események nyomán már bizonyára kialakultak bennetek bizonyos feltételezések velünk kapcsolatban...

- Hát... amilyen magabiztosan rendezkedtetek ott az autók körül, arra gondoltunk, hogy rendőrök vagytok - mondta Monica. - De amikor megtudtuk, hogy Mr. Fruggi is hozzátok tartozik, és őt kihallgatják Reshen emberei, akkor elvetettük ezt a lehetőséget.

- Jól tettétek - mosolyodtam el. - Ugyanis valóban nem rendőrök vagyunk... hanem magánnyomozók.

- Mind a hárman? - kérdezte Kitti, Fruggi felé sandítva.

- Nem - válaszoltam. - Csupán Miké és én. Mr. Fruggi a... ööö... külső munkatársunk.

- így van - húzta ki magát büszkén a kis köpcös. - Márnem egy esetben működtem együtt Mr. Greyékkal.

- És most milyen ügyön dolgoztok? - érdeklődött türelmesen Monica. -. Mert, gondolom, nem a Karnaprachi-féle gyilkosságokon, hisz azok csak az ideérkezésük után kezdődtek.

- Jó a meglátásod - feleltem Fruggi helyett. - Igaz, Karnaprachit is nekünk sikerült elfognunk, de mi valójában egy lány miatt jöttünk ide.

- Egy lány miatt?

- Igen. A neve Elizabeth Wilmot, és két hete emberrablók fogságába esett.

- Emberrablók fogságába?... És most... hol van?

- Hál istennek, már útban hazafelé.

-Aha...

- Igen. De azt hiszem, az lesz a legjobb, ha visszatérünk az eredeti elképzelésemhez, és az elején kezdjük a dolgot. Oké?

- Oké - bólintottak a lányok, én pedig némi torokköszörülés után végre valóban belekezdtem a történetek elemzésébe.

- Nos, az elmúlt napokban körülöttünk lezajlott események valójában két, egymást a véletlen folytán sokszor keresztező vágányon futottak. Az egyik a lányrablásokkal függött össze, a másik pedig a Karnaprachi-féle gyilkosságokkal. Azt hiszem, célszerű lenne a lányrablásokkal kezdeni, már csak azért is, hisz végül is mi emiatt utaztunk ide.

Nos, a rablásokat Ban Hat Yaiban és környékén követték el, majd a foglyokat az éj leple alatt a Liang-szigeten lévő kis halászfalu egyik tengerparton épült házába szállították. A falu lakói közül ugyanis néhányan tagjai voltak a bandának.

A fogságba esett lányokat némi átnevelés után malajziai bordélyházakba szállították, ha pedig véletlenül gazdag lány került a hálójukba, akkor megszarolták a hozzátartozókat, mondván, vagy megkapják a váltságdíjként követelt összeget, vagy prostituáltat csinálnak a lányból.

Váltságdíjfizetés esetén a pénzhozóval a környékbeli szállodában vették fel a kapcsolatot, az átadás-átvétel-t pedig a tengerpart egy eldugott részén bonyolították le.

Az üzlet szépen virágzott egészen a legutóbbi időkig, ekkor azonban több apró porszem is bekerült a gépezetbe. Kezdődött azzal, hogy az előbb említett szállodát átépítés miatt

ideiglenesen bezárták, így a pénzhozókat máshol kellett fogadni. Ez a gond azonban megoldódni látszott Konwichit révén, aki a banda tagja s egyúttal Mr. Surapong alkalmazottja is volt.

A banda úgy okoskodott, hogy arra a kis időre, amíg a szállodábarfaz átépítési munkálatok folynak, Suraponghoz hívják

a váltságdíjhozókat. Ez annál is inkább jó ötletnek látszott, mert így Konwichit révén még jobban is tudták ellenőrizni, nem vszaglászik-e utánuk valaki, mint a szállodában, ahol nem volt beépített emberük az alkalmazottak között.

- De hát Mr. Surapongnál nagyon ritkán van olyan verseny, amelynek a nézői bent lakhatnak a villában - tamáskodott

Kitti.

- Ez igaz, de ne felejtsük el, hogy a lányrablások sem százas számban történtek, és még az elraboltak közül is nagyon nagy kevesen voltak, akikért váltságdíjat lehetett kérni. Így tehát a banda joggal reménykedett abban, hogy mire a következő gazdag lány is a horgukra akad, már ismét a szállodában fogadhatják a pénzhözöt. A jelen helyzet azonban az volt, hogy két értékes személy is a vendégszeretetüket élvezte, és az ezekért fizetendő összeget mielőbb szerették volna a markukban érezni. Így azután mindkét megszaroltnak küldtek egy-egy meghívót, amelyet a banda egyik, Ban Hat Yaiban élő tagja előzőleg szabályosan megvásárolt... Ezúttal azonban embereikre akadtak a megszaroltak. Mr. Wilmot előbb Benjámint Pattont, majd minket küldött a helyszínre, Jeff Reynolds pedig személyesen jött el.

- Jeff Reynolds? - csodálkozott Monica. - Hát az meg kicsoda?

- Alán Holms.

- Alán Holms?

- Igen. Mellesleg nem akármilyen ember.

- Hát aki álnevet használ... - ingatta a fejét a lány.

- Nem ettől különleges - legyintettem.

- Neeem? Akkor mitől?

- Reynolds nindzsa - mondtam, majd rövid hallgatás után

hozzátettem: - Pontosabban néhány napja már nindzsa mester.

- Jézusom!

- Bizony. Egyébként valószínűleg az emberrablók is így reagáltak volna, ha tudják, kinek a menyasszonyát ejtették fogságba. De nem tudták, mert Irene, Reynolds barátnője ezt nem kötötte az orrukra. Azt viszont igen, hogy a vőlegénye, aki ki tudná fizetni az érte követelt váltságdíjat, éppen Japánban tartózkodik. És mivel a lány Jeff ottani címét nem tudta, azt javasolta az emberrablóknak, hogy az apjának írjanak, aki majd értesíti Jeffet, amint az visszatér Japánból.

A rablók beleegyeztek a dologba, mert Irene megértette velük, hogy az édesapja nem gazdag ember, és így nem is tudja kifizetni a váltságdíjat.

- És Jeffnek lett volna elég pénze? - kérdezte Kitti.

- Igen. Jeff ugyanis fiatal kora ellenére gazdag üzletember, és mint ilyen, fizetőképese.

- Értem.

- Akkor jó. A rablók tehát Irene apjának írtak, és neki küldték el a Karnaprachi-kupára szóló jegyet, valamint a hímzett nyakkendőket. Mert természetesen Jeff megbízottját is felismerhetővé akarták tenni Konwicht számára. Igaz, a Jeffnek küldött nyakkendő más színű és mintájú volt, mint Mr. Fruggié, sőt a ráhímzett apró jel is más volt, ám egy dologban mégis hasonlított az általunk ismerthez. Mégpedig abban, hogy a cérna, amellyel a jelet felvarrták a nyakkendőre, ugyanaz a cérna volt. Egészen érdekesen fénylő, égővörös színű. És ez volt az, ami a későbbiek során nagy segítséget nyújtott nekünk a banda megtalálásában.

- Micsodaaa?! - hördült fel Fruggi. - De hiszen én nem is láttam azt a nyakkendőt.

- Én sem - nyugtattam meg a kis köpcöst. - A megoldás nem is ilyen egyszerű.

- Hanem?

- Amint odaérek a történetben, el fogom mondani. Most azonban még csak ott tartok, hogy Reynolds is megkapta még ha Irene apjának címezve is - a maga levelét, jegyét és nyakkendőjét. De Wilmothoz hasonlóan ő sem akart engedni a zsarolóknak. Csupán abban különbözött a másiktól, hogy ő a maga módján akarta megoldani a problémát.

- Nindzsaként...

- Igen.

- Képes volt kockáztatni a menyasszonya életét? - hitetlenkedett Kitti.

- Biztos vagyok benne, hogy ez ilyen formában fel sem merült benne - mosolyodtam el. - Ő azt látta, hogy a menyasszonyát elrabolták, esetleg különféle atrocitásoknak van kitéve, és még a váltságdíj megfizetése esetén sem biztos, hogy viszontláthatja. Hiszen ilyesmire is számtalanszor volt már példa...

Másrészt Reynolds nemcsak fizikailag sajátította el a ninjutsu tudományát, hanem szellemileg is egyre inkább nindzsává vált.

Márpedig egy igazi nindzsa nem hagyhatja megtorlatlanul, ha a nőt, aki hozzá tartozik, elrabolják.

- Egy pillanat - szólt közbe Fruggi. - Azt értem, hogy ez a Jeff nagyon penge a rúgkapálásban... de azt nem, hogy hogy akarta megtalálni a barátnőjét. Mert ahhoz kevés a piff-paffpuff.

- Igaza van - mosolyodtam el. - A ninjutsu ehhez önmagában kevés lett volna. De Jeff legalább olyan jól tudta, merre lehetnek az emberrablók, mint mi.

-Micsodaaa?!

- Úgy, ahogy mondom.

- De hát... hogy a nyavalyába?

- A helyzet a következő. Jeff barátnője néprajzkutató, és eltűnése előtt épp a környéken dolgozott. A munkájáról háromnegy naponként részletes beszámolót írt az apjának, akinek

szintén ez a foglalkozása. Az utolsó levelét a postai bélyegző tanúsága szerint egy nappal az elrablása előtt adta fel. Márpedig ebben az utolsó levélben Irene arról írt, hogy a maláj határ közelében lévő Liang-szigeten dolgozik, és már befejezte volna a munkát, de az egyik ház lakói gyanúsán barátságtalanul utasították el a közeledését, és mivel kíváncsi ennek okára, másnap még egyszer ellátogat hozzájuk.

- Ezek voltak az emberrablók, mi? - kérdezte Fruggi.

- Bizony - bólintottam. - És mivel ők meg a lány közeledését találták gyanúsnak, elrabolták. Persze, nem a szigeten ejtették foglyul, mert ha ott veszik nyoma, az felhívta volna a figyelmet a falura, hanem megvárták, amíg bemegy Ban Hát Yaiba, és ott csaptak le rá. így viszont Irene-nek módja volt feladni az említett levelet, amelyből Jeff már ki tudta okoskodni, hogy merre keresse.

Ekkor azután Jeff fogta a nindzsafelszerelését, ideutazott, majd Ban Yaiban vásárolt egy hamis útlevelet, és Holms néven benevezett a versenyre. így biztos lehetett benne: az emberrablóknak sejtelmük sem lesz róla, hogy ő Irene kiszabadítása miatt jött.

Arra nem is gondolt, hogy a sebtében megvásárolt hamis útlevél egy megölt ember volt, még hozzá olyané, akinek a halálhíre még a New YorkTimes-ban is megjelent. így azután érthető volt a megdöbbenése, amikor a régi újságok közt böngészve ráakadt a cikkekre. De erről majd akkor szólok bővebben, ha odaérek az elbeszélésben. Most azonban térjünk rá a Karnaprachi-féle históriára. A történet negatív hőse, mint tudjuk, Bili Daren, a versenyszervező. Roppant agyafúrt és nem kevésbé kíméletlen fickó, aki napközben eljátszotta a szolgálatkész alkalmazott szerepét, esténként viszont jelmez váltott, és Karnaprachiként sorra gyilkolta a versenyzőket.

- De hát miért? - kérdezte értetlenül Kitti.

- Nos, ez elég kacifántos história - ismertem el. - A történet tulajdonképpen már két hónappal ezelőtt elkezdődött, amikor is Daren Mr. Surapong megbízásából hozzáfogott a Karnaprachi-kupa megszervezéséhez. Igaz, kezdetben nem volt semmi gond, minden haladt a maga útján, ami nem is csoda, hisz Daren ekkor már a harmadik Kamaprachi-kupát szervezte... ám egy nap olyasmi történt, ami mindent megváltoztatott.

Rövid szünetet tartottam, épp csak annyit, hogy letépjem a következő doboz sörrel a zárólemezt, és belekortyoljak az italba. Aztán folytattam az elbeszélést.

- A kérdéses napon Daren a Ban Hat Yaiban lévő Yatidasportcsarnokba ment, hogy

egy ottani technikussal találkozzon, aki segíteni szokott neki versenyzőket felhajtani a Karnaprachi-kupához hasonló, nem hivatalos versenyekre.

A Yatida-sportcsarnokban aznap egy úgynevezett nyílt thai bokszer verseny zajlott, de mire Daren odaért, a rendezvénynek már vége volt, és a nézők épp kifelé igyekeztek a létesítményből.

Daren átfúrta magát a távozóban lévő seregén, felsietett az emeleten lévő bemondóhelyiségbe, és ott nekiállt kifaggatni az ismerőst, hogy kiket tudna beszervezni a Karnaprachi-kupára.

Am alig kezdték el a diskurzust, amikor a folyosóról léptek hallatszottak.

Darenék természetesen nyomban elhallgattak, mert nem akarták azt kockáztatni, hogy bárki is meghallja, amint egy tiltott verseny szervezéséről tárgyalnak... És ez volt az a pillanat, amikor elkezdődött a mi történetünk. Ugyanis a folyosón lépkedők épp a bemondóhelyiség előtt megálltak, és fojtott hangon vitatkozni kezdtek. Darenék pedig a becsukott ajtó és a beszélgetők halk hangja ellenére is tisztán értették a szavaikat.

A szóváltás témája pedig igencsak érdekes volt: egy néhány héten belül végrehajtandó bankrablás egyik fontos részlete.

- Egy bankrablás? - hördült fel Fruggi.

- Igen.

- És csak így, a folyosón karattyoltak róla?

- Na, igen - mosolyodtam el -, ez valóban furcsának tűnhet egy kicsit, de ne feledkezzünk meg a körülményekről. A beszélgetők az utolsók közt hagyták el a nézőteret, és indultak a kijárat felé. A folyosó kihalt volt, a világítást már félelőre kapcsolták, ugyan miért gondolták volna, hogy az egyik technikai helyiségben még vannak?! Egyébként nem sokat tévedtek, hisz a folyosón lévő szobák, a bemondóhelyiség kivételével, valóban üresek voltak. De térjünk rá talán a beszélgetés lényegére. Mint mondtam, egy néhány héten belül végrehajtandó bankrablás egyik részlete volt a téma. Eközben azonban óhatatlanul szóba kerültek más részletek is, és a hallgatózok előtt szép lassan kirajzolódott az egész terv. Amelynek legrafináltabb mozzanata nem is maga a bankrablás volt, hanem az, amit utána szándékoztak tenni a gengszterek.

- Miért, mit akartak csinálni? - kíváncsiskodott közbe Fruggi.

- Nos, úgy tervezték, hogy a bankrablást követően három napig Ban Hat Yaiban lapulnak meg, így túljárnak a rendőrség eszén, amely a nagy összegű rablás hírére minden bizonnyal megszállja a városból kivezető utakat, és ellenőrzi a kifelé igyekvő autókat, majd amikor már tiszta lesz a terep, elhagyják a várost, és megpróbálnak átcsúszni a maláj határon. És a dolog itt vált érdekessé a hallgatózok s különösen Daren számára. Mert a banditák úgy tervezték, hogy a határon való átjutáshoz a Surapong-villát használják ugródeszkának.

- Ugródeszkának? - értetlenkedett Kitti.

- Igen - bólintottam -, mégpedig a következőképpen: idejönnek a villába, és egy alkalmas pillanatban a Liang-szigeten élő ismerősük, illetve annak sampanjának segítségével átcsúsznak a határon.

- Ha volt ott ismerősük, akkor miért nem mentek rögtön a Liang-szigetre? - kérdezte Monica.

- Azért, mert túl kockázatosnak találták a dolgot. A falubeliek ugyanis felfigyeltek volna rájuk, és ha a rendőrség a nyomozás során esetleg eljut a környékre, akkor nyilván szóltak volna nekik az idegenekről.

- Egy pillanat - emelte fel a kezét Kitti -, ezt nem értem. Az előbb azt mondta, hogy a lányrablók is a szigeten őrizték a foglyaikat. Akkor miként lehetséges, hogy rájuk viszont senki sem figyelt fel az ott lakók közül?

- Egyszerű - válaszoltam. - A bankrablók ismerősének háza a sziget belsejében, a település közepén volt, míg az elrabolt lányokat - mint már említettem - egy tengerparti házban őrizték. Azt hiszem, nem kell különösebben magyaráznom, micsoda óriási különbség van a két épület között. Az egyikbe csak

a szomszédos házak közt elhaladva lehet bejutni, míg a másik cölöplábakra épült, csónakkal közvetlenül mellé vagy alá lehet állni, s ezáltal gyakorlatilag észrevétlenül ki-be lehet rakodni bármit vagy jelen esetben bárkit.

- Most már értem - bólogatott Kitti.

- Helyes, akkor folytatom. A beszélgetők még azt is megtárgyalták Darenék füle hallatára, hogy a várhatóan több millió

dollárnyi zsákmányt a villa kertjében, a Karnaprachi-sírhely bejáratánál rejtik el, mégpedig oly módon, hogy a pénzt rejtő diplomatatáskát át dugják a bejáratí rácson, és oldalra, a fal mellé csúsztatják. így bármikor könnyen elérhető a számukra, ugyanakkor kívülről lehetetlen észrevenni, sőt az időjárás viszontagságai sem tehetnek kárt benne.

- De honnan tudták, hogy létezik ez a sírhely? - tudakolta Monica. - És hogy akartak feltűnés nélkül bejutni a villába?

- Kézenfekvő kérdések - ismertem el. - A megválaszolásuk előtt azonban, azt hiszem, itt az ideje, hogy elmondjam, ki is volt a banda főnöke.

- Halljuk! - biztatott Kitti.

- Nos, a bankrablók főnöke Bum Pai volt.

- Kicsodaaa?

- Bum Pai.

- A... professzor?

- Életében nem volt professzor, sőt a valláskutatáshoz sem volt soha köze.

A lányok döbbenetn néztek rám, és kellett egykis idő, míg végre felfogták a szavaim értelmét. Kitti tért magához előbb, de neki is csak bizonytalan suttogásra futotta az erejéből:

- De hát... Bum Pai meghalt...

- Igen, ez így van - bólintottam. - És azt is hamarosan el fogom mondani, hogy milyen körülmények közt történt a dolog.

Előbb azonban a könnyebb érthetőség kedvéért, azt hiszem, jobb lesz, ha Monica kérdéseire válaszolok. Nos, Bum Pai a bankrablás és a szökés megtervezésekor semmit sem bízott a véletlenre. így már hetekkel a bankfiók ellen végrehajtott támadás előtt meglátogatta a határhoz és a Liang-szigethez

egyaránt roppant közel eső Surapong-villát. Mivel ő is hallott a házigazda ilyen irányú érdeklődéséről, valláskutatónak adta ki magát. A trükk fényesen bevált, Mr. Surapong örömmel fogadta, sőt még vendégül is látta néhány napra.

Mellesleg ebből is kitűnik, milyen kevés kell ahhoz, hogy valakit professzornak nézzenek. Jó fellépés, magabiztos szöveg, és biztos a siker. Bum Pai esetében is így volt, aki épp ez alatt a vendégség alatt szemelte ki rejtekhelyül a Karnaprachiemlékhelyet. Ráadásul még ingyen belépőt is sikerült szereznie a versenyre, így nyugodtan mondhatjuk, hogy szökéselőkészítő körútja teljes sikerrel járt. Ami pedig a cinkosait illeti,

ők szabályosan megvásárolták a belépőjegyüket, tehát a kastélyba való bejutás nekik sem okozott volna gondot. Erre azonban nem került sor, mert a bankrablást követő menekülésük folyamán mindketten olyan súlyos sérüléseket szenvedtek az őket üldöző rendőrök lövései nyomán, hogy a Ban Hat

Yai-i rejtekhelyükön ki is lehelték a lelküket.

- Nekem csak az nem világos-vetette közbe Fruggi-, hogy miért kellett ennek a Bum Painak a sírhelyre dugni a suskát? Hát nem volt jó helyen nála?

- Legalábbis ő úgy érezte, hogy nem. Bum Pai ugyanis erős fenntartással viseltetett mindenféle kiszolgálószeméllyel, így a Surapong-villa alkalmazottaival szemben is. Gondolom, érti, mire gondolok.

- Ja, persze - csapott a homlokára Fruggi -, hát én is jártam már úgy, hogy egy szállodában megfújták két pár vadonatúj zoknimat... Ezek szerint a fickó attól félt, hogy valami enyveskező takarító vagy ilyesmi beleturkál a táskájába, és pofán

vágja a száj rét?

- Pontosan - mosolyodtam el, majd, mivel időközben meglehetősen kiszáradt a torkom, felhőrpintettem a maradék sörömet, s az üres dobozt az elődje után küldtem. Aztán folytattam az elbeszélést.

- Visszatérve a hallgatózókhöz, azt hiszem, nem kell különösebben ecsetelnem Daren lelkiállapotát a kihallgatott beszélgetést követően. A versenyszervező úgy érezte, végre eljött az a pillanat, ami csak egyszer adódik az ember életében. Semmi mást nem kell tennie, mint figyelni a Kamaprachisírhelyet, és az alkalmas pillanatban megszerezni a táskát.

- És mi volt a gubanc? - kíváncsiskodott Fruggi.

- Az, hogy a technikus, aki szintén hallotta a folyosón lezajlott beszélgetést, másként gondolkodott, mint Daren, és értesíteni akarta a bankot a készülő rablásról. Ugyanis a banditák

beszélgetéséből az is kiderült, hogy a bankalkalmazottakkal a

támadás során végezni akarnak. És a technikus - noha időnként ő is követett el kisebb stikliket - nem akarta, hogy ártatlan

emberek haljanak meg, csak azért, mert ő nem figyelmezteti a

bankot a veszélyre. Daren viszont hallani sem akart erről, így

pillanatok alatt parázs vita alakult ki közöttük, amely előbb veszekedéssé, majd

dulakodássá fajult. Közben, persze, mindketten mondták a magukét. A technikus a

bank alkalmazottainak életére hivatkozott, Daren pedig a várható zsákmány

nagyságára, na meg - a vita vége felé - arra, hogy sokkal több

sárgát hazavágott ő annál, semhogy könnyet ejtene néhány

újabbért, különösen, ha arról van szó, hogy ezen az áron élete

végéig gazdag lehet.

A technikus, aki mellesleg maga is ázsiai volt, ez után a mondat után úgy

döntött, hogy elég a vitából, és a telefonért nyúlt,

hogy értesítse a rendőrséget. Vesztére, Daren odaugrott hozzá,

és egy, a légiós kiképzés során jól begyakorolt fogással eltörte a

nyakcsigolyáját.

- A pizsok! - hördült fel Fruggi. - Képes volt kinyírni a cfrnboráját?

- Igen - bölintottam, majd némi hallgatás után, mintegy

magyarázatképpen, hozzátettem: - Daren mindig is féktelen

és könyörtelen fenevad volt, amit mi sem bizonyít jobban, mint

hogy még az idegenlégióból is - amely pedig nem épp leánynevelde - leszerelték a kegyetlenkedései miatt.

- A zanya!

- Egén... Szóval ott tartottam, hogy a technikus meghalt.

Daren ezután sietve letörölte az ujjlenyomataitViinden tárgyról, amelyet megfogott, és távozni készült. Ám ekkor véletlenül

a kapcsolópultra nézett, s nyomban kiverte a víz. Ugyanis előző

látogatásai során lassacskán megismerte a bemondóhelyiség

berendezéseit, így annak az egymás mellett sorakozó tíz

gombnak a funkciójával is tisztában volt, amelyek alatt a parányi kontrolilámpák jelezték: a gombok bekapcsolt állapotban

vannak.

- Miért, milyen célt szolgáltak ezek a gombok? - tudakolta

Kitti.

- A bemondóhelyiségben lévő mikrofont és az egyes öltözőkben lévő hangszórókat kötötték össze, hogy a technikus

figyelmeztethesse a versenyzőket, ha ők következnek.

- Akkor... ezek szerint az öltözőkben lévők hallották Darenék

beszélgetését?

- Sőt a technikus segélykérő hörgését és a csigolyák roppanását is. Persze, a tíz bekapcsolt gomb nem jelentette azt, hogy

.ugyanannyian fültanúi is voltak a bemondóhelyiségben lezajlottaknak, hisz, mint említettem, a versenyzők jó része már távozott a sportcsarnokból.

- De hát ki kapcsolta be ezeket a gombokat? - kérdezte

Monica.

- A technikus - válaszoltam.

- A technikus? És Daren nem vette észre?

- Egyikük sem vette észre. A dolog ugyanis akkor történt,

amikor Daren a vita hevében nekilökte a másikat a kapcsolópultrának, és az az ülepével akaratlanul is lenyomta az alsó sorban lévő gombokat.

- Nem semmi - ingatta a fejét Fruggi. - Akkor ezek szerint a fickó nyakig merült a szószba.

- Hát valahogy úgy. Először, persze, arra gondolt, hogy az öltözőkben lévők nyomban felrohannak a bemondóhelyiségbe, vagy értesítik a rendőrséget, ezért villámgyorsan kiiskolt a folyosóra, és igyekezett minél távolabb kerülni a tett színhelyétől. Közben azonban egyfolytában járt az agya, és lassacskán rájött, hogy nincs mitől tartania. Hiszen a vitatkozás során nem szólították egymást a nevükön a technikussal, és a szavaikból az sem derült ki, hogy Daren Mr. Surapongnál dolgozik.

Csak azt hallhatták az öltözőkben lévők, hogy valakik bankrablásból származó pénzt akarnak elrejteni a Surapong-villában lévő Karnaprachi-sírhelyen, a villában rendezendő Karnaprachikupa ideje alatt, és ezt a pénzt a technikus beszélgetőpartnere meg akarja szerezni. De hogy ki ez az ember, arra nem derült fény.

Daren megnyugodva sétált a kijáráthoz, és már épp azon volt, hogy a távozók utóhadába vegyülve elhagyja a sportcsarnokot, amikor valami szöveget ütött a fejébe. Valami, ami arra késztette, hogy betérjen a büfébe, és ott várjon még néhány percet. Az idő telt-múlt, és Darenben egyre inkább elhatalmasodott a gyanú.

- Gyanú? - vonta fel a szemöldökét Kitti. - Miféle gyanú?

- Az, hogy a technikus segélykérő hörgését hallók - már ha voltak ilyenek - nem nagyon sietnek értesíteni a rendőrséget.

- És ez miért volt érdekes a számára?

- Azért, mert ez azt mutatta, hogy a hallgatózok fontosabbnak tartják a megszerzett információt annál, semhogy segédkezzenek a gyilkosság mielőbbi felfedezésében.

- Vagyis ők is meg akarták szerezni a suskát - világosította meg Kitti számára a helyzetet Fruggi.

- Úgy van - bólintottam. - Daren azonban, mint látjuk, rájött erre, és nyomban meg is született az agyában az ötlet: meg kell ölni a vetélytársakat is.

- Úristen! - suttozta Monica. - Akkor a meggyilkolt versenyzők...

- Voltak a hallgatózok - fejeztem be helyette a mondatot.

- De honnan tudta Daren, hogy valóban ők azok? - kérdezte Kitti.

- Roppant egyszerű - válaszoltam. - Amint megfogalmazódott benne átvábi gyilkosságok gondolata, elhagyta a büfét, és a sportcsarnok hátsó kijáratához sietett, ahol a versenyzők szoktak távozni. így jól láthatta a számára veszélyes vetélytársakat, Horan Kót, Chiu Chiaót, Oscar Ewanst és Tai Longot, amint néhány perces eltéréssel elhagyják az épületet. Ekkor, persze, még nem lehetett teljességgel bizonyos abban, hogy az előbb említettek valamennyien meg akarják szerezni a pénzt, hisz a versenyzők külön öltözőkben öltöztek, és azt sem lehetett kizárni, hogy egyikük-másikuk épp a zuhany alatt állt, amikor a hangszóró bekapcsolt, vagy esetleg csak azért nem értesítette a rendőrséget, mert nem volt kedve tanúskodni.

De amikor a felsoroltak mindannyian jelentkeztek a Karnaprachi-kupára, Darennek nem maradtak kétségei aziránt, hogy ők is meg akarják szerezni a pénzt. És az is világossá vált a számára, hogy mind a négyüket meg kell ölnie, méghozzá lehetőleg az előtt, mielőtt a bankrablók meghozzák a pénzt.

Azzal ugyanis tisztában volt, hogy nem képes éjjel-nappal állandó megfigyelés alatt tartani az emlékhelyet, ebből következően pedig fennállt annak a veszélye, hogy valamelyik riválisa épp akkor kutatja át a rejtekhelyet, amikor ő nincs ott, a pénz viszont már igen.

Azt ugyanis ő sem tudta egész pontosán, hogy mikor akarják elrejteni a pénzt Bum Paiék. Ezt a megérkezésük után bármikor megtehetnék volna, hajnalban, reggel, délben és így tovább.

- És arra nem gondolt, hogy esetleg ellopja a szobájukból, még mielőtt elrejtene? - kérdezett közbe Monica.

- Nem - ráztam a fejem. - Daren ugyanis három ember érkezésével számolt, na meg

azzal, hogy ezek egészen addig ott ülnek majd a szobájukban, a pénzre vigyázva, amíg nem indulnak elrejtteni. Ő viszont már a versenyszervezői feladatai miatt sem rostokolhat örökké a szobájuk közelében, hogy azonnal észrevegye, ha az emlékhelyhez indulnának. Ő tehát csak akkor lehetett biztos a pénz megszerzésében, ha a riválisait elteszi láb alól.

Éppen ezért, mihelyt bizonyossá vált a számára, hogy Horan Kóéknak is a pénzre fáj a foguk, nekilátott a gyilkosságok előkészítésének. Roppant rafinált tervet eszelt ki, amelyhez az ötletet a babonás és ópiumtól mindig kába Mautó Karnaprachival kapcsolatos hiedelme adta. Az öregember ugyanis valami

homályos és érthetetlen legenda alapján tudni vélte, hogy Karnaprachi reinkarnálódott alakban meg fog jelenni az idei Karnaprachi-kupán, és végezni fog a versenyen indulókkal. Darennek kapóra jött a vénember eme hiedelme. Készített magának egy olyan fekete selyemruhát, amelyet annak idején Karnaprachi is hordott, de az öltözéket oly módon preparálta, hogy mindössze három másodperc alatt le-, illetve felvehető legyen. A felöltözést tépőzárak tették villámgyorssá, a vetkőzést pedig zsinórok, amelyeknek ruhából való kirántása esetén az öltözék szabályosan lehullott az emberről. És hogy teljesen biztos legyen a dolgában, titokban szabályos átöltöződéseket tartott. Emellett készített magának egy gumi álarcot, amely Karnaprachit ábrázolta, valamint vásárolt egy... ööö... szóval egy felfújható gumibabát.

- Azt meg minek? - kérdezte megütközve Fruggi.

- Azért, hogy eljátszhassa vele az imádkozó Karnaprachi szerepét. De erről bővebben majd akkor, ha odaérek a történetben. Most egyelőre ott tartunk, hogy Daren felkészült, és várta a verseny kezdetét. De még ezt az időt sém töltötte teljesen tétlenül, apró jeleket helyezett el Mautó környezetében, amelyek arra utaltak, hogy Karnaprachi valóban reinkarnálódott, és készül a versenyre. Sőt egy ízben, amikor az öreg már meglehetősen kába állapotban volt, meg is jelent előtte mint Karnaprachi, és ezzel a produkcióval szinté sokkolta a babonás öregembert. Az meg bennünket már a megérkezésünk napján.

Mert, gondolom, nem kell különösebben ecsetelnem, mennyire megdöbbsentünk, amikor kijelentette, hogy meg fogunk halni, mert Karnaprachi reinkarnációja végezni fog velünk is, meg a többi versenyzővel is. Ráadásul alig fejezte be a vészmadárkodását, meghallottuk Kitti sikítását, és amikor odaértünk a versenyzői szálláshoz, ott találtuk Horan Kót átvágott torokkal, mintegy igazolandó a hallottakat.

- Remélem, nem csodálkozik rajta, hogy sikítotam? - nézett rám Kitti.

- Hát persze hogy nem -feleltem. - A sötét éjszakában belebotlani egy gyilkosba... ez, azt hiszem, minden normális embernek felborzolja az idegrendszerét. Mellesleg, Daren ezt is akarta elérni.

- Ezt hogy érti? - kerekedett el Kitti szeme.

- Úgy - mosolyodtam el -, hogy maguk egyáltalán nem véletlenül botlottak bele Karnaprachi reinkarnációjába, Horan Ko holtteste mellett.

- Dehogynem - szólt közbe Monica. - Mi az emlékhelyet akartuk megnézni, csak ahhoz, hogy odajussunk, el kellett haladnunk a versenyzők szállása mellett, és...

- Hát ez az! - csaptam le rá.

-Mi?

- Emlékezz csak vissza, honnan jött az az ötlet, hogy megnézzétek az emlékhelyet.

- Surapong mesélt az ott lévő szobor szeméről...

- Pontosan így van! És mikor mesélt minderről?

- Első este, mikor a birtokában lévő régi szerzetesi naplót tanulmányoztuk.

- Úgy van! És ki kísért el benneteket erre a naplótanulmányozásra?

- Daren! - suttogta Monica helyett Kitti, ráeszmélve, hogy hova akarok kilyukadni.

- Bizony - bólintottam.

- De hát... miért volt szüksége Darennek arra, hogy mi meglássuk őt, illetve Kamaprachit? - értetlenkedett Monica.

- A dolog azonnal érthetővé válik, ha beleképzeljük magunkat Daren akkori helyzetébe - magyaráztam. - A fickó készül a gyilkosságsorozat megkezdésére, ugyanakkor mindenképpen Karnaprachi reinkarnációjára akarja terelni a gyanút, így azután, miközben játssza a készséges versenyzőszervező szerepét, egyre azon töri a fejét, miképpen teremthetne olyan helyzetet, hogy a jelenlévők már az első gyilkosság felfedezésekor arra gondoljanak: egy szellem a gyilkos.

A legjobb az lenne a számára, ha egy szemtanú meglátná őt Karnaprachinak öltözve. Persze, csak olyan személy jöhet számításba, akiről feltételezhető, hogy nem ered a nyomába, ha megpillantja.

Daren tehát töpreng, töpreng... És a véletlen egyszer csak a kezére játszik. Mert amikor odakalauzol benneteket Suraponghoz, meghallja, amint a házigazda mesél nektek a Karnaprachi-emplékhelyen lévő szobor szeméről, és javasolja, hogy éjszaka nézzétek meg. Daren jól tudja, hogy a Surapong által elmondott jelenség pontosan hajnali egykor veszi kezdetét, tehát tisztában van vele, hogy ti - ha időben oda akartok érní az emplékhelyhez - körülbelül fél egy, háromnegyed egykor haladtok majd el a versenyzői szállás mellett. Most már nincs más dolga, mint a megfelelő időben megölni Horan Kót, vagy valaki mást, és megvárni, hogy ti arra járva meglássátok őt.

- De miért volt biztos benne, hogy meg tudja ölni valamelyik versenyzőt? - kérdezte Kitti. - Hisz nem tudhatta, hogy Horan Kóék mikor mennek megnézni a rejtekhelyet.

- Biztos, persze, nem volt a dolgában, de sejtette, hogy a pénzre vadászok éjszaka mindenképpen meglátogatják a Karnaprachi-emplékhelyet - válaszoltam. - Már csak azért is, mert akkor legalábbis elméletileg csendes és kihalt a kert.

- Én csak azt nem értem - vetette közbe Monica -, hogy miként sikerülhetett végeznie olyan remekül felkészült versenyzőkkel, mint például Horan Ko vagy Lai Long? Ráadásul úgy ölte meg őket, hogy azok semmiféle ellenállást sem tudtak kifejtteni.

- Hát igen - ismertem el. - Ez volt az, ami sokáig engem is zavart. Aztán rájöttem a megoldásra.

- És mi az?

- Ugyebár mindenki abban a hiszemben volt, hogy egy csuklyás, fekete selyemruhát viselő embertől kell félni.

- Hát persze.

- Csakhogy Daren sohasem öltözött be, amikor gyilkolni készült.

- Micsodaaa?

- Úgy, ahogy mondom. Daren ugyanis tökéletesen tisztában volt vele, hogy leendő áldozatai kiváló harcművészek, és ha az első gyilkosságot követően Karnaprachinak öltözve próbálja megtámadni őket, semmi esélye. Még a vasvázás legyező birtokában sem. Így tehát a következő módszert alkalmazta: derűs, barátságos mosollyal odament a megöleendő személyhez, és beszédbe elegyedett vele. Amikor aztán a gyanútlan áldozat teljesen feloldódott, egy alkalmas pillanatban benyúlt a zakójába, mintha csak cigarettát akarna elővenni. Ehelyett azonban a vasvázás legyezőt rántotta elő, és ugyanazzal a mozdulattal támadott is. Mire az áldozat megmoccanhatott volna, a borotvaéles pengék összeszabdalták a torkát. Daren csak ezután kapta magára a selyemruhát, már, persze, ha szükség volt rá.

- Ezek szerint mindig magával hordta? - hördült fel az utóbbi percekben békésen hallgató Fruggi.

- Igen. .

- És hogyhogy nem dudorodott ki soha a szerkőja?

Elmosolyodtam.

- A selyemanyagok közt vannak nagyon vékonyak is, Mr. Fruggi. Daren ruhája bármelyikünk zakójának zsebében könnyűszerrel elférne.
- Nem semmi.
- Aha.

Mivel időközben diszkréten megkordult a gyomrom, sebtében befaltam egy rákkoktélos szendvicset, s csak aztán folytattam a beszámolót.

- A teljesség kedvéért, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha időrendben sorolom el az első éjszaka történeteket.

- Halljuk - mondták a lányok.

- Nos, tehát... Daren néhány perccel a társaság szétszéledése után, azaz körülbelül fél tizenkettőkor indult a Karnaprachiemlékhelyhez. Azért sietett annyira, mert senkit sem akart elszalasztani azok közül, akik meglátogatják a rejtekhelyet. Ugyanis úgy okoskodott, hogy ha a sportcsarnoknál esetleg nem vett észre valakit, most akkor is kiszúrja.

Mi néhány perccel utána indultunk, pillanatokkal előzve meg Oscar Ewanst. így nem csoda, hogy amikor az emlékhelynél egy kicsit megálltunk, a fickó beért bennünket. Mi meg csak néztük, amint egy árnyalak odasettenkedik az emlékhelyhez, térdre borul a bejárat előtt, benyúl a rácson, és matatni kezd. Ráadásul ez csak a kezdet volt! Mert miután ő távozott, megjelent előbb Chiu Chiao, aztán Tai Long, s mindketten végigcsinálták ugyanazt a számunkra érthetetlen mozdulatsort.

Mikor Long is távozott, úgy véltük, elég a nézelődésből, és továbbindultunk. Átvizsgáltuk a tengerpartot, aztán vissza akartunk térni a szobánkba. Ekkor azonban meghallottuk Mautó nyöszörgését, így inkább odamentünk.

Nagyjából ebben az időben hagyta el a versenyzői szállást Alán Holms, vagyis Jeff Reynolds és Horan Ko. Longék addigra természetesen már rég az ágyukban voltak. Jeff a nindzsafelszerelésével kelt útra, készen arra, hogy átevezzon a Liangszigetre, és ha a kutatása sikerrel jár, nyomban kiszabadítsa a barátnőjét, Horan Ko pedig az emlékhelyhez igyekezett.

Ez utóbbi annak rendje és módja szerint elvégezte a rejtekhely átvizsgálását, majd visszaindult. Őt azonban már követte

Daren is. Amikor a thai bokszos a versenyzői szálláshoz ért, az előbb már említett módon megszólította, és beszédbe elegyedett vele. Talán megkérdezte, mit keres ilyenkor a kertben, talán elpanaszolta, hogy ő sem tud aludni, mert a vacsora megfeküdte a gyomrát, a lényeg az, hogy elaltatta a másik figyelmét. Aztán cigarettáért nyúlt. Egy mozdulat, és Horan Ko öszszeszabdalt torokkal rogyott a földre.

- Egy pillanat! - szólt közbe Kitti. - Hogyhogy nem lett véres a ruhája? Hiszen egy átvágott artériából iszonyúan spriccel a vér.

- Ez igaz - bólintottam. - De Daren sohasem szemből támadott, hanem rézsútosan az áldozat mellé állt, és csak a legyezőt tartó keze került egy vonalba a másik torkával. Az is csak egy tizedmásodpercre, amíg a fegyverrel végighasította a kérdéses testrészt.

- így már... értem - suttogta kissé borzadva Kitti.

- Helyes. Tehát ott tartottam, hogy Horan Ko lerogyott a földre. Daren ekkor villámgyorsan felöltötte a selyemruhát meg az álarcot. Aztán letérdelt, és várt. Egészen addig, amíg még nem érkeztek a szemtanúk. Ekkor felugrott, persze, ügyelve arra, hogy a legyező szétnyíljon a kezében, és így jól láthatóvá váljon, aztán berohant a bokrok közé. Ott lerántotta a selyemruhát, zsebre gyúrte, s a sikoltásra az elsők közt ért a helyszínre. Akárcsak mi. No meg Reynolds. Ő azért tudott olyan hamar ott teremni, mert még indult el a szigetre. Ugyanis számítva rá, hogy esetleg több napba is beletelik, amíg befejezi a kutatást, mindenekelőtt egy rejtekhelyet akart találni magának, ahol a nindzsafelszerelését elrejtheti.

- De hát miért nem volt jó neki a szobája? - kérdezte Kitti.

- Mert ha ott tartotta volna a felszerelést, akkor minden este ki kellett volna vinnie a szállásról, meg vissza kellett volna hoznia, közben pedig akárkivel összetalálkozhatott volna.

- Kész lebukás - mondta szakértő hangon Fruggi.

- Pontosan -erősítettem meg, majd mivel a gyomrom ismét követelőzni kezdett, újabb - ezúttal kaviáros - szendvicset áldoztam a gyomoredvek oltárán. Aztán folytattam az események taglalását.

- A gyilkosság is meglehetősen felborzolta a kedélyeket, de amikor felmerült annak a lehetősége, hogy esetleg Karnaprachi reinkarnációja a tettes, mindenkibe szorongás, bizonytalanság és zűrzavar költözött. Daren pedig elégedetten dörzsölte a kezét, hisz elérte, amit akart.

Most pedig térjünk rá a mi ügyünkre. Amikor Mr. Fruggi másnap reggel megérkezett, abban állapodtunk meg, hogy ne tegyen semmit, csupán vegye fel a gengszterek által küldött nyakkendőt. Ugyanis úgy okoskodtunk, hogy ha az emberrablók összekötője meglátja rajta a kérdéses holmit, este nyilván átmege a Liang-szigetre, értesíti a bandát megérkezéséről. Mi pedig követjük a fickót, és így eljuthatunk a rejtekhelyre, ahol Elizabethet őrzik.

Ennek megfelelően Mr. Fruggi felkötötte a nyakkendőt, és egész nap így mászkált a villában. Konwicht valóban úgy is cselekedett, ahogy számítottuk, átment a Liang-szigetre, és jelentette, hogy a pénzhozó megérkezett. Csupán az volt a probléma, hogy nem tudtuk követni. Ugyanis épp, amikor a csónakokhoz indultunk volna, lecsapott ránk Surapong, és meghívott bennünket egy kis beszélgetésre.

- Miért nem utasítottátok vissza? - csodálkozott Monica.

- Mert nem volt semmi elfogadható kifogásunk - válaszoltam. - Azt pedig nem mesélhettük el neki, hová indulunk, mert nem tudhattuk biztosan, hogy ő nincs-e benne a lányrablásban. Éppen ezért kénytelenek voltunk eltársalogni vele, és így a tervezettnél később értünk oda a csónakokhoz. Addigra viszont Konwicht már átment az egyikkel a szigetre. Ráadásul az összes csónak eltűnt, ugyanis Jeff és Ravikahn is elvitt egyetegyét.

-Ravikahn? - kérdeztek szinte egyszerre a lányok. - Ő miért?

- Lódarázs-fészket keresni a környező kis szigeteken - válaszoltam szenvtelen arccal.

- Há? - riadt meg Fruggi.

- Úgy, ahogy mondom - vigyorodtam el. - Ravikahn ugyanis lahu.

- Az mi a nyavalya?

- Népcsoport Méghozzá olyan népcsoport, ahol a lódarázs az egyik legkedveltebb csemege.

-Pfuj!

- Hát igen, mi így fogjuk fel a dolgot. Ők viszont időt és fáradságot nem kímélve keresik az aranybányát. Ravikahn is ezt tette akkor este. Mellesleg a későbbi események érthetősége kedvéért meg kell jegyeznem, hogy Mautó is lahu, és mint ilyen, Ravikahn hú falatozótársa.

A végén még kiderül, hogy nekünk is belekevertek a kajánkba valami borzalmat - undorodott a kis köpcös.

Újra elvigyorodtam.

- Nyugodjon meg, Mr. Fruggi, mi nem kaptunk semmi ilyesmit. Sőt Surapong Ravikahnéknak is megtiltotta a lódarázs fogyasztását, éppen azért, mert sejtette, hogy a vendégeket irritálná, ha tudomást szereznének az alkalmazottak ilyesféle lakomázásáról.

- De hát nem azt mondta az előbb, hogy Ravikahn átsompolygott a szigetre bogarászni?

- De igen. Ugyanis nála többe nyomott a latban egy tál olajban ropogósra sült lódarázs, mint egy esetleges letolás Surapongtól. Ez utóbbira pedig úgyis csak akkor kellett volna számítania, ha kiderül, hogy megszegte a főnöke utasítását.

Ravikahn viszont nem verte nagydobra az éjszakai kirándulásait. Mellesleg azért használok többes számot, mert több ilyen kiruccanásra is sor került. De ezekről majd akkor szólok bővebben, ha odaérek a történetben, most egyelőre maradjunk a második éjszaka eseményeinél.

Ott tartottam, hogy a csónakkikötőhöz érve meglepve tapasztaltuk: a villa mindhárom csónakja eltűnt. Egy darabig nem tudtuk, mitévők legyünk, végül abban egyeztünk meg, hogy különválunk, és Miké a tengerpart jobb oldali részét tartja szemmel, én pedig a balt. így minden esélyünk megvolt rá, hogy valamennyi csónakázót észrevegyük, és felismerjük, amikor visszatér,

A dolgok azonban nem úgy alakultak, mint ahogy elterveztük. A bonyodalmat az elsőként visszaérkező Jeff okozta, akinek fekete nindzsaruhája a sötétben meglepetést okozott, és így azt

hittem, hogy Karnaprachit sodorta utamba a véletlen. A nyomába eredtem, majd amikor egy szerencsétlen véletlen folytán felfigyelt rám, verekedésbe keveredtem vele. A zajra odarohant Miké is, így a néhány másodperccel később visszatérő

Konwichit, majd az őt nem sokkal később követő Ravikahn anélkül tért vissza, hogy megláttuk volna őket.

Csak az üres csónokok maradtak utánuk. Meg a kétely, hogy vajon kik lehetnek. Meglehetősen kedvetlenül ballagtunk vissza a versenyzői szállásra, ott pedig csaknem beleütköztünk az imént üldözött Karnaprachiba. Legalábbis mi azt hittük, hogy a Chiu Chiao szobájából kiosonni készülő fickó ugyanaz, mint akit az imént üldöztünk.

Pedig ő valójában Daren volt. A versenyszervező a szállásunk bejáratánál botlott bele az emlékhelytől visszatérő Chiaóba, és a találkozás öröme meghívta magát a kínai szobájába egy italra. Aztán, miután egy fesztelen csevegést követően végzett vele, ismét eljátszotta a szemtanús trükköt.

Igaz, most nem tudta előre, kit sikerült rászednie. Úgy tervezte, hogy addig neszez a folyosón, amíg valaki ki nem megy megnézni a zaj okát. Akkor berohan Chiao szobájába, s mire a szemtanú segítséget hív, vagy betöri az ajtót, ő könnyűszerrel elmenekül az erkélyen keresztül.

De a mi érkezésünk folytán még a neszezéssel sem kellett fárasztania magát, hisz a folyosóhoz érve kis híján fellöktük. A számítása pedig kiválóan bejött, minden úgy történt, ahogy tervezte. A nyomába eredtünk, betörtük az ajtót, majd megállapítottuk, hogy elszalasztottuk. Az egyetlen sikerélményünk az volt, hogy egy kis csomó fekete szőszet találtunk az erkélyajtó oldalába akadva. Igaz, akkor még nem tudtuk, mi az, de a későbbiek során rájöttem, hogy tépőzárból való, és ez nagy segítséget jelentett Daren leleplezésében.

Mindenesetre akkor nem voltunk túlzottan megelégedve ezzel a zsákmánnyal, így aztán nekiálltunk további nyomokat keresni a szobában meg a kertben. Eközben botlottam bele a visszatérő Jeffbe.

A sötétben dulakodni kezdtünk, s kellett egy kis idő, amíg végre felismertük egymást. Ekkor, persze, azonnal abbahagytuk... De valami szöveget ütött a fejembe. Magam sem tudtam pontosan, mi az, ami zavar, csak éreztem, hogy valami nem stimmel Jeff, azaz Holms körül. Aztán tegnap este végre rájöttem a titokra.

- És mi volt az? - tudakolta Fruggi.

- Jeff, azaz Holms küzdési stílusa. Pontosabban az, hogy az a férfi, akivel a csónaknál összeverekedtem, ugyanilyen stílusban küzdött.

-És?

- És ez arra utalt, hogy Jeff és a csónaknál küzdő férfi egy és ugyanaz a személy. Ebből pedig az következett a számomra, hogy Jeff semmiképpen sem ölhetette meg Chiaót, vagyis minden ellene szóló körülmény dacára nem ő Karnaprachí, csupán

van egy azéhoz hasonló ruhája, amit időnként valamilyen célból felvesz.

- De hát miért ne ölhetne volna meg Jeff Chiaót? - firtatta Kitti.

- Azért - válaszoltam -, mert amikor a kínaival végeztek, ő éppen velem verekedett. Ugyanis Chiaót jó pár perccel a mi odaérkezésünk előtt ölték meg.

- Ezt nem értem - mondta Monica. - Hát Daren nem akart azonnal távozni agyilkosság után?

- De, valószínűleg. Csak lehet, hogy meghallotta Ravikahn vagy Konwichtit járkálását a kert felől, és úgy vélte, jobb, ha vár pár percet, amíg tiszta lesz a levegő, s nem kell attól tartania, hogy menekülés közben beleütközik valakibe, aki esetleg elvághatja az útját. - így már értem.

- Helyes, akkor folytatom. Mivel az emberrablók összekötőjének leleplezésére tett első kísérletünk kudarcot vallott, új tervet eszeltünk ki. Ennek lényege az volt, hogy Mr. Fruggi találkozót kér az emberrablóktól, mondván: csak akkor fizetheti ki a váltságdíjat, ha előbb találkozik Elizabethtel, és meggyőződik róla, hogy a lártty él és egészséges.

A kérdés csupán az volt, hogy milyen módon vegyük fel a kapcsolatot a gengszterekkel. Ezt a problémát viszont ők maguk oldották meg Konwichtit révén, aki, miután sikertelenül

kutatta át Mr. Fruggi szobáját a váltságdíj után, fenyegetőző hangú levelet írt, amelyre választ kért. A levelet az utasítás szerint Mr. Frugginak a Kamaprachi-emlékhely egyik lampiontartója mögé kellett tűznie. Mit mondjak, nagyon megörültünk ennek a fordulatnak, mert úgy véltük, most már könnyűszerrel azonosítani tudjuk az emberrablók összekötőjét. Hisz nincs más dolgunk, mint figyelni, ki veszi át Mr. Fruggi üzenetét.

A sors azonban - akárcsak az elmúlt éjjel - most is közbeszólt. De még mielőtt erre rátérnék, meg kell hogy említsek két

dolgot, amelyek az események későbbi alakulását nagyban befolyásolták. Az egyik az volt, hogy Jeff meglátta Mr. Fruggin a nyakkendőt, és felismerte az emberrablók által használt cénrát.

Jeff nyomban rájött, hogy Mr. Fruggi szintén egy megszarolt vagy annak megbízottja. És ekkor remek ötlete támadt. Tudta, a gengsztereknek sejtelmük sincs arról, hogy ő is itt van, így minden figyelmüket Mr. Fruggira összpontosítják. Neki tehát Mr. Fruggira és a vele kapcsolatot keresőkre kell figyelnie, mert rajtuk keresztül juthat el az emberrablókhoz.

De Jeffnek nemcsak kitűnő logikája volt, hanem szerencséje is. Ez utóbbinak köszönhető, hogy kiszúrta Konwichtit, amikor az az előbb már említett levéllel beosont Mr. Fruggi szobájába.

Természetesen amint a masször távozott, Jeff nyomban a tettek mezejére lépett, behatolt Mr. Fruggihoz, s elolvasta a levelet. És ettől a pillanattól kezdve végre tudta, ki az ő embere. így

a továbbiakban nem is fárasztotta magát Mr. Fruggi követésével, hanem kizárólag Konwichtire koncentrált. És a fáradozása végül meghozta a gyümölcsét, mert a masszört követve, este eljutott az emberrablók főhadiszállására.

De erről majd kicsit később, most egyelőre nézzük a délután eseményeit. Kezdjük talán Miké és Daren találkozásával. Az ominózus eseményre akkor került sor, amikor vacsora előtt kicsit körbeszaglászunk a Karnaprachi-emlékhely körül. Én

megfelelő búvóhelyet kerestem, Miké pedig a levél elhelyezésére kijelölt lampiontartót és magát az épületet vette tüzetesen szemügyre. Eközben pedig kíváncsiságból ő is benyúlt az emlékhely bejárati rácsán. Ekkor érkezett oda Daren. A versenyszervező látva Mike-ot a rejtekhelynél matatni, rögtön arra gondolt, hogy ő is a pénzvadászók közé tartozik.

Engem nem vett észre, mert a bokrok közt voltam, így én nem is kerültem rá a halállistára. Miké azonban igen. És mivel a környék kihaltan tűnt, Daren nyomban beszélgetésbe is elegyedett velem.

A befejezésre azonban nem került sor, mert odamentem hozzájuk.

- Jézus, micsoda szerencséje volt! - fordult oda Mike-hoz Fruggi.

- Ja - válaszoltam társam helyett. - Jön is nekem a fickó egy dupla whiskyvel.

- Legalább tudom, mennyit érek - vigyorgott Miké.

- Aha - bólintottam, aztán folytattam. - A Darennel való találkozás után vacsorázni mentünk, majd az előzetes terv szerint lesbe álltunk az emlékhelynél. Körülbelül tíz perc múlva megérkezett Mr. Fruggi, és elhelyezte a levelet. Úgy gondoltuk, most már semmi sem jöhet közbe. Aztán mégis beütött a krach. Mégpedig Mautó személyében, aki az emlékhelyhez indult, hogy Kamaprachihoz imádkozzon, de részegségében nem bírta tartani az irányt, és tank módjára becsörtetett a bokorba, ahol lapultunk. Kénytelenek voltunk ártalmatlanná tenni, viszont ez alatt az idő alatt nem figyeltünk az emlékhelyre, így Könwicht el tudta vinni a levelet anélkül, hogy észrevettük volna. Körülbelül fél órába telt, amíg gyanút fogtunk, és megnéztük, ott van-e a helyén a levél. Amikor nem találtuk, rohantunk a tengerpartra, de akárcsak előző nap, elkéstünk. A csónakok közül már egy se volt a helyén. Természetesen ugyanazok vitték el, mint tegnap, Könwicht, Jeff és Ravikahn. Némi töprengés után ugyanúgy tettünk, mint előző este, különváltunk, és vártuk a visszatérőket. Elsőnek Ravikahn érkezett meg, egy titokzatos csomaggal a hóna alatt.

- Pfuj! - szörnyedt el Fruggi - csak nem ezek a... izék?

- De igen - nevettem el magam. - Egy kétszemélyes vacsorához elegendő lódarázs volt Ravikahn pakkjában. Persze, akkor én ezt még nem tudtam. így aztán érthető, hogy meglehetősen gyanakvással figyeltem a bodyoktatót, amint sűrű körbekémlelések közepette óvatosan beoson Mautóhoz.

Annyira érdekelt, mit akarhat az öregnél azzal a bebugyolált valamivel, hogy oda akartam osonni a sampanhoz egy kicsit hallgatózni. De alig indultam el, amikor lecsapott rám Daren.

Igaz, a versenyszervező eredetileg Mautót akarta legnagyobb trükkjének áldozatává tenni, de amikor meglátott engem, nyomban átruházta rám a palimadár szerepét. Már csak

azért is, mert úgy okoskodott, hogy az én tanúvallomásom sokkal hitelesebbnek fog hatni, mint az örökké részeg, ópiumszívó öregemberé. így aztán nekem suttogetta el, rettegést mímelve, hogy Karhaprachi reinkarnációja ott van az emlékhelyen, és imádkozik a saját szobra előtt. Én pedig odamentem, és megállapítottam, hogy tényleg úgy van, ahogy mondja.

- De hát hogy a nyavalyába tudta összehozni ezt az a baromarcú? - értetlenkedett Fruggi.

- Nem is olyan nehezen, mint gondolná - mosolyodtam el. Persze, nem mondom, hogy nem kellett dolgoznia vele, de megérte, mert mindenkit sikerült beugratnia.

- Na és hogy csinálta?

- A már előzőekben említett felfújható gumibaba meg egy némileg átalakított, hosszú nyelvű metszőolló segítségével.

- Hosszú nyelvű metszőolló? Az meg hogy néz ki?

- Tulajdonképpen egy normális metszőolló, csak két, két és fél méteres nyél tartozik hozzá, hogy a földről lehessen vele dolgozni.

- Aha. Na és mire kellett ez a... izé?

- Egy aprócska toldat segítségével gyakorlatilag csipesszé lett átalakítva.

- Csipesszé?

- Igen.

- És mi a rossebnek kellett az ürgének egy ekkora csipesz?

- Úgy dolgozott vele, mint azok, akik hajómaketteket építenek likőrösüvegekbe.

- Ezt nem értem - rázta a fejét Fruggi.

- Mi sem - csatlakoztak hozzá a lányok.
- Pedig egyszerű - magyaráztam. -A makettépítőkhöz ugyebár jóval nagyobb hajókat építenek az üvegbe, mint amekkorák az üveg száján át beférnének.
- Persze - bólogatott a kis köpcös -, hisz ez benne a pláne. - így van. Viszont ahhoz, hogy ez a mutatvány sikerüljön nekik, a hajót darabokban kell az üvegbe dugniuk, és odabenn kell...
- Csipesszel összerakniuk - fejezte be helyettem a mondatot Monica.
-Pontosan - mosolyodtam el. - Nos, Daren is ugyanígy cselekedett. A felfújható gumibabát összegyűrt állapotban át dugta a rácson, úgy, hogy csak a csutora lógjon ki a szabadba, és felfújta. Aztán benyúlva a rácson felöltöztette a fekete selyemruhába, majd néhány ügyesen elhelyezett huzaldarab segítségével térdelő helyzetbe erőltette. Ezután a csipesszé átalakított metszőolló nyelével betolta a Karnaprachi-szobor elé.
- Na és a gyertyák? - firtatta Fruggi.
- Ehhez kellett a csipesz. Egyenként megfogta vele a már meggyújtott gyertyákat, bedugta a rácson, és behelyezte a szobor melletti tartóba. Aztán melléjük dobott egy előzőleg gondosan letörölgetett gyufásdobozt meg két félig elégett gyufát.
- Nem semmi egy pali - csóválta a fejét a kis köpcös.
- Hát nem - ismertem el. - Kivételesen agyafúrt... és kivételesen hidegvérű. Mert, ha még nem mondtam volna, ezt az egészet azután csinálta, hogy átvágta Oscár Ewans torkát. Mellesleg a könyörtelensége sem mindennapi... de hát most nem is ez a lényeg. Ott tartottam, hogy az emlékhelyhez érve döbbenetesen konstatáltam, Karnaprachi valóban odabent van. Rövid szóváltás után abban állapodtunk meg Darennel, hogy ő elmegy segítségért, én pedig addig szemmel tartom Karnaprachit.
Daren el is indult, ám a bokrok takarásában visszalopakodott, s leütött. Aztán a csipesz segítségével a rácshoz húzta a gumibabát, leengedte, majd eldugta, és miután a csipeszt is visszaalakította metszőollóvá, s a helyére tette, nyugodtan indult segítségért. A vasvázás legyező, persze, azért nála volt, arra az esetre, ha alkalom adódna egy újabb gyilkosságra. De hál istennek nem adódott. Tai Long ugyanis nem egyedül volt a szobájában, hanem Tiarunggal, Miké tartózkodási helyét pedig szerencsére nem árultam el neki.
- Nem is kellett - vigyorgott társam. - így is az elsők között értem oda hozzád.
- Na, igen - kajánkodtam -, mert holmi kiabálás hatására nyomban elhagyta az őrhelyedet. így azután - fordultam a többiekhez - a titokzatos csónakázók kilétét megint csak nem sikerült kiderítenünk. Annál is inkább, mert Konwichit és Jeff alig egy-két perccel Miké távozása után már meg is érkezett, s a hangzavar hallatán nyomban odasiettek az emlékhelyhez, így még a távollétük sem tűnhetett fel senkinek. Nem úgy, mint Ewansé, akit egy idő után hiányolni kezdtünk. Ezért nem sokkal az emlékhely rácsának felfeszítése után mindenki az ő keresésére indult. Aztán megtalálták holtan, átvágott torokkal. A nyomozás, persze, nem sokat tudott megállapítani, Daren nem hagyott nyomokat. Nekünk se volt sok ötletünk, és nem csak a Karnaprachi-rejtéllyel, hanem Elizabeth kiszabadításával kapcsolatban sem. Az elmúlt napok során semmivel sem kerültünk közelebb a megoldáshoz. Nemhogy az emberrablók rejtekhelyének hollétét, de még az összekötőjük kilétét sem sikerült megállapítanunk.
Nem úgy, mint a nálunk sokkal szerencsésebb Jeffnek, aki ekkor már a nagy leszámolásra készült. Konwichitet követve ugyanis nemcsak a gengszterek rejtekhelyére sikerült eljutnia,

hanem még a beszélgetésüket is ki tudta hallgatni. Ebben a beszélgetésben pedig arról volt szó, hogy miként fogják lebonyolítani a Mr. Fruggi által kért fogolymegmutatást. Jeff minden szót tisztán hallott, így azt is, hogy az akció idejére a banda kettéválik, tehát a lányokra csak három fő fog vigyázni a szokásos hat helyett. Ezért úgy határozott, hogy Irene kiszabadítását másnap estére halasztja.

- Volt türelme Várni? - csodálkozott Kitti.

- Bizonyára nem kis erőfeszítésébe került meghoznia ezt a döntést - válaszoltam. - De nem szabad elfelejteni, hogy Jeffnek aközött kellett válaszolnia, hat vagy csak három ellenféllel kerül majd szembe az akciója során. És ez, minden türelmetlenség ellenére, a másnap este mellett szólt.

- Igaz - ismerte el Kitti.

- Örülök, hogy egyetértünk - mosolyodtam el, majd hozzátettem: - Mellesleg Jeff önuralmát jól mutatja az is, hogy a Long elleni meccsen inkább vállalta a vereséget, mintsem hogy kockáztassa a testi épségét s ezáltal Irene kiszabadítását.

- Ezt nem igazán értem - szólt közbe Fruggi. - A többiek ellen nem félt a sérüléstől, Long ellen viszont igen?

- így van - bólintottam. - Jeff ugyanis kiváló küzdő lévén tökéletesen fel tudta mérni a leendő ellenfeleit, így az előzőekről tudta, hogy nem okozhatnak neki problémát. Longon viszont látszott, hogy kemény dió, az őelleni meccsen tehát nem lehetett kizárni a sérülés veszélyét. Ezt előzte meg Jeff azzal, hogy percek alatt hagyta magát legyőzni.

- Aha, így már értem - hümmögte a kis köpcös.

- Akkor jó - mondtam, majd mivel időközben meglehetősen kiszáradt a torkom, újabb sörösdobozról téptem le a zárólemezt. Kortyoltam néhányat az italból, aztán sóhajtottam egyet, s belekezdtem az utolsó versenynap eseményeinek taglalásába.

- A másnap, azaz tegnap délelőtt történtek közül két dologról kell mindenképpen említést tenni.

Az egyik természetesen Bum Pai megérkezése, hisz ő hozta meg az oly sokak által keresett pénzt, a másik pedig az emberrablók Mr. Frugginak küldött levele, amelyben a gengszterek közölték: beleegyeznek, hogy Mr. Fruggi a váltságdíj kifizetése előtt láthassa Elizabethet.

Mi, persze, akkor még csak ez utóbbi hírnek tulajdonítottunk jelentőséget. Ennek viszont nagyon megörültünk, hisz az előző este kidolgozott taktikánk éppen arra épült, hogy az emberrablók elfogadják Mr. Fruggi feltételeit. A terv lényege az lett volna, hogy amikor Mr. Fruggi elindul a Liang-sziget felé, a csónak mellett úszva vele tartunk, majd a fogolymegmutatás után követjük az emberrablókat, egészen a rejtekhelyükig. Ott azután belátásunk szerint cselekedtünk volna. De a sors megint közbeszólt.

Mielőtt azonban erről beszélnék, nézzük a délután történeteket. Kezdjük talán az újságolvasással. Amikor edzés után a bárba indultam, a társalgóban megláttam, hogy Jeff, azaz Holms nagyon izgatottan tanulmányoz egy újságcikket, majd elrejti az újságot, és felzaklatva távozik.

Természetesen felkeltette a figyelmemet a dolog. Ezért, miután kiokoskodtam, hogy melyik újság melyik számáról van szó, felhívtam egy régi barátunkat, Péter Stanfordot, s megkértem, hogy nézzen utána a kérdéses cikknek.

Az eredmény megdöbbentő volt. Ugyanis kiderült, hogy a híradás egy Alán Holms nevű amerikai turista haláláról számol be, akit itt, Thaiföldön, Ban Hat Yaiban öltek meg.

- El tudom képzelni, mit érzett - morrdta együttérzően Fruggi. - Nekem biztos kiugrott volna a ketyegóm a helyéről.

- Hát szó, ami szó, először nekem is égnek állt egy kissé a hajam - ismertem el. - Annál is inkább, mert Péter hívása Tai Long megölése után történt, ami szintén felborzolta az idegrendszeremet. Persze, gondolom, nemcsak az enyémet, hanem mindenkiét.

- Ja - mormogta Miké. - Daren megint nagyot alakított.
- így igaz - bólintottam. - Megölte Tai Longot, majd úgy tett, mintha Karnaprachi órá is rátámadt volna.
- És megint volt egy balek, aki bevette a trükkjét - kajánkodott társam.
- Nem hiszem, hogy bárki is gyanút fogott volna a helyemben - vontam vállat. - Daren nagyon élethűen játszotta a szerepét. Még arra is volt esze, hogy miközben a bezárt ajtó mögött tépte le magáról a selyemruhát, hörögjön, döngesse a berendezést, mintha odabent tényleg verekednének. Sőt még orrba is vágta magát, hogy vérezzen. Közben pedig jót röhögött rajtam. De csak estig, mert akkor fordult a kocka.
Igaz, nagyon rosszul kezdődtek a dolgok. A sors elképesztő igazságtalansága folytán ugyanis megint lemaradtunk a csónakokról. Még az volt a szerencse, hogy tudtuk, az emberrablók valahol a Liang-sziget déli végénél akarják felvenni a kapcsolatot Mr. Fruggival. így azután arrafelé vettük az utunkat.

Már majdnem elértük a szigetet, amikor a halászfalu mellett elúszva megpillantottuk a villa egyik csónakját egy cölöpvázás ház oldalánál.

Rövid töprengés után arra a következtetésre jutottunk, hogy a kérdéses vízi jármű vagy Mr. Fruggié, vagy az emberrablók összekötőjéé, tehát mindenképpen érdemes szemügyre venni az épületet, amely mellett áll.

Odaúszunk, bekukucskáltunk az ablakon... és megpillantottuk Karnaprachit. Legalábbis akkor még arra gondoltunk, hogy őt látjuk. Pedig valójában Jeff volt az. És a tévedés nem sokkal később ki is derült.

- Hogyan? - kérdezte Fruggi.

- Nagyon egyszerűen - mofidtam szenvtelenül. - Megpillantottuk a ház egyik helyiségében az összekötözött lányokat, ennek hatására beszálltunk az időközben Jeff és a banditák közt kirobbant csetepatéba, ennek végén pedig újdonsült harcostársunk végre illendően bemutatkozott.

- Aha - motyogta bamba arccal a kis köpcös.

- Igen - bólintottam, majd folytattam. - A bemutatkozást követően nekiálltunk kiszabadítani a lányokat, és összekötözni a gengsztereket. Az egyik fickó azonban magához tért, s elég csúnyán vállba szúrta Mike-ot. Épp ezért őt a lányokkal együtt átküldtük ide a villába, egyrészt, hogy értesítse Reshent, másrészt, hogy rendesen bekötöztesse a sebét. Persze, nem volt könnyű dolog rábeszélni a fickót - veregettem meg társam ép vállát -, de végül csak sikerült.

Mike-ék tehát távoztak, mi pedig Jeffel vártuk, hogy az emberrablók megérkezzenek. Közben pedig beszélgettünk. És ez a beszélgetés volt az, ami végül nyomra vezetett. Mert társalgás közben olyan dolgok is szóba kerültek, mint a hajómakettépítés likőrösüvegve vagy az ejtőernyőzés.

- Ejtőernyőzés? - hökkent meg Fruggi. - És az mit számított?

- Nagyon sokat - mosolyodtam el. - Ugyanis harci körülmények között az ejtőernyős ugrása sokszor nem ér véget a földet éréssel.

-Hogyhogy?

- Úgy, hogy például a diverzánsakció végrehajtásakor az egyik legfontosabb feladat az ejtőernyő elrejtése.

-És?

- És amikor ez Jeffel beszélgetve szóba került, hirtelen belém villant, hogy azt a hatalmas selyemanyagot milyen picire össze lehet göngyölni. Márpedig Karnaprachi ruhája is selyemből készült.

- Aha, kezdem érteni.

- Ezenkívül a Chiao holtteste mellett talált fekete szöszről is ekkor találtam ki, hogy tépőzárdarab. Ez a két dolog pedig felkeltette a gyanúmat azt illetően, hogy a tettes talán csak a gyilkosságok végrehajtása után öltözik be Karnaprachinak. Emellett szólt az is, hogy mindegyik áldozat közel engedte magához, tehát gyanútlan volt vele szemben. Márpedig az első gyilkosság

után biztos, hogy senki se tett volna így, ha egy fekete selyemruhás, csuklyás alak közelít hozzá.

De miért öltözik be a fickó a gyilkosság elkövetése után? tettem fel magamnak a kérdést. Aztán rájöttem, hogy hisztériakeltés céljából meg a nyomozás tévútra vezetése érdekében.

Vizszont ez a terv csak akkor ér valamit, ha vannak szemtanúk, akik látják Karnaprachit, és tanúsítani tudják, hogy ő a tettes.

És ekkor elkezdtem gondolkodni, hogy kik és milyen körülmények között találkoztak Karnaprachival. Első este ugyebár ti

- néztem Monicára -, méghozzá azután, hogy Mr. Surapong

Daren füle hallatára rábeszélte benneteket a Karnaprachiemplékhely hajnali egykor történő megtekintésére.

Másodszor mi Chiaónál... Aztán harmadszor én, Daren jelenlétében, az emlékhelynél... majd végül Tai Long halála után

mi, méghozzá ismét csak úgy, hogy Daren ott volt.

A váratlanul összeállt képben tehát minden Daren bűnössége mellett szólt. Csak azt nem értettem, hogy miért öli a versenyzőket. Aztán Jeff egy mondata erre is megadta a választ.

Ő ugyanis látta első este Horan Kót az emlékhely felé lopakodni. Két másik alkalommal pedig Oscar Ewanst.

Ebből pedig egyenesen következett a számomra, hogy

Daren azokkal végez, akik - egyelőre még ismeretlen okból az emlékhely körül sündörögnek, és benyúlnak a rácson.

És amikor idáig értem a gondolataimban, egyszer csak

eszembe jutott Miké és Daren találkozása az emlékhelynél.

Daren épp akkor ért oda, amikor Miké benyúlt a rácson. Daren

tehát Mike-ot is nyugodtan besorolhatta Tai Longék közé.

Persze, nyomban Miké után akartam indulni, hogy figyelmeztessem a veszélyre, de ekkor befutottak az emberrablók.

Hál istennek teljesen gyanútlanok voltak, így szinte semmi ellenállást nem tudtak kifejteni. Pillanatok alatt ártalmatlanná

tettük őket. Aztán Jeff ott maradt vigyázni rájuk, én meg csónakba pattantam, és süvítettem ide.

Amint partot értem, örült futásba kezdtem, hogy mihamarabb a főépületbe érjek.

Az emlékhelynél azonban Darenbe

botlottam, aki néhány pillanattal az odaérkezésem előtt végzett Bum Paival. A gengszter ugyanis - vesztére és, tegyük hozzá, Miké szerencséjére - épp ezt az időpontot találta alkalmasnak a magával hozott pénz elrejtésére. Daren azonban a nyomában volt. Megvárta, hogy bedugja a rejtekhelyre az aktatáskát, aztán előtöppant, és csevegni kezdett velem. A többi a

már megszokott forgatókönyv szerint zajlott, egy alkalmas pillanatban előrántotta a legyezőt, és végzett a beszélgetőpartnerrel.

Ekkor érkeztem oda én. Daren elmenekült, én azonban a

nyomába eredtem, és egy kiugró sziklaszirten utolértem. Itt viszont olyan helyzetbe kerültem, hogy csak akkor távozhattam, ha megküzdök vele. Szerencsére sikerült a dolog... pedig

Daren mindent elkövetett, hogy sokkoljon. Például azt mondta, hogy megölte Mike-ot.

- Nem vált előnyére - jegyezte meg társam.

- Hát ami igaz, az igaz - ismertem el -, kissé jobban megpirongattam, mint amennyire szükséges lett volna.

- Szerintem is - motyogta Fruggi. - Úgy nézett ki az ürge, mint San Francisco a földrengés után.

- Na, igen - sóhajtott Miké. - Tony néha kicsit túlzásokba esik.

- Nem szeretnék az ellensége lenni - vigyorodott el Fruggi.

- De a társam se, mi? - kérdeztem mosolyogva.

A kis köpcös elgondolkozott néhány pillanatra, aztán tűnődve mondta:

- Hát az biztos, hogy a maguk közelében lenni nem egy életbiztosítás. Viszont...

- Viszont? - vigyorgott Miké.

-Viszont baromi érdekes! És különben is, van egy híres mondás, amely szerint: Élni életveszélyes dolog, és eddig még mindenki belehalt.

- Hm. Ezt idáig még nem hallottam - mondta Miké. - De nem rossz!
- Nekem mondja? - derült Fruggi. - Én találtam ki!
- Csak nem azt akarja ezzel mondani - tudakoltam somolyogva -, hogy ha előlről lehetne kezdeni, újból nekivágna ennek a feladatnak?
- Mi az hogy! - húzta ki magát hetykén a kis köpcös, majd valamivel szerényebben hozzátette: - Mindössze egy előfeltételem volna.
- És mi lenne az? - kérdeztük.
Fruggi szélesen elvigyorodott.
- Hogy ne fogjon rajtam a fegyver.

VÉGE

ELŐKÉSZÜLETBEN

Próbáld meg túlélni!

Az Anthony Grey-sorozat következő kötetében a két fiatal magánnyomozó a milliomosok üdülőhelyeként nyilvántartott, egzotikus Mauritiusra utazik, hogy ott felkutasson és megszerezzen egy rendkívül értékes mikrofilmet.

A feladat egyszerűnek tűnik, ám csakhamar kiderül, hogy a luxuskaszinók és elegáns bárók megnyugtató csillogása mögött ezernyi veszély leselkedik a kung-fu-mesterekre. No meg másokra is, hisz nem sokkal a két amerikai

megérkezése után váratlanul felpörögnek az események, s egymást érik a verekedések, fenyegetőzések és titokzatos gyilkosságok.

A magánnyomozók pedig lassacskán rájönnek, hogy valami olyasmibe is belekeveredtek, aminek semmi köze a mikrofilmhez, de ami miatt mégis halálos veszélyben vannak.

A feladat tulajdonképpen egyszerű - vigyorgott kesernyésen Miké. - Nincs más dolgunk, mint felkutatni és

megszerezni a mikrofilmet, kideríteni, hogy miért hullanak körülöttünk az emberek, mint ősszel a legyek, mindezt úgy, hogy közben elkerüljük az indiaiak késeit, a kínaiak ökleit, és a többiek pisztolygolyóit.